Biblioteca Polirom

Tom Sharpe

Alternativa Wilt

„Nerușinat de comic!" – *Daily Mail*

POLIROM

Prozatorul Tom Sharpe (n. 1928), considerat azi unul dintre cei mai buni umorişti britanici, alături de David Lodge sau P.G. Wodehouse, a studiat la Cambridge. În 1951 a plecat în Africa de Sud. A lucrat în domeniul asistenţei sociale şi în învăţământ. După o vreme şi-a deschis un studio fotografic în capitala provinciei Natal, Pietermaritzburg, care a funcţionat din 1957 până în 1961. În 1961 Tom Sharpe a fost expulzat, ca urmare a opoziţiei sale faţă de politica de apartheid. S-a întors în Marea Britanie şi, între anii 1963 şi 1972, a predat istoria la Cambridge College of Arts and Technology. Primul său roman, The Riotous Assembly, a apărut în 1971, urmat în 1973 de Indecent Exposure. Cărţile lui au cunoscut un succes fulminant, graţie umorului adesea cinic sau chiar negru – şi stilului dinamic şi atractiv ce îl caracterizează pe autorul britanic. Ele au fost traduse într-un număr impresionant de limbi la scurt timp după apariţia lor în Marea Britanie, iar unele au fost ecranizate pentru marele şi micul ecran. Tom Sharpe este faimos mai ales prin ciclul de volume al cărui erou principal este Henry Wilt, profesor de Studii Liberale la un colegiu tehnic englez, şi care îmbină umorul absurd tipic britanic cu o ironie subtilă la adresa clişeelor lumii contemporane, în Wilt haihui Henry Wilt, soţul credincios, dar exasperat al Evei Wilt, încearcă să scape de o vizită în Statele Unite, la o rudă bogată a nevestei. În cele din urmă Eva, o femeie masivă, energică şi voluntară, pleacă în America însoţită de cele patru gemene ale familiei, iar Henry poate să-şi urmeze în sfârşit un vechi vis: să plece haihui, cu rucsacul în spate, prin Anglia rurală. Doar că ghinionul îl urmăreşte şi aici, ca şi în volumele anterioare: ajunge implicat într-un incendiu provocat la conacul unui nobil local, presupus pedofil, e accidentat şi atrage din nou atenţia poliţiei. Nici Eva Wilt nu are mai mult noroc în America. E bănuită de trafic de droguri,

iar cele patru fete ale ei se arată mult prea de interesate de modul de viaţă american şi mai ales de obiceiurile sexuale ale unchiului şi mătuşii lor. Până în final lucrurile se rezolvă – parţial şi într-un mod surprinzător. Şirul de încurcături desfăşurate de-a lungul cărţii cu voluptate comică, dar şi dialogurile pline de umor fac din Wilt haihui unul din volumele cele mai reuşite ale imaginativului autor britanic.

TOM SHARPE
ALTERNATIVA WILT

1

La Colegiul Tehnic era săptămâna înscrierilor. Henry Wilt stătea la o masă din sala 467 şi fixa cu privirea chipul femeii serioase din faţa lui, încercând să pară interesat.

— Păi, spuse el, ar fi un loc liber la cursul de Lectură Rapidă de luni seara, zise el. Dacă doriţi să completaţi formularul de-acolo.

Făcu un semn vag cu mâna în direcţia ferestrei, însă femeia nu avea de gând să se lase fraierită.

— Aş vrea să ştiu ceva mai mult despre curs. Adică e de ajutor, nu-i aşa?

— Ajutor? rosti Wilt, refuzând să împărtăşească entuziasmul femeii faţă de autoperfecţionare. Depinde ce înţelegeţi dumneavoastră prin ajutor.

— Eu am avut dintotdeauna problema asta, că sunt o cititoare atât de lentă, încât, în momentul în care termin o carte, nu-mi mai aduc aminte începutul ei, explică ea. Soţul meu zice că sunt practic analfabetă.

Şi femeia zâmbi trist, sugerând existenţa unei căsnicii pe cale de a se destrăma, dar pe care Wilt o putea salva dacă o încuraja să-şi petreacă serile de luni departe de casă, iar restul săptămânii să citească repede cărţi. Wilt avea îndoieli în privinţa

acestei terapii şi încercă să arunce povara consilierii asupra altcuiva.

— Poate că aţi ieşi mai câştigată dacă v-aţi înscrie la Evaluare Literară, sugeră el.

— M-am dus acolo anul trecut, iar domnul Fogerty a fost încântător. Mi-a zis că am potenţial.

Wilt îşi înăbuşi pornirea de a o informa că noţiunea domnului Fogerty de potenţial nu avea nimic de-a face cu literatura şi că era, în esenţă, mai mult ceva fizic – deşi era imposibil de înţeles ce Dumnezeu reuşise el să vadă la creatura asta. Se dădu bătut.

— Scopul cursului de Lectură Rapidă, zise el, începând să-şi turuie poezia, este de a vă îmbunătăţi abilităţile de lectură atât în ceea ce priveşte viteza, cât şi memorarea a ceea ce aţi citit. O să vedeţi că, pe măsură ce citiţi mai repede, o să vă concentraţi mai puternic şi că.

Wilt continuă aşa timp de cinci minute, ţinând discursul standard, pe care îl învăţase pe de rost în cei patru ani de înscriere a potenţialilor Cititori Rapizi. Femeia din faţa lui îşi schimbă vizibil atitudinea. Asta venise ea să audă – predica despre perfecţionarea de la cursurile serale. În momentul în care Wilt terminase şi femeia completase formularul de înscriere, gradul ei de optimism deja crescuse.

Cel al lui Wilt scăzuse. În cele două ore care au urmat, rămase aşezat pe scaun şi ascultă conversaţiile similare ce se desfăşurau la celelalte mese, întrebându-se cum dracu' reuşise Bill Paschendaele să păstreze intact prozelitismul pentru O Introducere în Subcultura Fenland, chiar şi după douăzeci de ani. Tipul într-adevăr strălucea de entuziasm. Wilt se cutremură şi mai înscrise alţi şase Cititori Rapizi cu un dezinteres ce urmărea să-i descurajeze pe cei ce nu erau într-adevăr fanatici. În pauzele dintre înscrieri îi mulţumea lui Dumnezeu că nu mai era obligat să predea cursul şi că era aici pur şi simplu ca să conducă oile pe

pajişte. Ca şef al catedrei de Studii Liberale, Wilt trecuse de la cursurile serale pe tărâmul structurării orarelor, al comitetelor şi memoriilor. Se întreba care dintre membrii catedrei sale o să aibă primul o cădere nervoasă şi mai ţinea ocazional câte o prelegere în faţa studenţilor străini. Pentru aceasta din urmă trebuia să-i mulţumească lui Mayfield. În vreme ce restul Colegiului Tehnic fusese puternic afectat de reducerile de fonduri, grupele de studenţi străini îşi plăteau singure studiile, iar dr. Mayfield, acum şeful catedrei de Dezvoltare Academică, crease un imperiu de arabi, suedezi, germani, sud-americani şi chiar câţiva japonezi, care mărşăluiau cu toţii de la o sală de curs la alta cu scopul de a înţelege cât de cât limba engleză şi – lucru şi mai imposibil – Cultura şi Tradiţiile Britanice, asistând la o ciorbă de prelegeri ce intrau sub denumirea de Curs de Engleză Avansată pentru Străini. Contribuţia lui Wilt o reprezenta un discurs săptămânal despre viaţa de familie britanică, ceea ce îi oferea ocazia să discute despre propria lui viaţă de familie cu o libertate şi o francheţe ce-ar fi enervat-o pe Eva şi l-ar fi făcut pe Wilt însuşi să se simtă ruşinat, dacă n-ar fi ştiut că studenţilor săi le lipsea abilitatea de a înţelege ce le spunea el. Discrepanţa dintre impresia pe care o făcea Wilt şi faptele sale îi lăsase mască până şi pe prietenii lui cei mai buni. În faţa a optzeci de străini avea anonimatul asigurat. Avea anonimatul asigurat, punct. În timp ce stătea în sala 467, Wilt îşi omora timpul gândindu-se la paradoxurile vieţii.

Sală după sală, etaj după etaj, în toate departamentele din cadrul Colegiului Tehnic, personalul didactic stătea la catedre, oamenii puneau întrebări, primeau răspunsuri pertinente şi în cele din urmă completau formularele care le dădeau profesorilor siguranţa că-şi vor păstra locurile de muncă măcar până anul viitor. Wilt avea să şi-l păstreze pe-al lui pentru totdeauna.

Studiile Liberale nu puteau fi desfiinţate din lipsă de studenţi. Aşa spunea Legea Educaţiei. Cursurile comasate de la seral trebuia să conţină şi o oră de opinii progresiste, indiferent dacă era sau nu pe placul cuiva. Wilt era în afară de orice pericol şi, dacă n-ar fi avut parte de atâta sâcâială, ar fi fost un om fericit. Sâcâială era Eva.

Nu că Eva ar fi fost sâcâitoare. Acum, când trebuia să aibă grijă de cvadruplete, pasiunile bruşte ale Evei Wilt se extinseseră, ajungând să includă tot ce era „alternativ" pe lume. Medicina alternativă alterna cu grădinăritul alternativ şi cu alimentaţia alternativă, ba chiar şi cu diversele religii alternative, astfel că, atunci când venea acasă după îndatoririle zilnice de la Tehnic, Wilt nu putea şti niciodată sigur ce i se pregăteşte, cu excepţia faptului că nu era în niciun caz ceea ce fusese în seara trecută. Cam singurul lucru constant acolo era zarva făcută de gemene. Cele patru fiice ale lui Wilt îi semănau mamei lor. Dacă Eva era entuziastă şi plină de energie,. Ele erau inepuizabile şi îi împătreau nenumăratele ei izbucniri de entuziasm. Pentru a evita să ajungă acasă înainte ca fetele să fie în pat, Wilt hotărâse să vină şi să plece pe jos când mergea la Colegiu şi se arătase complet altruist când venea vorba de utilizarea maşinii. Ca şi cum bărbatul nu ar fi avut destule probleme şi aşa, Eva primise o moştenire de la o mătuşă, iar de când salariul lui Wilt se dublase, se mutaseră din Parkview Avenue pe Willington Road, într-o casă încăpătoare, cu o grădină încăpătoare. Familia Wilt urcase pe scara socială. După părerea lui Wilt, nu era vorba de niciun fel de îmbunătăţire a situaţiei şi erau zile în care el ducea dorul vremurilor trecute. Pe atunci, accesele de entuziasm ale Evei erau uşor atenuate de ceea ce ar fi putut crede vecinii. Dar acum, când avea patru copii şi era stăpâna unui conac, nu-i mai păsa. Căpătase o încredere în sine înfiorătoare.

Aşa se face că, la sfârşitul celor două ore de program, Wilt duse la birouri registrul cu studenţii proaspăt înscrişi şi o porni agale pe coridorul clădirii administraţiei, îndreptându-se spre scări. Tocmai cobora când Peter Braintree i se alătură.

— Numai ce am înscris cincisprezece marinari de uscat la cursul de Navigaţie Nautică. Ce-ar fi să începem noul an şcolar cu o bubuială?

— Bubuială o să înceapă mâine, cu afurisita aia de întâlnire cu Mayfield pentru organizarea orarului, zise Wilt. Seara asta a fost floare la ureche. Am încercat să conving câteva muieri insistente şi vreo patru tinerei cu coşuri să renunţe să se înscrie la cursul de Lectură Rapidă şi am dat greş. Mă întreb de ce nu organizăm un curs despre cum să rezolvi careul de cuvinte încrucişate din The Times în exact cincisprezece minute. Probabil că asta le-ar sălta încrederea în ei mult mai tare decât doborârea recordului la cititul Paradisului pierdut.

Cei doi coborâră la parter şi traversară sala în care domnişoara Pansak încă mai recruta cursanţi pentru cursul de Badminton începători.

— Parcă-aş avea chef de-o bere, spuse Braintree. Wilt dădu din cap aprobator. Orice, numai să amine plecarea spre casă. Afară, întârziaţii încă mai intrau în şcoală, iar Park Road era ticsită de maşini parcate înghesuit.

— Cum te-ai simţit în Franţa? întrebă Braintree.

— Aşa cum te-ai aştepta să te simţi cu Eva şi cu toată liota de odrasle într-un singur cort. În primul camping în care am fost, ni s-a cerut să eliberăm locul după ce Samantha a desfăcut corzile de susţinere de la două corturi. N-ar fi fost aşa de grav dacă una din femeile dintr-unul din ele n-ar fi avut astm. Asta se întâmpla pe Loara, în La Vendee am fost puşi lângă un neamţ care luptase pe frontul de Est şi rămăsese cu un şoc de la explozii. Nu ştiu dacă ai avut vreodată ocazia să fii trezit în miez de noapte de un bărbat care urlă

„Flammenwerfern!”[1], dar te asigur că e sâcâitor. De data asta ne-am mutat fără să ne-o mai ceară nimeni.

— Credeam că urma să mergeţi pe Dordogne. Eva i-a spus lui Betty că a citit ea o carte despre cele trei râuri şi că era pur şi simplu fascinantă.

— Cartea o fi fost aşa, dar râurile nu erau, răspunse Wilt. Nu cel lângă care am fost noi. Ploua şi, bineînţeles, Eva s-a găsit să instaleze cortul în ceea ce s-a dovedit a fi un afluent al lui. A fost destul de rău când a trebuit să-l punem la uscat. Atunci cântărea cam o tonă, dar apoi, când l-am mutat vreo sută de metri din calea şuvoiului prin nişte tufe cu spini de pe mal, la douăşpe noaptea, şi afurisitul de cort şiroia de apă. Wilt se întrerupse. Amintirile îl copleşeau.

— Şi presupun că a continuat să plouă, spuse înţelegător Braintree. Cel puţin aşa s-a întâmplat în cazul nostru.

— A continuat, confirmă Wilt. Cinci zile fără întrerupere. După aia ne-am mutat la un hotel.

— Era cea mai bună soluţie. Puteaţi să mâncaţi nişte mese ca lumea şi să dormiţi confortabil.

— Tu poate că da. Noi n-am putut. Nu şi după ce Samantha s-a căcat în bideu. Eu mă întrebam ce putea aşa pe la două noaptea. Dar hai să vorbim despre ceva mai decent.

Cei doi intrară la Porcul la Frigare şi comandară nişte halbe de bere.

— Bineînţeles că toţi bărbaţii sunt egoişti, zise Mavis Mottram când ea şi cu Eva se aşezară în bucătăria din Willington Road. Rareori se întâmplă ca Patrick să ajungă acasă mai devreme de opt şi are întotdeauna câte o scuză legată de Universitatea Deschisă. Şi n-are nicio treabă de genul ăsta ori, dacă are, are cu vreo studentă divorţată, care vrea penetraţii suplimentare. Nu că mi-ar mai păsa cumva. I-am şi spus ieri-noapte: „E treaba ta dacă vrei să te faci de râs alergând cu limba scoasă după alte femei, dar să nu-ţi închipui

că eu am de gând să stau cu mâinile în sân. Tu îţi vezi de ale tale şi-o să-mi văd şi eu de ale mele”.

— Şi el ce-a zis când a auzit? întrebă Eva în timp ce verifica temperatura fierului de călcat cu aburi şi se apuca să calce rochiile gemenelor.

— Ei, nu ştiu ce tâmpenie cum că el oricum n-are niciun chef să se ia la harţă. Bărbaţii sunt aşa de grosolani! Nu pot să pricep de ce ne mai batem capul cu ei.

— Uneori eu îmi doresc ca Henry să fie un pic mai grosolan, zise gânditoare Eva. El a fost dintotdeauna aşa, mai apatic, dar acum pretinde că e prea obosit din cauză că merge în fiecare zi pe jos până la Tehnic. Sunt vreo zece kilometri, deci presupun că aşa o fi.

— Eu m-aş putea gândi şi la un alt motiv, îi răspunse cu amărăciune Mavis. Apele liniştite etcetera.

— Nu Henry. Mi-aş da seama. Şi-apoi, de când ni s-au născut cele patru fete, a devenit, foarte atent.

— Da, dar la ce e oare atent acum? Vezi, Eva, asta e întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui.

— Nu, vreau să spun că e foarte prevenitor cu mine. Se trezeşte la şapte dimineaţa, îmi aduce ceaiul la pat, iar seara îmi prepară întotdeauna o cană cu lapte cu malţ.

— Dacă Patrick ar începe să se poarte aşa, aş deveni foarte bănuitoare, zise Mavis, Nu pare deloc normal.

— Da, ştiu că nu pare aşa, dar e întru totul în stilul lui Henry. E extrem de drăguţ. Singura problemă ar fi că nu e foarte stăpân pe sine. Zice că asta se întâmplă din cauză că e înconjurat de cinci femei şi îşi dă seama că n-are cum să mai fie stăpân în niciun fel.

— Dacă ai de gând să continui cu planul ăla de a aduce o fată au pair, or să se facă şase, remarcă Mavis.

— Irmgard nu e chiar o au pair[2] în adevăratul sens al cuvântului. Închiriază apartamentul de la mansardă şi zice că o să mă ajute la treburile casei ori de câte ori o să aibă timp.

— Ceea ce, dacă ne luăm după experienţa familiei Everard cu finlandeza lor, n-o să se întâmple niciodată. Fata stătea în pat până pe la douăşpe şi practic îi obliga să iasă şi să mănânce în oraş, afară din casa lor.

— Finlandezii sunt altfel, zise Eva. Irmgard e nemţoaică. Am cunoscut-o la Grupul de Protest împotriva Campionatului Mondial de la familia Van Donken. Ai auzit că au strâns aproape o sută douăzeci de lire sterline pentru Torturaţii Tupamaru[3].

— Nu credeam să mai fi rămas vreun tupamaru în Argentina. Mă gândeam că au fost ucişi cu toţii de armată.

— Ăştia sunt cei care au reuşit să scape, explică Eva. În orice caz, acolo am întâlnit-o pe domnişoara Muller şi i-am spus în treacăt că avem apartamentul ăsta de la ultimul etaj, adică de la mansardă, iar ea s-a arătat imediat dispusă să-l ia. O să-şi facă singură de mâncare şi toate celelalte lucruri.

— Lucruri? Auzi, tu ai întrebat-o mai exact ce are de gând să facă?

— Păi, nu chiar, dar ea zice că vrea să înveţe o grămadă şi e foarte preocupată să se menţină în formă.

— Şi Henry ce-are de spus despre ea? întrebă Mavis, înaintând spre adevăratul ei interes.

— Încă nu i-am spus. Ştii cum face el când e vorba să aibă oameni străini prin casă, dar m-am gândit că dacă fata stă seara în apartament şi nu i se bagă în cale.

— Eva dragă, începu Mavis pe un ton tot mai sincer, ştiu că asta nu-i treaba mea, dar nu ţi se pare că te joci un pic cu soarta?

— Nu văd de ce. Vreau să zic că e un aranjament al naibii de bun. Ea poate să stea cu fetele când noi doi vrem să ieşim în oraş şi casa e mult prea mare pentru noi. Iar sus, la mansardă, nu urcă nimeni niciodată.

— Or să urce dacă-i ea sus. O să te trezeşti cu tot soiul de oameni care or să-ţi umble prin casă, iar fata trebuie să aibă şi o combină muzicală. Toate au.

— Chiar dacă are, noi tot n-o s-o auzim. Ne-am comandat rogojini de trestie de la Soales şi eu m-am dus ieri sus cu radioul după mine şi abia dacă se auzea ceva de-acolo.

— Bine. De fapt e problema ta, dragă, dar dacă eu aş avea în casă o fată au pair şi l-aş şti pe Patrick prin preajmă, mi-aş dori să fiu în stare să aud câte ceva.

— Dar parcă-mi ziceai cum i-ai spus tu lui Patrick că poate să facă ce vrea!

— N-am spus că la mine în casă! replică Mavis. Poate să facă ce vrea în altă parte, dar dacă îl prind vreodată că face pe Casanova acasă, o să regrete câte zile o mai avea!

— Ei. Vezi, Henry e altfel. Nici nu cred că o s-o observe măcar, zise Eva, foarte mulţumită de ea. Fetei i-am spus că el e foarte tăcut şi foarte casnic, iar ea mi-a zis că nici ea nu vrea decât să stea în tihnă şi să se relaxeze.

Spunându-şi în sinea ei că domnişoara Irmgard muller urma să afle că traiul în aceeaşi casă cu Eva şi cvadrupletele n-avea cum să fie nici tihnit şi nici relaxant, Mavis îşi termină cafeaua şi se ridică, gata să plece.

— Oricum ar fi, eu aş sta cu ochii pe Henry, mai zise ea. O fi el altfel, dar eu n-aş avea încredere într-un bărbat dincolo de gardul casei. Iar din experienţa mea cu studenţii străini am aflat că ei nu vin în niciun caz aici numai ca să înveţe limba engleză.

Apoi Mavis ieşi din casă, se urcă în maşină şi o porni spre casă, întrebându-se care era problema cu naivitatea Evei, de părea atât de sinistră. Soţii Wilt erau o pereche ciudată, dar din momentul în care se mutaseră pe Willington Road, poziţia de superioritate a lui Mavis se diminuase. Se duseseră zilele în care Eva Wilt fusese ucenica ei în arta aranjamentelor florale, iar Mavis era geloasă în mod sincer. Pe de altă parte, Willington Road era plasat în mod cert într-unul dintre cele mai bune cartiere din Ipford şi faptul că-i cunoştea pe soţii Wilt putea să-i aducă anumite avantaje sociale.

La colţul de la Regal Gardens farurile maşinii lui Mavis decupară silueta lui Wilt, care se întorcea încet acasă. Femeia îl strigă. Dar Henry era mult prea adâncit în gânduri, aşa că n-o auzi.

Ca de obicei, gândurile lui Wilt erau întunecate şi misterioase, iar faptul că nu înţelegea nicidecum de ce le avea le făcea şi mai şi. Aveau legătură cu fanteziile pline de violenţă care ţâşneau de undeva dinăuntrul lui, cu insatisfacţiile ce nu puteau fi explicate decât parţial de slujba lui, cu căsnicia lui alături de un dinam umanoid, cu neplăcerea pe care o simţea faţă de atmosfera de pe Wilhngton Road, unde fiecare locuitor părea că e o persoană importantă din domeniul fizicii subatomice sau al conductibilităţii la temperatură scăzută şi că face mai mulţi bani decât el. Iar în spatele tuturor acestor temeiuri explicabile pentru mârâielile sale, se ascundea sentimentul că traiul lui era în mare măsură lipsit de sens şi că dincolo de viaţa lui personală exista un univers aleatoriu, haotic şi totuşi cu un soi de coerenţă ciudată pe care el, Wilt, n-avea s-o înţeleagă niciodată. Îi trecură prin minte tot felul de speculaţii pe tema paradoxului progresului material asociat decadenţei spirituale şi, ca de obicei, nu ajunse la nicio concluzie, în afară de aceea că berea băută pe stomacul gol nu-i pica deloc bine. Avea totuşi o consolare – cum Eva era acum la cursul de Grădinărit Alternativ, avea

mari şanse să mănânce o cină ca lumea şi să-şi vadă cvadrupletele adormind repede. Măcar dacă afurisitele alea nu l-ar trezi peste noapte! Wilt îşi luase porţia de nopţi dormite intermitent în primii ani, cei ai alăptatului la sân şi ai încălzitului de sticle cu lapte. Acum zilele acelea erau în mare parte de domeniul trecutului şi, în afară de accesele ocazionale de somnambulism ale Samanthei şi de problemele cu vezica pe care le avea Penelope, nopţile îi rămâneau tihnite. Astfel, Wilt se strecură printre copacii care străjuiau Willington Road, unde îl salută mirosul tocăniţei din bucătăria lor, şi se simţi deodată destul de vesel.

2

A doua zi dimineaţa Wilt plecă de acasă într-o stare mult mai disperată. „Fie şi numai după tocăniţa aia, tot ar fi. Trebuit să-mi dau seama că Eva are să-mi transmită un afurisit de mesaj din ăla rău-prevestitor!”, mormăi el când se porni spre Colegiul Tehnic. Iar anunţul Evei, cum că găsise un chiriaş pentru apartamentul de la mansardă, fusese într-adevăr rău-prevestitor. Wilt presimţise că s-ar putea întâmpla aşa ceva încă de când cumpăraseră casa, dar pasiunile urgente ale Evei – grădinăritul, herbologia, organizarea treptată a întâlnirilor celor patru fetiţe cu alţi copii, redecorarea casei şi proiectarea bucătăriei ideale – amânaseră orice hotărâre legată de apartamentul de la mansardă. El sperase că problema va fi uitată. Dar acum Eva închiriase camerele fără ca măcar să se deranjeze să-i spună lui Wilt, iar el se simţea profund jignit. Mai grav era că se lăsase păcălit de aspectul acelei tocăniţe splendide. Dacă voia, Eva putea să şi gătească, iar Wilt tocmai terminase a doua porţie şi o sticlă din cel mai bun vin roşu spaniol pe care-l avea, înainte ca femeia să-l anunţe de cea mai recentă nenorocire. Lui Wilt i-au trebuit câteva secunde până să reuşească să se concentreze asupra problemei.

— Ai făcut ce? întrebă el.

— L-am închiriat unei tinere nemţoaice, o fată foarte drăguţă, zise Eva. Ne plăteşte cincisprezece lire pe săptămână şi a promis c-o să fie foarte liniştită. Nici n-o să ştii că e aici.

— Ba o să ştiu al dracului de bine! O să aibă amanţi care or să bâjbâie lasciv în sus şi-n jos pe scări toată noaptea, iar casa o să duhnească numai a varză murată!

— Ba n-o să duhnească! Bucătărioara de-acolo, de sus, are o hotă, iar fata are voie să-şi facă prieteni băieţi atâta timp cât or să se poarte frumos.

— Frumos! Arată-mi un necioplit de iubit care să se poarte frumos şi-o să-ţi arăt şi eu o cămilă cu patru cocoaşe.

— Li se spune dromaderi, îl întrerupse Eva, adoptând tactica încâlcirii informaţiilor, care de obicei îi abătea atenţia lui Wilt şi îl ispitea să se apuce s-o corecteze.

Dar Wilt era deja destul de abătut el însuşi, ca să se mai deranjeze cu aşa ceva.

— Ba nu! Li se spune blestemaţi de străini şi de data asta chiar am folosit termenul cum se cuvine! Iar dacă tu crezi că abia aştept să mă întind în pat şi să ascult în fiecare noapte nu ştiu ce latino-american rumen care îşi dovedeşte virilitatea imitând Popocatepetlul în erupţie pe o saltea cu arcuri interioare plasată la doi metri jumate deasupra capului meu.

— Dunlopillo, preciza Eva. Niciodată nu înţelegi lucrurile ca lumea!

— O, cum să nu! aruncă Wilt. Am ştiut că pregăteai asta încă de când afurisita aia de mătuşă a ta a murit şi ţi-a lăsat moştenirea, iar tu ar trebuit să cumperi hotelul ăsta în miniatură. Am ştiut încă de pe-atunci că o să-l transformi într-un fel de locuinţă nesuferită la comun!

— Nu-i o locuinţă la comun! Şi, oricum, Mavis zice că, pe vremuri, o familie extinsă era tot ce putea fi mai bun.

— Ea ştie absolut totul despre familiile extinse. Mavis asta! Patrick şi-a extins familia de când îl ştiu. Şi-a extins-o şi-n familiile altora.

— Mavis i-a dat un ultimatum, zise Eva. De-acum înainte nu mai are de gând să-i înghită escapadele.

— Îţi dau şi eu un ultimatum, replică Wilt. Dacă aud măcar un schelălăit dintre arcurile alea de pat, dacă simt cea mai mică urmă de miros de iarbă, cel mai slab zăngănit de chitară sau cea mai măruntă hăhăială pe scări, o să extind şi eu familia asta, găsindu-mi un loc unde să trag în oraş, până când domnişoara Schickelgruber o s-o întindă de aici!

— N-o cheamă Schickel-numai-ştiu-cum! O cheamă muller. Irmgard muller.

— Tot aşa-l chema şi pe unul dintre cei mai înfiorători Obergruppenfuhrers ai lui Hitler, iar eu n-am zis nimic altceva decât că.

— Eşti pur şi simplu gelos, asta-i! zise Eva. Dacă erai bărbat adevărat şi n-ai fi fost ţinut aşa din scurt de părinţii tăi în materie de sex, nu te mai treceau toate căldurile imediat cum vine vorba de ce fac ceilalţi.

Wilt îi aruncă Evei o privire nimicitoare. Ori de câte ori voia să-l reducă la tăcere, soţia lui lansa un asalt sexual. Înfrânt, Wilt se retrase în pat. Discuţiile pe tema inconsecvenţelor lui sexuale tindeau să aibă ca rezultat necesitatea de a-i dovedi el Evei în mod practic că se înşală, iar după tocăniţa de la cină nu se simţea deloc în stare s-o facă.

Nici a doua zi dimineaţa, când ajunse la Tehnic, nu se simţi în stare de mare lucru. Cvadrupletele purtaseră obişnuitul lor război intersororial legat de cine va îmbrăca nu ştiu ce haine, înainte de a fi târâte pe terenul de joacă, iar în The Times apăruse o altă scrisoare a lordului Longford, care cerea eliberarea din închisoare a Myrei Hindley, ucigaşa din Moors, pe motiv că de-acum femeia se reabilitase complet, devenind o creştină convinsă

şi un cetăţean valoros pentru societate. „Caz în care poate să-şi dovedească valoarea pentru societate stând în închisoare şi ajutându-le pe tovarăşele ei de puşcărie!” fusese reacţia furioasă a lui Wilt. Celelalte ştiri erau şi ele la fel de deprimante. Inflaţia creştea iar. Lira sterlină scădea. Gazul din Marea Nordului se va termina peste cinci ani. Per total, lumea era în aceeaşi stare de mizerie abundentă ca de obicei, iar acum Henry trebuia să-l asculte pe dr. Mayfield proslăvind virtuţile cursului de Engleză Avansată pentru Străini timp de câteva ore, insuportabil de plictisitoare, după care va trebui să se ocupe de nemulţumirile profesorilor săi de la catedra de Studii Liberale faţă de felul în care făcuse el orarul.

Unul din cele mai păcătoase lucruri legate de funcţia de şef al catedrei de Studii Liberale era acela că trebuia să-şi piardă o mare parte din vacanţa de vară potrivind cursurile la săli şi profesorii la cursuri, iar după ce terminase cu asta şi îl învinsese pe şeful catedrei de Arte, care voia sala 607 pentru Studiul Portretistic, în vreme ce Wilt avea nevoie de ea pentru anul III Carne, tot mai avusese parte de o ceartă la începutul anului şcolar şi fusese obligat să reajusteze orarul, pentru că doamna Fyfe nu putea să ajungă marţea la două, la cursul cu cei de la anul I DMT[4], pentru că soţul ei. În asemenea momente Wilt îşi dorea să se întoarcă să predea împăratul muştelor la clasele de Instalatori de Gaz, în loc să fie şef de catedră. Dar salariul era bun, ratele pentru casa de pe Willington Road erau exorbitante şi în timpul anului şcolar Wilt îşi putea petrece cea mai mare parte a timpului stând în biroul lui şi visând.

Putea să stea la fel de apatic şi pe timpul celor mai multe dintre şedinţele comitetului şcolii, dar consiliile profesorale cu dr. Mayfield constituiau excepţia de la regulă. Wilt era nevoit să rămână treaz, ca nu cumva să-l mai încarce Mayfield cu

alte câteva cursuri pe timpul relativei sale absenţe. În plus, dr. Board avea de gând să înceapă semestrul cu un scandal.

Aşa şi făcu. Abia ce începuse Mayfield să sublinieze necesitatea unei programe care să se concentreze mai mult asupra elevilor, cu un accent deosebit pe conştientizarea laturii socio-economice, când dr. Board îl întrerupse.

— Prostii! zise el. Sarcina catedrei mele este să-i înveţe pe studenţii şi elevii englezi cum să vorbească în germană, franceză, spaniolă şi italiană, nu să explice originile propriilor lor limbi unei mulţimi de străini. Iar în ceea ce priveşte conştientizarea laturii socio-economice, aş fi de părere că dr. Mayfield şi-a ordonat prost priorităţile. Dacă arabii pe care i-am avut anul trecut aveau ceva în cap, atunci acel ceva era exact conştiinţa economică la puterea n în privinţa puterii de cumpărare a petrolului. Şi erau atât de înapoiaţi din punct de vedere social, încât am avea nevoie de mult mai mult decât un curs de trei ani, ca să-i convingem pe afurisiţii ăştia că uciderea femeilor cu pietre pe motiv că le-au fost necredincioase nu e de fapt crichet. Poate că dacă am avea la dispoziţie trei sute de ani.

— Dr. Board, şedinţa asta ar putea dura şi ea la fel de mult dacă vei continua să întrerupi lumea, spuse directorul-adjunct. În fine, dacă dr. Mayfield va avea bunăvoinţa să continue.

Şeful catedrei de Dezvoltare Academică continuă încă o oră şi ar fi fost gata să ocupe întreaga dimineaţă, când se auzi obiecţia şefului catedrei de Inginerie.

— Din câte văd eu, câţiva oameni din echipa mea sunt programaţi să ţină nişte cursuri despre Realizările Ingineriei Britanice în Secolul al XlX-lea. Prin urmare, aş vrea să-l informez pe dr. Mayfield şi pe cei din echipa sa că la noi la catedră avem ingineri, nu istorici şi, sincer să fiu, ei nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să li se ceară să

ţină prelegeri pe teme din afara domeniului lor de competenţă.

— I-auzi, i-auzi! spuse dr. Board.

— Mai mult decât atât, aş dori să mi se explice de ce se pune un accent atât de mare pe un curs pentru studenţii străini, în detrimentul propriilor noştri studenţi britanici.

— Cred că au aş putea răspunde la întrebarea asta, interveni directorul-adjunct. Graţie reducerilor bugetare impuse de către autorităţile locale, am fost obligaţi să ne autofinanţăm cursurile şi cadrele didactice nerentabile pe care le avem, prin extinderea sectorului pentru străini, unde studenţii plătesc taxe de şcolarizare substanţiale. Dacă doriţi să vedeţi nivelul profitului pe care l-am realizat anul trecut.

Dar nimeni nu răspunse invitaţiei sale. Până şi dr. Board se văzu redus, pentru moment, la tăcere.

— Până în momentul în care economia îşi va mai reveni, continuă directorul-adjunct, un număr foarte mare de profesori îşi mai păstrează slujbele numai şi numai graţie faptului că ţinem acest curs. Mai mult decât atât, s-ar putea să extindem cursul de Engleză Avansată pentru Străini, transformându-l într-un curs de licenţă aprobat de Consiliul Naţional pentru Titlurile Academice[5]. Cred că sunteţi cu toţii de acord când spun că orice ne-ar putea spori şansele de a deveni Institut Politehnic va fi în avantajul tuturor.

Directorul-adjunct se opri şi îşi roti privirea prin încăpere, dar nimeni nu obiectă.

— Caz în care rămâne în sarcina profesorului Mayfield să aloce noile cursuri diverşilor şefi de catedre existenţi.

Dr. Mayfield le distribui nişte liste xeroxate. Wilt îşi studie noua sa povară şi descoperi că ea Includea Dezvoltarea Atitudinilor Sociale Liberale şi Progresiste în Societatea Engleză de la 1688 la 1978. Tocmai se pregătea să protesteze, dar şeful catedrei de Zoologie i-o luă înainte:

— Văd că am fost înscris aici cu un curs de Zootehnie şi Agricultură, cu un accent special pe Creşterea Intensivă a Porcilor, Găinilor şi a Animalelor de Turmă.

— Subiectul are relevanţă ecologică.

— Şi se concentrează asupra studenţilor, spuse dr. Board. Educaţia pentru Cuşcă sau, poate, Creşterea Porcinelor prin Evaluare Permanentă, Poate că am putea ţine şi un curs despre Producerea Compostului.

— N-o faceţi, vă rog eu! exclamă Wilt, scuturat de un fior.

Dr. Board îl privi cu interes.

— Magnifica ta nevastă? întrebă el. Wilt dădu din cap trist:

— Da. S-a înscris deja la.

— Dacă-mi daţi voie, aş prefera să revin la obiecţia mea iniţială, în loc să ascult problemele matrimoniale ale domnului Wilt, interveni iar şeful catedrei de Zoologie. Aş vrea să anunţ acum, ca să fie absolut limpede, că nu sunt calificat să predau creşterea animalelor. Eu sunt zoolog, nu zootehnist, iar cunoştinţele mele despre creşterea turmelor de animale sunt egale cu zero.

— Cu toţii trebuie să ne perfecţionăm, zise dr. Board. La urma urmei, dacă avem de gând să obţinem privilegiul îndoielnic de a ne numi Politehnică, trebuie să punem interesul colegiului înaintea intereselor personale.

— Poate că n-ai văzut încă la ce eşti pus să predai, dr. Board, continuă şeful de la Zoologie.

Influenţe Spermantice. Oare n-ar trebui să scrie „Influenţe Semantice”, Mayfield?

— Probabil că e o greşeală de dactilografiere, răspunse Mayfield. Da, ar trebui să scrie Influenţe Semantice asupra Teoriilor Sociologice Contemporane. Bibliografia îi include pe Wittgenstein, Chomsky şi Wilkes.

— Dar nu mă include pe mine, sări dr. Board. Pe mine să nu contaţi. Nu mă deranjează dacă

trebuie să cobor la nivelul de ciclu primar, dar n-am de gând să-i tocesc pe Wittgenstein sau pe Chomsky, indiferent pentru cine ar fi.

— Ei bine, atunci nu-mi spune mie că ar trebui să mă perfecţionez, bombăni şeful de la Zoologie. N-am de gând să merg într-o sală de curs plină de musulmani ca să le explic, chiar şi cu puţinele mele cunoştinţe asupra subiectului, cum să se ocupe de creşterea porcilor în Golful Persic.

— Stimaţi domni, putem admite că ar fi necesare unul sau două mici amendamente în ceea ce priveşte numele cursurilor, dar eu zic că ele pot fi făcute la fel.

— Adică li se poate face felul, sări dr. Board. Directorul-adjunct îi ignoră intervenţia.

— Iar cel mai important lucru este să păstrăm cursurile în formatul existent, dar să le predăm la un nivel corespunzător studenţilor, luaţi individual.

— Eu tot n-o să vorbesc despre porci, se auzi dinspre şeful de la Zoologie.

— Nici nu trebuie. Puteţi să susţineţi o serie de cursuri cu noţiuni elementare despre plante, spuse epuizat directorul-adjunct.

— Superb! zise dr. Board. Dar poate să-mi spună cineva cum Dumnezeu aş putea fie şi să încerc să vorbesc la un nivel elementar despre Wittgenstein? Anul trecut am avut un student irakian care nu putea nici să-şi scrie numele! Şi-atunci cum credeţi c-o să se descurce nenorocitul ăla cu Wittgenstein?

— Şi, dacă-mi permiteţi să aduc în discuţie un alt subiect, interveni oarecum timid un conferenţiar de la catedra de Engleză, eu consider că o să avem oarecare probleme de comunicare cu cei optsprezece japonezi şi cu tânărul venit din Tibet.

— Serios? spuse dr. Mayfield. Probleme de comunicare? Ştiţi, poate că n-ar fi rău să mai adăugăm şi un curs sau două de Discurs Intercomunicaţional. E genul de materie care are

mari şanse să le placă celor din Consiliul Naţional pentru Titlurile Academice.

— Are mari şanse să le placă lor, dar e clar că n-are nicio şansă să-mi placă şi mie, zise Board. Am spus întotdeauna că astea-s resturile din lumea academică.

— Da, şi v-am ascultat deja opinia despre acest subiect, i-o reteză directorul-adjunct. Acum haideţi să revenim la japonezi şi la tânărul venit din Tibet. Aţi spus Tibet, nu-i aşa?

— Da, aşa am spus, dar nu poţi fi niciodată sigur, răspunse conferenţiarul de la Engleză. Asta voiam să spun când pomeneam de o problemă de comunicare. Tânărul nu vorbeşte nicio boabă de engleză, iar tibetana mea nu e chiar foarte cursivă. La fel stau lucrurile şi cu japonezii.

Directorul-adjunct îşi roti ochii prin sală.

— Presupun că aş cere cam prea mult dacă m-aş aştepta ca vreunul dintre voi să ştie măcar o spoială de japoneză.

— Eu ştiu un pic, zise şeful de la Arte, dar să mă ia dracu' dacă am de gând s-o folosesc. După ce ţi-ai petrecut patru ani de zile într-un lagăr de prizonieri japonez, ultimul lucru pe care ţi-l mai doreşti după aceea de la viaţă e să fii nevoit să stai de vorbă cu ticăloşii ăia. Sistemul meu digestiv e dat şi acum peste cap.

— Atunci poate că ai putea să-i fii îndrumător studentului nostru chinez. Tibetul face acum parte din China şi dacă îl punem laolaltă cu cele patru fete din Hong Kong.

— . O să putem să ne facem reclamă că dăm diplome în Anexare, aruncă dr. Board, provocând astfel un alt schimb tăios de cuvinte, care dură până la ora prânzului.

Wilt se întoarse la biroul său, unde află că doamna Fyfe nu putea să ţină cursul de marţea, de la ora două, cu Tehnomecanicii, deoarece soţul ei avea. Era exact cum anticipase el. Anul şcolar începea la Tehnic la fel ca întotdeauna. Şi continuă

în acelaşi stil chinuitor şi în următoarele patru zile. Wilt luă parte la şedinţele pe tema colaborării la cursuri a catedrelor, ţinu în faţa unor viitori învăţători de la un colegiu de pregătire pedagogică un seminar pe tema semnificaţiei Studiilor Liberale – ceea ce, din punctul lui de vedere, era o contradicţie în termeni – un sergent de la Brigada Antidrog îi făcu un instructaj pe tema recunoaşterii cânepii indiene şi a marijuanei şi pe ideea dependenţei de heroină, iar în cele din urmă izbuti s-o plaseze pe doamna Fyfe în sala 29 lunea, la ora zece dimineaţa, cu un curs la Brutari II. Şi în tot acest timp se gândi îndelung la Eva şi la afurisita ei de chiriaşă.

În timp ce Wilt îşi vedea apatic de treabă la Colegiul de Arte şi Tehnologie, Eva îşi puse implacabilă în aplicare propriile ei planuri. Domnişoara muller sosise cu două dimineţi în urmă şi se instalase pe nesimţite în apartament. De fapt o făcu atât de pe nesimţite, încât lui Wilt îi mai trebuiră încă două zile până să-şi dea seama că tânăra era acolo şi chiar şi atunci, abia livrarea a nouă sticle de lapte în loc de opt, cum luau ei de obicei, îi sugeră ceva suspect. Bărbatul nu spuse nimic, ci aşteptă primul semn de veselie de la mansardă, pentru a-şi putea lansa contraatacul cu nemulţumirile sale.

Dar domnişoara Muller respectă întru totul promisiunea făcută de Eva. Era excesiv de tăcută, venea neobservată când Wilt era încă la Colegiu şi pleca dimineaţa, după ce el îşi începea plimbarea zilnică. După ce trecură vreo două săptămâni, Henry începu să-şi spună că temerile lui cele mai rele s-au dovedit nejustificate. Şi, oricum, trebuia să-şi pregătească şi cursurile cu studenţii străini, căci până la urmă semestrul de predare începuse. Problema chiriaşei lor trecu undeva pe planul al doilea, căci Wilt încerca să se gândească ce dracu' să-i spună Imperiului Mayfield, cum îl numise dr. Board, despre atitudinile sociale progresiste în

societatea engleză din 1688 încoace. Dacă Instalatorii de Gaz puteau reprezenta vreo mărturie, atunci lucrurile evoluaseră în direcţia unui regres, nu a unui progres. Javrele alea avansaseră cam până la agresarea homosexualilor.

3

Dar dacă temerile lui Wilt se dovediseră premature, totuşi nu trecu mult până să şi le vadă împlinite. Cum stătea el într-o seară de sâmbătă în Piagetoriu[6], foişorul construit pentru acest scop în fundul grădinii, un loc în care Eva încercase iniţial să joace jocuri conceptuale cu „micuţicile" – un termen pe care Wilt îl detesta în mod special – veni deodată prima lovitură. De fapt nu a fost atât o lovitură, cât mai degrabă o revelaţie. Foişorul era izolat drăguţ, fiind plasat în spatele unor meri bătrâni, iar un umbrar de curpeni şi nişte trandafiri agăţători îl ascundeau de ochii celor din jur, aşa cum mai ascundeau de ochii Evei şi faptul că Wilt consuma acolo bere făcută în casă. Înăuntru, pereţii erau acoperiţi cu ierburi medicinale uscate. Wilt nu era de acord cu ierburile pe pereţi, dar prefera să le vadă atârnând acolo decât în infuziile înfiorătoare pe care Eva încerca din când în când să i le bage pe gât şi, în plus, mai păreau să ofere şi avantajul că ţineau la distanţă muştele adunate pe grămada de compost. În timp ce stătea acolo, cu soarele presărând pete de lumină pe iarba din jur, Wilt se simţea destul de împăcat cu lumea şi, cu cât bea mai multă bere, cu atât mai împăcat se simţea cu ea. Se mândrea cu efectele berii făcute de el. O fermenta într-un container de gunoi din plastic şi, din când în când, o mai întărea cu nişte votcă înainte de a o depozita în garaj. După trei sticle, până şi zarva fetelor se mai stingea întru câtva şi devenea aproape normală, iar corul de scâncete, schelălăieli şi râsete – de obicei răutăcioase când cineva cădea din leagăn – părea măcar undeva departe. Iar în seara respectivă până şi acest motiv de deranj lipsea. Eva le dusese pe

toate la un spectacol de balet, cu speranţa că expunerea timpurie la muzica lui Stravinski o va transforma pe Samantha într-o a doua Margot Fonteyn[7]. Wilt avea îndoielile lui legate de Samantha şi Stravinski. Din punctul lui de vedere, talentele fiicei sale erau mult mai potrivite pentru luptele greco-romane, iar de cealaltă parte geniul lui Stravinski era mult supraestimat. Trebuia să fie aşa, de vreme ce Eva îl accepta. Gusturile lui Wilt mergeau de la Mozart până la Mugsy Spanier, un eclectism pe care Eva nu-l înţelegea, dar care îi permitea bărbatului să o enerveze comutând de la o sonată de pian, care Evei îi plăcea, la jazzul anilor ’20, care nu-i plăcea, în orice caz, în seara asta nu era nevoie să dea drumul la casetofon. Îi era de ajuns să stea în foişor şi să ştie că, şi dacă cvadrupletele lui or să-l trezească a de ia zi dimineaţa la ora cinci, el tot putea să stea în pat până la zece, aşa că tocmai îşi desfăcea a patra sticlă de bere blondă întărită cu votcă, când privirea sa prinse imaginea unei siluete pe balconul de lemn din afara ferestrei dormitorului, în apartamentul de la mansardă. Wilt îşi slăbi strânsoarea de pe gâtul sticlei de bere şi în secunda următoare începu să bâjbâie după binoclul pe care Eva îl cumpărase ca să urmărească păsăruicile. Printr-o deschizătură între tufele de trandafiri, focaliză imaginea asupra siluetei de la mansardă şi uită complet de bere. Toată atenţia îi era acum concentrată asupra domnişoarei Irmgard muller.

Tânăra stătea în picioare şi se uita pe deasupra copacilor la câmpia largă de dincolo de ei, iar din locul în care stătea şi se concentra Wilt, bărbatul avea o perspectivă deosebit de interesantă asupra picioarelor ei. Nu încăpea nicio îndoială – erau nişte picioare frumos proporţionate. De fapt erau chiar şocant de frumos proporţionate, iar coapsele fetei. Wilt se deplasă mai sus, descoperi că sânii de sub bluza aceea crem erau răpitori şi ajunse în cele din urmă şi la chip. Rămase fixat acolo. Nu fiindcă

această Irmgard – căci „domnişoara muller” şi „afurisita de chiriaşă” erau deja expresii de domeniul trecutului – ar fi fost o tânără atrăgătoare. La Tehnic, Wilt se ciocnise mult prea mulţi ani de tinere atrăgătoare, care îl fixaseră lasciv şi stătuseră cu picioarele depărtate neglijent, ca să nu-şi fi creat până acum suficienţi anticorpi sexuali pentru a contracara farmecele lor juvenile. Dar Irmgard nu era juvenilă. Irmgard era femeie. O femeie de vreo douăzeci şi opt de ani, o femeie frumoasă, cu nişte picioare glorioase, cu sâni discreţi şi tari – „neprihăniţi de alăptat” a fost fraza care i-a răsărit în minte bărbatului – şi cu coapse ferme şi fine. Până şi mâinile ei, care strângeau balustrada balconului, erau de o forţă delicată, cu degete alungite şi uşor bronzate, de parcă ar fi stat sub soarele nopţii polare. Mintea lui Wilt izvodi metafore lipsite de sens, foarte îndepărtate de mâinile Evei, aspre ca nişte mănuşi de lână, de vergeturile cât un canion de pe burta ei marcată de naşteri, de ugerele care i se întindeau până la coapsele-i atârnânde şi de toată uzura trupească a celor douăzeci de ani de viaţă conjugală. Bărbatul fusese fermecat complet de această creatură splendidă, dar în primul rând de chipul ei.

Chipul lui Irmgard nu era pur şi simplu frumos, în ciuda berii înghiţite, Wilt ar fi putut rezista în faţa magnetismului unei frumuseţi oarecare. Dar fusese înfrânt de inteligenţa de pe chipul ei. De fapt, dintr-o perspectivă pur fizică, acel chip avea şi imperfecţiuni. În primul rând era prea dur, avea nasul puţintel cam prea cârn pentru a fi perfect din punct de vedere comercial, iar gura îi era prea generoasă. Dar era un chip original – original şi inteligent şi sensibil şi matur şi meditativ. Disperat, Wilt renunţă la enumerare şi în clipa în care o făcu i se păru că Irmgard se uită şi ea lung în ochii lui adoratori – sau cel puţin în lentilele binoclului – iar pe buzele ei superbe joacă un zâmbet subtil. Apoi tânăra se răsuci pe călcâie şi se

întoarse în apartament. Wilt lăsă binoclul din mână şi, parcă în transă, se întinse după sticla de bere. Ceea ce tocmai văzuse îi schimbase perspectiva asupra vieţii.

Nu mai era şeful catedrei de Studii Liberale, soţul de treizeci şi opt de ani al Evei şi tatăl a patru fiice respingătoare şi certăreţe. Avea iarăşi douăzeci şi unu de ani. Era un tânăr radios şi suplu, care scria poezii şi înota în râu în dimineţile de vară, iar viitorul său era luminat de promisiuni împlinite. Era deja un mare scriitor. Faptul că a fi scriitor implica şi ideea de scris era cu totul irelevant. Ceea ce conta era să fie scriitor, iar la douăzeci şi unu de ani Wilt îşi programase deja de mult viitorul citindu-i pe Proust şi Gide, iar apoi cărţi despre Proust şi Gide şi cărţi despre cărţile despre Proust şi Gide, până când izbutise, cu un delicios fior de nerăbdare, să se vadă pe el însuşi la treizeci şi opt de ani. Acum, când privea în urmă la acele momente, nu putea să le compare decât cu senzaţia care îl cuprindea în prezent atunci când ieşea de la cabinetul dentistului fără să fi avut nevoie de nicio plombă. Pe plan intelectual, desigur. Se vedea spiritualizat, în încăperi pline de fum şi izolate cu plută şi cu pagini de proză ilizibilă, dar superbă, care zăceau împrăştiate – ba chiar aproape pluteau – pe lângă biroul său de pe o stradă încântător de obişnuită din Paris. Sau într-un dormitor cu pereţi albi şi cu cearşafuri albe, încolăcindu-se cu o femeie bronzată, cu soarele strălucind printre jaluzele şi aruncându-şi pe tavan razele sale izvorâte dintr-o mare azurie, undeva pe lângă Hyeres. La douăzeci şi unu de ani Wilt gustase cu anticipaţie toate aceste plăceri. Glorie, bogăţie, modestia măreţiei, bon mots, curgându-i de pe buze fără niciun efort, la un pahar de absint, aluzii aruncate, prinse din zbor şi aruncate din nou ca nişte mingi de badminton intelectual, precum şi plimbările intense spre casă din zorii zilei, pe străzile pustii din Montparnasse.

Singurul lucru – sau aproape singurul – pe care Wilt evitase să-l ia în calcul când îşi construise modelul după Proust şi Gide fusese (ori fuseseră) băieţeii. Băieţeii şi containerele de gunoi din plastic. Nu că şi-ar fi imaginat el cumva că Gide şi-ar fi bătut capul să-şi facă singur bere şi cu atât mai puţin în containere de gunoi din plastic. Javra aia probabil că fusese un abstinent total. Trebuia să existe vreun dezavantaj care să compenseze băieţeii. Aşa că Wilt i-o şuti pe Frieda lui Lawrence[8], sperând din tot sufletul că n-o să se aleagă cu un TBC, şi o înzestra cu un temperament mai blând. Acum stăteau amândoi alături pe nisip şi făceau dragoste, în timp ce valurile blânde ale mării de azur se scurgeau peste ei pe plaja pustie. Dacă stătea să se gândească, cam la vremea aceea Wilt văzuse filmul De aici în eternitate, iar Frieda arăta cam ca Deborah Kerr. Lucrul cel mai de seamă era că femeia aceea se dovedise puternică, decisă şi în deplin acord, dacă nu cu infinitul pur, cel puţin cu infinitele variaţii ale poftelor lui Wilt. Numai că nu fuseseră nişte simple pofte. „Poftă" era un cuvânt prea lipsit de sensibilitate pentru contorsiunile superbe pe care le avea în cap Wilt. Oricum, fusese un soi de muză sexuală – mai mult sexuală decât muză – dar şi o făptură căreia putea să-i destăinuie cele mai profunde percepţii ale sale fără să fie întrebat cine fusese La Rochefou. Sau cum îl Frieda Weekley (născută Richtofen), soţia unui profesor universitar din Nottingham. Devine amanta romancierului D. H. Lawrence şi fuge cu el, iar cei doi se căsătoresc în 1914, după divorţul oficial al femeii.

Chema pe individul ăla, ceea ce ar fi însemnat să fie o muză aproape la fel de afurisită cum fusese Eva. Şi acum uită-te la el cum pândea într-o afurisită de creşă şi bea până i se umfla burdihanul – şi până uita temporar de el – din ceva despre care susţinea că ar fi bere blondă şi pe care o lăsase să fermenteze într-un container de gunoi din plastic.

Plasticul îl dăduse gata pe Wilt. Măcar că un container de gunoi era foarte potrivit pentru resturi, ar fi putut avea cel puţin demnitatea să fie confecţionat din metal. Dar nu, până şi această măruntă consolare îi era refuzată! încercase odată cu unul şi fusese cât pe-aci să se otrăvească. Dar ce mai contează! Containerele de plastic nu erau importante, iar ceea ce Wilt tocmai văzuse era Muza lui. Wilt împodobi cuvântul cu un „M" mare, pentru prima dată în ultimii şaptesprezece ani dezamăgitori şi apoi învinovăţi prompt berea blondă pentru o astfel de greşeală. Irmgard nu era o muză. Probabil că era o curvuliţă proastă şi elegantă al cărei Vater[9] era un şef de depozit din Koln şi care avea vreo cinci Mercedesuri. Henry se ridică şi intră în casă.

Când Eva şi cvadrupletele se întoarseră de la teatru, îl găsiră stând morocănos în faţa televizorului şi uitându-se, din câte se părea, la un meci de fotbal, dar în sinea lui fierbând de indignare la gândul festelor pe care i le juca viaţa.

— Ei, acum arătaţi-i lui taţi cum a dansat doamna aceea, iar eu o să pun masa, zise Eva.

— A fost aşa de frumoasă, taţi! îi spuse Penelope tatălui ei. Mergea uite-aşa şi mai era şi un bărbat şi el.

Wilt a fost nevoit să stea şi să asiste la rejucarea Ritualului primăverii de către patru fetiţe stângace, care oricum nu erau în stare să respecte povestea şi încercau rând pe rând să facă un pas de chat peste braţul scaunului în care stătea el,

— Ei, da, bine, îmi dau seama după dansul vostru că doamna trebuie să fi fost superbă, zise Wilt. Acum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să văd cine câştigă.

Dar cele patru fetiţe nu-l băgară în seamă şi continuară să zburătăcească prin încăpere până când Wilt se văzu silit să se refugieze în bucătărie.

— N-or să facă niciodată nimic dacă nu te arăţi interesat de dansul lor, îi spuse Eva.

— N-or să facă oricum nimic, dacă vrei să ştii părerea mea. Iar dacă tu numeşti aia dans, eu nu pot s-o fac. E ca şi cum m-aş uita la nişte hipopotami care încearcă să zboare. Dacă n-o să avem grijă, or să dărâme blestematul ăla de tavan.

În loc de asta, Emmeline se izbi cu capul de grătarul şemineului, iar Wilt se văzu nevoit să-i pună un plasture de Savlon peste zgârietură. Pentru a pune capac la toate necazurile din acea seară, Eva îl anunţă că invitase familia Nye să vină la ei după cină.

— Vreau să discut cu el despre toaleta organică. Nu merge cum trebuie.

— Nici nu cred că ar trebui să meargă, comentă Wilt. Afurisita aia de chestie este un closet de pământ supraevaluat şi toate closetele de pământ put.

— Nu pute! Are un miros de gunoi organic, asta-i tot. Dar nu emană suficient gaz ca să găteşti cu el, iar John zice că ar trebui să emane destul.

— Dacă vrei să ştii ce cred eu, emană destul gaz ca să transforme closetul de la parter într-o cameră a morţii. Într-una din zilele astea o să se găsească vreun amărât care o să-şi aprindă o ţigară înăuntru şi-o să ne zboare pe toţi în lumea celor drepţi.

— Ai tu pur şi simplu un ghimpe împotriva Societăţii Alternative în general, decise Eva. Şi cine-i ăla care se plângea mereu de faptul că foloseam dezinfectant chimic de toaletă? Tu erai ăla! Acum să nu-mi spui că nu-i aşa!

— Am eu destule necazuri cu societatea în general ca să mă mai leg la cap şi cu una alternativă. Şi, dacă tot veni vorba, trebuie să existe o alternativă la otrăvirea atmosferei cu metan şi sterilizarea ei cu Harpie. Sincer să fiu, aş zice că Harpicul are ceva care-l face preferabil. Cel puţin poţi să tragi apa şi să arunci toată porcăria aia pe canal în jos. Dar la jegul ăla de vas de fiert căcat al lui Nye cu ce mişti din loc rahatul? Poate doar cu dinamită. Nu e decât o conductă de

scurgere incrustată cu cocoloaşe de rahat şi cu un butoi la capătul de jos.

— Aşa şi trebuie să fie dacă vrei să-i dai înapoi pământului prosperitatea naturală.

— Şi să faci intoxicaţie alimentară, completă Wilt.

— Nu şi dacă faci compostul cum trebuie. Căldura omoară toate bacteriile înainte să goleşti toaleta.

— Eu n-am de gând să o golesc. Tu ai instalat chestia aia îngrozitoare, aşa că poţi să-ţi rişti singură pielea descărcând-o în pivniţă când e plină ochi. Şi să nu dai vina pe mine dacă vecinii or să se plângă iar la Departamentul de Sănătate Publică!

Cei doi se certară aşa până la cină, după care Wilt le duse pe cvadruplete la culcare şi le citi din Mister Gumpy pentru a mia oară. Când coborî la parter, soţii Nye deja sosiseră şi tocmai deschideau o sticlă cu vin de urzici, folosindu-se de un tirbuşon alternativ. John Nye îl confecţionase dintr-un arc de pat vechi.

— A, salutare, Henry! îi zise acesta cu acea bunăvoinţă luminoasă şi aproape religioasă pe care păreau să o adopte toţi prietenii Evei întru înfumurare. E din 1976. N-a fost o recoltă proastă, deşi o spun eu însumi.

— N-a fost în anul cu seceta? întrebă Wilt.

— Ba da, dar o secetă nu-i de-ajuns ca să omoare urzicile. Sunt nişte făpturi tare rezistente.

— Le-ai cultivat chiar tu?

— N-am avut nevoie. Astea cresc ca nebunele pretutindeni. Noi doar le-am cules de pe marginea drumului.

Wilt se uită suspicios.

— Nu te supăra, ai putea să-mi spui de pe care margine a drumului aţi recoltat exact acest vin ales?

— Din câte-mi amintesc eu, era pe undeva între Ballingbourne şi Umpston. De fapt sunt chiar sigur

de asta.

Apoi umplu un pahar şi i-l întinse lui Wilt.

— În cazul ăsta eu nu mă ating de aşa ceva! zise Wilt, înapoindu-i paharul. Am văzut cum au dat pe-acolo cu erbicid în 1976. Urzicile astea n-au crescut natural. Au fost contaminate.

— Da' noi am băut zeci de litri din vinul ăsta! zise Nye. Nu ne-a făcut absolut niciun rău.

— Probabil că o să-i simţiţi efectele la şaizeci de ani, zise Wilt. Iar atunci o să fie prea târziu. Ştiţi, e la fel ca şi în cazul fluorurilor.

În fine, după ce reuşi să scape din încurcătură cu ajutorul acestui avertisment, Wilt traversă salonaşul, rebotezat acum de Eva „Camera Existenţei", şi-şi găsi soţia afundată într-o conversaţie cu Bertha Nye despre bucuriile şi responsabilităţile majore ale maternităţii. Cum soţii Nye nu aveau copii şi îşi revărsau afecţiunea asupra humusului, asupra celor doi porci, celor doisprezece pui şi asupra caprei din posesia lor, Bertha recepta relatarea radioasă a Evei cu un zâmbet stoic. Wilt îi răspunse cu un zâmbet la fel de stoic, după care o tuli afară prin uşile de sticlă, se duse în foişor şi rămase în picioare acolo, în întuneric, aţintindu-şi plin de speranţă privirea spre fereastra dormitorului. Dar perdelele erau trase. Wilt oftă, se gândi la ce ar fi putut să fie şi se întoarse ca să asculte ce avea de spus John Nye despre toaleta lui organică.

— Pentru ca să obţii metanul, trebuie să menţii o temperatură constantă şi, desigur, ţi-ar fi de mare ajutor să ai o vacă, spunea acesta.

— O, dar mă tem că n-am avea cum să ţinem o vacă aici! răspunse Eva. Vreau să zic că n-avem spaţiu.

— Eu nu prea te văd trezindu-te în fiecare dimineaţă la cinci ca s-o mulgi, interveni Wilt, care era decis să împiedice îngrozitoarea posibilitate de a transforma locuinţa de pe Willington Road, nr. 9, într-o fermă agricolă.

Dar Eva revenise la problema transformării metanului.

— Cum ajungi să-l încălzeşti? întrebă ea. _Poţi instala fără probleme nişte panouri solare, îi răspunse Nye. N-ai nevoie decât de nişte calorifere vechi, pe care le vopseşti în negru şi le înveleşti în paie, după care pompezi apă prin ele.

— Nu cred c-am avea chef să facem aşa ceva, sări iar Wilt. Am avea nevoie de o pompă electrică şi, cu criza asta de energie, eu am nişte scrupule morale legate de folosirea curentului electric.

— Dar nu trebuie să foloseşti o cantitate semnificativă, îi zise Bertha Nye. Şi poţi fabrica liniştit o pompă dintr-un rotor Savonius. Nu-ţi trebuie decât două tobe mari.

Wilt se retrase în reveria lui singuratică, trezindu-se din ea numai ca să întrebe dacă nu exista vreo metodă prin care să scape de mirosul greţos ce venea din closetul de la parter, întrebarea fiind menită să-i distragă atenţia Evei de la rotoarele Savonius, indiferent ce-or fi fost alea.

— Nu poţi să le ai pe toate, Henry! îi răspunse Nye. Este-o vorbă veche care spune „Cine-n van nu risipeşte, nu se plânge că-i lipseşte”, dar să ştii că e valabilă şi astăzi.

— Eu de mirosul ăla nu m-aş plânge că-mi lipseşte! zise Wilt. Şi dacă nu putem produce suficient de mult metan ca să ţină aprins arzătorul de la soba cu gaz fără să ne transformăm toată grădina într-un grajd, atunci nu văd ce rost are să ne risipim timpul împuţind toată casa.

Problema rămase nerezolvată şi după plecarea soţilor Nye.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că nu te-ai dovedit prea constructiv! îi spuse Eva lui Wilt pe când acesta începu să se dezbrace. Eu zic că radiaţiile alea solare par foarte de bun-simţ. Vara am putea să nu mai dăm toţi banii ăia pe apă caldă şi dacă n-avem nevoie decât de nişte calorifere vechi şi de cova vopsea.

— Şi de nu ştiu ce idiot care să se urce pe acoperiş ca să le fixeze acolo! Nu uita de asta! Din câte îl ştiu eu pe Nye, dacă le pune el acolo, or să se desprindă şi-or să cadă la primul vânt mai tărişor şi-atunci or să turtească pe cine s-o nimeri dedesubt. Şi, oricum, cu verile pe care le-am avut în ultimii ani, ar trebui să fim tare norocoşi dacă n-o să fie nevoie să turnăm apă caldă peste calorifere ca să le împiedicăm să îngheţe, să crape şi să inunde toată mansarda.

— Eşti pesimist, asta-i problema ta, zise Eva. Întotdeauna te uiţi la partea rea a lucrurilor. De ce nu poţi gândi şi tu pozitiv măcar o dată în viaţă?

— Sunt al naibii de realist, zise Wilt. Experienţa mă face să mă aştept la tot ce-i mai rău. Iar când se întâmplă ceva foarte bun, sunt încântat.

Apoi bărbatul se urcă în pat şi stinse lampa de noptieră de pe partea lui. În momentul în care Eva se trânti şi ea lângă el, se prefăcu adormit. Nopţile de sâmbătă tindeau să fie ceea ce Eva numea Nopţile întovărăşirii, dar Wilt se îndrăgostise şi gândurile îi zburau numai la Irmgard. Eva mai citi un capitol despre producerea compostului şi apoi, cu un oftat, stinse şi ea lampa. Oare Henry de ce nu putea să fie la fel de aventuros şi de întreprinzător ca John Nye? Bine, fie. Oricum puteau face dragoste şi dimineaţa!

Numai că în clipa în care se trezi, descoperi că locul de lângă ea era gol. Pentru prima dată de când ştia ea, Henry se trezise într-o duminică dimineaţa la ora şapte fără să fie smuls din pat de către fetiţe. Probabil că era deja jos, în bucătărie, şi îi pregătea o porţie de cafea. Eva se răsuci şi adormi din nou.

Wilt nu era în bucătărie. Se plimba singur pe cărarea de pe malul râului. Soarele de toamnă umplea dimineaţa de lumină, iar râul sclipea în bătaia lui. Un vânt slab răvăşea sălciile, iar Wilt era singur cu gândurile şi sentimentele sale. Ca de obicei, gândurile îi erau întunecate, în vreme ce

sentimentele i se exprimau în versuri. Doar că, spre deosebire de majoritatea poeţilor moderni, versul lui Wilt nu era unul liber. Avea ritm şi rimă. Sau ar fi putut să aibă dacă bărbatul ar fi găsit ceva care să rimeze cu Irmgard. Cam singurul cuvânt potrivit care îi răsărise în minte a fost bodyguard. După aceea mai apărură şi iard, cârd, hazard şi pericard. Niciunul din ele nu părea să se potrivească cu delicateţea sentimentelor sale. După cinci kilometri sterili, Wilt se întoarse şi o porni cu paşi grei spre responsabilităţile sale de om însurat. De astea ar fi fost chiar bucuros să se lipsească.

4

Putea să se lipsească bucuros şi de biletul găsit la el pe birou luni dimineaţa. Era de la directorul-adjunct, care îi cerea lui Wilt să vină până la el în oarecum ameninţătorul „primul moment, repet, primul moment liber pe care-l aveţi”.

— Mă fut în el de moment liber! mormăi Wilt. De ce n-a scris „urgent”, ca să ştiu şi eu clar o treabă?

Apoi, stăpânit de gândul că în mod cert ceva nu era în regulă şi că poate ar fi mai bine să afle veştile proaste cât mai repede posibil şi s-o rezolve cu ele, coborî două etaje şi traversă coridorul, intrând în biroul directorului-adjunct.

— A, tu eşti, Henry! zise directorul-adjunct. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez atâta, dar mă tem că avem nişte veşti îngrijorătoare legate de catedra dumitale.

— Îngrijorătoare? întrebă suspicios Wilt.

— Absolut îngrijorătoare. De fapt, la primărie a fost iadul pe pământ!

— Şi unde şi-au mai vârât ăia nasurile de data asta? Dacă au impresia că pot să mai trimită consilieri ca ăla pe care l-am avut ultima oară, cel care voia să ştie de ce nu am combinat clasele de Zidari cu cele de Educatoare, ca să avem egalitate sexuală, puteţi să-i spuneţi din partea mea că.

Dar directorul-adjunct înălţă o mână în semn de protest.

— Povestea de-atunci n-are nicio legătură cu ce vor ei, de data asta. E exact ceea ce nu vor. Şi, sincer să fiu, dacă aţi fi ascultat sfatul lor legat de clasele multisex, nu s-ar fi întâmplat nimic de genul ăsta!

— Vă spun eu ce s-ar fi întâmplat! sări Wilt. Ne-am fi trezit cu o droaie de educatoare gravide şi dup-aia.

— Ascultă-mă măcar o clipă! Lasă-le naibii de educatoare de la clasa de Educatoare. Ce ştii despre trasul la buci la crocodili?

— Ce ştiu despre.? Nu vă supăraţi, dar mă tem că n-am înţeles bine.

Directorul-adjunct clătină din cap:

— Ba eu mă tem că da.

— Păi, dacă vreţi un răspuns sincer, nici nu mi-a trecut prin cap că ar fi posibil. Şi dacă dumneavoastră sugeraţi.

— Eu nu fac altceva decât să te anunţ că insul care a făcut-o e din catedra ta. Au făcut chiar şi un film cu asta.

— Un film cu asta? întrebă Wilt, care încă se lupta cu înfiorătoarele implicaţii zoologice pe care le provoca fie şi simpla apropiere de un crocodil, darămite ideea de a i-o trage brutei la buci.

— Împreună cu nu ştiu ce clasă de ucenici, continuă directorul-adjunct. Iar Comitetul pentru Educaţie a auzit de el şi vrea să ştie care-i pricina.

— N-aş putea zice că-i învinovăţesc pentru asta, comentă iar Wilt. Vreau să zic că ar trebui să fii un candidat la sinucidere. Conform testelor Krafft-Ebing, ca să îi faci avansuri sexuale unui futut de crocodil. E drept, ştiu că printre angajaţii noştri cu normă redusă avem câteva lepre cretine, dar aş fi remarcat dacă vreunul dintre ei ar fi fost mâncat. De unde dracu' a reuşit să facă rost de un crocodil?

— N-are rost să mă întrebi pe mine, îi răspunse directorul-adjunct. Tot ce ştiu eu e că membrii

comitetului insistă să vadă filmul înainte să evalueze situaţia.

— În fine, pot să judece ce vor ei, numai să nu mă implice şi pe mine în judecata lor, zise Wilt. Nu accept să-mi asum niciun fel de responsabilitate pentru niciun fel de filmare făcută în catedra mea şi, dacă ce ştiu eu ce maniac se hotărăşte să i-o tragă unui crocodil, asta e treaba lui, nu a mea. Eu n-am fost niciodată de acord cu toate camerele alea video şi aparatele de filmat pe care ni le-au vârât pe gât. Costă o avere numai să le menţii în funcţiune şi întotdeauna se găseşte câte un tâmpit care să facă praf vreuna.

— Părerea mea e că, indiferent cine a făcut filmul acela, ar trebui să fie făcut el praf în primul rând, comentă directorul-adjunct. Oricum, cei din Comitetul pentru Educaţie vor să te întâlnească la ora şase în sala 80, iar eu te-aş sfătui să afli ce dracu' se întâmplă înainte să se apuce să-ţi pună întrebări cei de la primărie.

Epuizat, Wilt se întoarse în biroul său, încercând cu disperare să-şi aducă aminte care dintre profesorii din catedra sa era iubitor de reptile şi discipol al brutalismului din cinematografia nouvelle vague[10], ca să scape de nebun. Pasco era categoric ţicnit, iar după părerea lui Wilt, ăsta era rezultatul celor paisprezece ani de eforturi continue de a-i face pe Instalatorii de Gaz să aprecieze subtilităţile lingvistice din Finnegnns Wake[11], însă deşi omul îşi luase de două ori câte un an sabatic, pe care-l petrecuse de fiecare dată în spitalul de boli mintale din localitate, era destul de prietenos şi mult prea neîndemânatic să poată folosi un aparat de filmat, iar în ceea ce priveşte crocodilii. Wilt renunţă la zbaterile sale şi se duse în sala de echipament didactic audio-vizual ca să consulte registrul.

— Caut un idiot patentat care a făcut un film despre crocodili, îi spuse el domnului Dobble, responsabilul cu materialele audio-vizuale.

Domnul Dobble pufni pe nas.

— Aţi cam întârziat. Directorul a pus mâna pe filmul ăla şi e hotărât să facă ceva oribil. Şi să ştiţi că îl înţeleg perfect! I-am şi spus domnului Macaulay când s-a întors de la procesare: „A dracului pornografie! Şi uite că o vâră prin laboratoare! Păi, să ştiţi că eu nu las filmul ăsta să iasă de-aici până nu-i băgat în categoria cuvenită!”. Exact aşa am spus şi aşa am şi făcut.,

— Băgat e exact cuvântul potrivit, replică acid Wilt. Şi bănuiesc că nu ţi-a trecut prin cap să mă laşi să-l văd eu mai întâi şi abia după aceea să-l dai directorului.

— Păi, dumneata, domnule Wilt, nu ai niciun control asupra futălăilor din catedra dumitale! Sau mă înşel?

— Şi care futălău anume a făcut filmul acela?

— Ei, nu-s eu omul care să umble să dea nume, dar aş zice că domnul Bilger ştie mai multe decât s-ar părea, la prima vedere.

— Bilger? Ticălosul ăla! Ştiam că e cretin din punct de vedere politic, dar de ce dracu’ s-a apucat să facă un asemenea film?

— Cine-i orb, surd şi tace trăieşte o mie de ani în pace, răspunse domnul Dobble. Eu nu vreau să-mi fac necazuri.

— Eu da! zise Wilt şi porni în căutarea lui Bill Bilger.

Îl găsi în cancelarie, unde bea cafea şi se adâncise în dialectică alături de acolitul lui de la catedra de Istorie, Joe Stoley. Bilger susţinea că o conştiinţă proletară veritabilă nu putea fi obţinută decât prin destabilizarea afurisitei de infrastructuri lingvistice a afurisitei de hegemonii exercitate de un afurisit de stat fascist.

— Ăsta-i afurisitul de Marcuse! zise Stoley cam ezitant, urmându-l pe Bilger în canalul semantic al destabilizării.

— Şi ăsta-i Wilt! zise Wilt. Aţi putea să vă opriţi o clipă din discuţiile despre trecerea în alt mileniu?

Aş vrea să vorbesc ceva cu voi.

— Mă fut! Eu nu preiau cursul nimănui! zise Bilger, adoptând o atitudine sindicală sănătoasă. Ştii, nu-i perioada mea de suplinire.

— Nu-ţi cer să faci niciun fel de muncă suplimentară. Ţi-am cerut pur şi simplu să vii să vorbesc ceva cu dumneata în particular. Îmi dau seama că asta îţi încalcă dreptul dumitale inalienabil, de individ liber într-un stat fascist, de a-ţi căuta fericirea prin expunerea publică a opiniilor personale, dar mă tem că ne cheamă datoria.

— Nu afurisita mea de datorie, amice! replică Bilger.

— Nu. A mea, zise Wilt, Peste cinci minute o să fiu la mine în birou.

— Mai mult decât e necesar, îl auzi Wilt pe Bilger în timp ce se îndrepta spre uşă.

Dar Wilt ştia cum stau lucrurile în realitate. Omul se îmbăţoşa şi făcea pe durul ca să-l impresioneze pe Stoley, însă Wilt avea totuşi puterea să modifice orarul în aşa fel încât Bilger să înceapă săptămâna de lucru luni dimineaţa la nouă cu ucenicii de la Tipografi III şi s-o încheie vineri seara cu seraliştii de la Bucătari IV. Era de fapt cam singura putere pe care o avea în mâini, dar era extraordinar de eficientă. Cât timp aşteptă, el evalua tactica şi structura Comitetului pentru Educaţie. Doamna Chatterway nu avea cum să nu fie prezentă şi urma să-şi apere cu ghearele şi cu dinţii opinia ei progresistă conform căreia jefuitorii adolescenţi erau nişte fiinţe umane pline de căldură, care aveau nevoie doar de câteva cuvinte înţelegătoare ca să înceteze să le dea în cap bătrânicilor. În dreapta ei urma să stea consilierul Blighte-Smythe, care, dacă i s-ar oferi o ocazie cât de mică, ar reintroduce pedeapsa cu spânzurătoarea pentru braconaj şi, probabil, biciuirea pentru şomeri. Între aceste două extreme se aşeza directorul colegiului, care ura orice

persoană sau orice lucru care îi deranja programul lui relaxat, apoi şeful inspectoratului pentru Educaţie, care îl ura pe director, şi, în fine, domnul Squidley, patronul unei firme de construcţii din localitate, pentru jeare. Studiile Liberale erau o pacoste şi o blestemata de risipă de timp, timp care putea fi folosit mult mai bine obligându-le pe belelele alea mici să care troace cu cărămizi pe nişte nenorocite de scări. Pe ansamblu, perspectiva de a ajunge la un acord cu Comitetul pentru Educaţie era mai degrabă una sumbră. Wilt trebuia să îi abordeze cu mult tact.

Dar prima problemă era Bilger. Acesta apăru după zece minute şi intră fără să bată la uşă.

— Ei bine? întrebă el, aşezându-se şi uitându-se furios la Wilt.

— M-am gândit că ar fi mai bine să avem discuţia asta în particular, începu Wilt. Voiam doar să te chestionez în legătură cu filmul pe care l-ai făcut, cel cu crocodilul. Trebuie să-ţi spun că sună foarte îndrăzneţ. Dacă toţi cei de la Studii Liberale ar utiliza într-un asemenea scop aparatura pusă la dispoziţie de autoritatea locală.

Lăsă propoziţia în suspensie, dar intonaţia folosită îi dădu un aer aprobator. Ostilitatea lui Bilger se risipi.

— Singura cale prin care clasa muncitoare o să reuşească să înţeleagă cum este manipulată prin mass-media e să îi punem pe membrii ei să facă ei înşişi filme. Eu n-am făcut nimic altceva.

— Exact, zise Wilt. Iar dacă îi faci să filmeze pe cineva care i-o trage la buci unui crocodil, îi ajuţi să-şi dezvolte conştiinţa proletară, ajungând astfel să transceandă falsele valori, ce le-au fost inculcate de clasa capitalistă exploatatoare?

— Exact, amice! sări entuziasmat Bilger. Afurisitele alea de chestii sunt simboluri ale exploatării!

— Burghezia care îşi devorează propria conştiinţă, ca să zicem aşa.

— Tu ai zis-o, aprobă Bilger, muşcând din momeală.

Wilt îl privi neîncrezător.

— Şi cu ce clase ai făcut această. Ăăă. Activitate practică?

— Cu anul II Instalatori şi Strungari. Am găsit chestia aia crocobaurică pe Nott Road.

— Pe Nott Road? întrebă Wilt, încercând să-şi muleze cunoştinţele sale despre strada respectivă pe ideea prezenţei unor crocodili docili şi, din câte se pare, homosexuali.

— Păi, e şi strada cu teatrul, zise Bilger, înflăcărându-se. Jumătate din oamenii care locuiesc acolo trebuie eliberaţi.

— Bănuiesc şi eu că da, dar nu mi-a trecut prin cap că ar trăi o experienţă eliberatoare dacă îi încurajezi să le-o tragă la crocodili. Presupun că aşa, ca un exemplu al luptei de clasă.

— Hei, sări Bilger, parcă ziceai că ai văzut filmul!

— Nu chiar. Dar informaţiile despre conţinutul său controversat au ajuns până la mine. Cineva zicea că e ceva aproape sub-Bunuel.

— Serios? Ei bine, să ştii că noi n-am făcut decât să punem mâna pe crocodilul ăla de jucărie, ştii, din ăla în care puştanii bagă câte un penny şi după aia au parte de privilegiul de a-i călări.

— Un crocodil de jucărie? Vrei să spui că de fapt n-aţi folosit un crocodil adevărat, unul viu?!

— Bineînţeles că nu, ce dracu'! Păi cine ar fi aşa de dus cu pluta ca să încerce să şi-o înfigă într-un afurisit de crocodil adevărat? Ar putea să fie muşcat!

— Ar putea? se miră Wilt. Eu aş zice că probabilitatea ca un crocodil, orice crocodil.

Oarecare respect deşi ei, nu contează! Continuă.

— Aşa că unul dintre băieţi s-a urcat pe creatura aia din plastic şi noi l-am filmat în timp ce o făcea.

— O făcea? Hai să le spunem lucrurilor pe nume! Nu i-o trăgea la buci?

— Ba da. Cumva, explică Bilger. Nu-şi scosese scula din nădragi sau ceva de genul ăsta. Nici n-ar fi avut unde să şi-o bage. Nu, flăcăul n-a făcut altceva decât să simuleze că i-o trage chestiei ăleia pe la spate. În felul ăsta, i-o trăgea în mod simbolic întregului etatism asistenţial reformist al sistemului capitalist.

— Sub forma unui crocodil pe arcuri? întrebă Wilt.

Apoi se lăsă pe spate în scaun şi se întrebă încă o dată cum oare se făcea că un om ca Bilger, probabil înzestrat cu oarecare inteligenţă, fiindcă – la urma urmei – studiase la universitate şi dăduse un examen de licenţă, cum se făcea că unul ca el mai putea să creadă că lumea ar deveni mai buna dacă tot ce însemna reprezentant al clasei de mijloc ar fi fost pus la zid şi împuşcat. S-ar zice că nimeni nu învăţa nimic din trecut. Ei bine, domnul Cretin Bilger urma să înveţe ceva din prezent. Wilt îşi puse coatele pe masă.

— Hai să stabilim exact cum stau lucrurile, o dată pentru totdeauna! zise el. Dumneata consideri, fără nicio reţinere, că din îndatoririle dumitale de profesor din cadrul Studiilor Liberale face parte şi sarcina de a le preda ucenicilor marxism-leninismul, maoismul, crocodil-futaismul şi cine ştie ce alte „isme” pe care te-aş ruga să te oboseşti şi să mi le spui şi mie?

Ostilitatea lui Bilger crescu iarăşi.

— Trăim într-o ţară liberă, aşa că am dreptul să-mi exprim propriile mele convingeri. Nu mă puteţi împiedica s-o fac.

Auzind asemenea contradicţii superbe, Wilt zâmbi.

— Am încercat eu aşa ceva? întrebă el cu nevinovăţie. De fapt, poate că n-o să-ţi vină să crezi, dar sunt chiar dispus să îţi furnizez o tribună la care să ţi le prezinţi integral, cu voce tare şi fără reţineri.

— N-apuc eu ziua aia, mormăi Bilger.

— Ba o s-o apuci, tovarăşe Bilger! Crede-mă c-o s-o apuci! Comitetul pentru Educaţie are o şedinţă azi, la ora şase. Şeful inspectoratului, directorul colegiului, consilierul Blighte-Smythe.

— Rahatul ăla militarist! Ce ştie el despre educaţie? Fiindcă a primit Crucea Militară pe timpul războiului, crede acum că poate să calce cu bocancii peste feţele clasei muncitoare!

— Lucru care, ţinând cont de faptul că omul are un picior de lemn, nu spune prea multe despre părerea dumitale faţă de proletariat, nu-i aşa? comentă Wilt. Mai întâi lauzi clasa muncitoare pentru inteligenţa şi solidaritatea ei, după care ajungi la concluzia că e atât de tâmpită, încât nu poate să deosebească propriile sale interese de o reclamă la săpun difuzată la televizor şi că trebuie să fie ideologizată cu forţa, iar acum îmi zici că un om care şi-a pierdut piciorul poate să-i calce în picioare. După cum vorbeşti despre ei, par să fie cam idioţi.

— Eu n-am spus aşa ceva! sări Bilger.

— Nu, dar asta mi se pare mie că ar fi atitudinea dumitale, iar dacă vrei să-ţi expui cu mai multă luciditate opinia despre acest subiect, ai putea s-o faci la ora şase, în şedinţa comitetului. Sunt convins că te vor asculta cu maximum de interes.

— N-am de gând să apar în faţa nici unui belit de comitet! îmi cunosc drepturile şi Trăim într-o ţară liberă, cum văd că tot insişti să-mi repeţi. O altă contradicţie superbă. Şi, ţinând cont de faptul că ţara îţi permite să scapi basma curată după ce iei nişte ucenici adolescenţi şi-i pui să simuleze că fut crocodili de jucărie, aş zice că dacă-i spui o belită de societate liberă, ai spus totul. Uneori parcă-mi doresc să trăim în Rusia.

— Ei ar şti ce să facă acolo cu nişte gagii ca tine, Wilt, îl asigură Bilger. Nu eşti decât un porc reformist şi deviaţionist.

— Deviaţionist sună minunat când vine de la dumneata! zbieră Wilt. Iar cu legile lor draconice,

oricine s-ar apuca să filmeze instalatori ruşi care fut în cur crocodili ar ajunge frumuşel direct la Lubianka şi n-ar mai ieşi de acolo decât cu un glonţ în dosul ţestei lor smintite! Sau, ca variantă, te-ar închide în nu ştiu ce casă de nebuni şi probabil c-ai fi singurul deţinut de acolo care ar fi cu adevărat sărit de pe fix.

— Bine, Wilt, te-am ascultat destul! zbieră şi Bilger. Vei fi fiind tu şeful catedrei, dar dacă ai impresia că poţi să insulţi cadrele didactice, ştiu şi eu ce să fac! O să depun o plângere la sindicat.

Apoi tânărul profesor se îndreptă spre uşă.

— Aşa, perfect! urlă Wilt în urma lui. Fugi la mămica ta colectivă şi, dacă tot ajungi pe-acolo, spune-i secretarului că mi-ai zis porc deviaţionist! Or să aprecieze cu toţii termenul.

Dar Bilger ieşise deja din birou şi Wilt rămase cu problema găsirii unei scuze plauzibile pe care s-o prezinte în faţa Comitetului pentru Educaţie. Nu că l-ar fi deranjat să scape de Bilger, dar cretinul avea nevastă şi trei copii şi în mod sigur nu se putea aştepta la niciun sprijin din partea tatălui său, contraamiralul Bilger. Pentru genul ăsta de bufon intelectual radical era ceva tipic să provină dintr-o „familie bună”.

Între timp Henry Wilt a trebuit să-şi termine şi prelegerea pentru străinii de la Engleză Avansaţi. Să le ia dracu’ de atitudini liberale şi progresiste! Aproape trei sute de ani de istorie engleză, din 1688 până în 1978, comprimaţi în doar opt prelegeri şi toate astea pornind de la prezumţia insipidă a doctorului Mayfield cum că progresul era ceva continuu şi că atitudinile liberale erau cumva independente de momentul istoric şi de spaţiul geografic. Dar Ulsterul? în 1978 acolo au fost aplicate o groază de atitudini liberale. Iar Imperiul Britanic n-a fost tocmai un model de liberalism. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l spui despre el era că n-a fost ceva atât de îngrozitor ca în Congo belgian sau în Angola. Pe

de altă parte, Mayfield era sociolog, iar ceea ce ştia el despre istorie devenea periculos. Nu că Wilt ar fi ştiut mai multe. Şi de ce liberalismul englez? Mayfield părea să creadă că scoţienii, irlandezii şi galezii nici nu existau sau, dacă existau, nu erau nici progresişti, nici liberali.

Wilt puse mâna pe un pix şi-şi schiţă grăbit câteva însemnări. N-aveau absolut nicio legătură cu cursul propus de Mayfield. Când veni ora prânzului, gândurile bărbatului încă mai rătăceau aiurea. Apoi Wilt se duse la cantină şi mâncă o chestie numită curry cu orez, stând singur la masă, după care se întoarse în birou cu idei proaspete. De data asta ele se concentrau asupra influenţei Imperiului asupra Angliei. Curry, baksheesh, pukka, posli, polo, thug[12] – cuvinte care s-au infiltrat în limba engleză venind din avanposturi îndepărtate, unde Wilţii unei epoci anterioare şi-au exercitat dominaţia cu o aroganţă şi un autoritarism greu de imaginat. Aceste plăcute speculaţii nostalgice i-au fost întrerupte de doamna Rosemary, secretara catedrei, care venise să-l anunţe că domnul Germiston era bolnav şi nu putea ţine cursul cu anul III de Tehnicieni Electronişti, iar înlocuitorul lui, domnul Laxton, făcuse un schimb cu doamna Vaugard fără să anunţe pe nimeni, iar doamna Vaugard nu era disponibilă pentru că îşi avea făcută dinainte o programare la dentist, aşa că Wilt coborî la parter şi traversă curtea până la atelierul în care clasa de Tehnicieni Electronişti stăteau aşezaţi şi apatici, ca într-un birt la ora prânzului.

— În ordine, zise bărbatul, aşezându-se la catedră. Ia ziceţi-mi ce făceaţi voi cu domnul Germiston?

— N-am făcut absolut nimic cu el! sări un roşcat din banca din faţă. Nici nu merită. Numai să-i tragi o directă în trompă.

— Ce voiam eu să aflu, interveni Wilt înainte ca roşcatul să apuce să intre în detalii legate de ceea

ce i s-ar fi întâmplat lui Germiston dacă se nimerea într-o încăierare, este ce aţi făcut cu el până acum în semestrul acesta.

— Futuţi de negri! sări un alt tehnician.

— Bănuiesc că nu în sens literal, scăpă Wilt, sperând că ironia sa nu va duce la o discuţie despre relaţiile sexuale interrasiale. Adică despre raporturile dintre rase?

— Adică despre cioroi! La asta mă refeream. Despre coloraţi, maimuţe, lifte, despre toţi futuţii în cur care vin aici şi le iau slujbele albilor cumsecade. Ce vreau eu să spun e că.

Dar un alt TE III îl întrerupse:

— N-are rost să ascultaţi ce scoate din el! Joe e membru al Frontului Naţional.

— Şi ce-i rău în asta? se stropşi Joe. Politica noastră este să ne păstrăm.

— Fără politică! zise Wilt. Asta-i politica mea şi eu vreau să mi-o pun în aplicare. Ce vorbiţi în afara şcolii este treaba voastră, dar în sala de clasă o să discutăm despre altele.

— Bine, bine. Atunci ar trebui să-i spui asta şi Iu' gagiu' de Germ-Piston. Îşi pierde toată fututa aia de viaţă a lui explicându-ne că trebuie să fim creştini şi să ne iubim vecinii aşa cum ne iubim pe noi. Păi, dacă ar fi trăit pe strada noastră, altfel ar fi văzut el lucrurile. La două case de noi stă o gloată de negrotei care bat în tobe de-alea bongo şi în tomberoane de gunoi până la patru, când se crapă de ziuă. Dacă moş Germy găseşte vreo cale prin care să iubească scandalul ăla noapte de noapte, asta înseamnă că-i surd lemn!

— Poţi oricând să le ceri să o lase un pic mai moale sau să înceteze la unsprezece seara, sugeră Wilt.

— Da? Şi să am onoarea de-a mă trezi cu un cuţit în burtă? Probabil că glumeşti!

— Dar poliţia.

Joe îl privi de parcă nu-i venea să creadă ce aude.

— Un gagiu care stătea la patru apartamente de noi s-a dus la caralii şi ştii ce i s-a întâmplat? zise el.

— Nu, răspunse Wilt.

— După două zile s-a trezit cu cauciucurile tăiate. Asta e. Şi crezi că ăştia, caraliii, au avut chef să audă de asta? Au avut pe dracu'!

— Păi, văd că avem o problemă, se văzu Wilt nevoit să admită.

— Mde. Şi noi ştim şi cum s-o rezolvăm, preciza Joe.

— N-o s-o rezolvaţi deloc dacă-i trimiteţi înapoi în Jamaica, zise tehnicianul care se arătase împotriva Frontului Naţional. Oricum, ăia de pe strada ta nici n-au venit de acolo. S-au născut în Brixton.

— În puşcăria din Brixton, dacă vrei să ştii ce cred eu!

— Ai prejudecăţi, asta-i tot!

— Ai avea şi tu dacă n-ai putea să-nchizi un ochi noaptea vreme de-o lună!

Confruntarea continuă la fel de îndârjită, timp în care Wilt stătu liniştit şi-şi contemplă elevii. Erau tot aşa cum şi-i amintea de pe vremea când preda. Pe ucenici nu trebuia decât să-i stârneşti şi după aia să-i laşi să-şi dea drumul, îmboldindu-i din când în când să continue polemica prin vreun comentariu provocator în momentul în care rămâneau fără argumente. Iar aceştia erau exact aceiaşi ucenici cărora Bilgerii de pe planetă voiau să le inculce o conştiinţă politică, de parcă ar fi fost nişte gâşte proletare ce puteau fi îndopate cu forţa pentru a produce un păţi de foie gras totalitar.

Dar Tehnicienii Electronişti III deviaseră deja de la rasism şi se certau pe tema finalei Cupei Angliei de anul trecut. Păreau să aibă sentimente mai puternice faţă de fotbal decât faţă de politică. La sfârşitul orei Wilt îi lăsă singuri şi traversă sala de curs pentru a-şi ţine prelegerea în faţa studenţilor străini de la Engleză Avansaţi. Spre groaza sa,

descoperi că locul era ticsit de lume. Dr. Mayfield avusese dreptate când spusese că era un curs foarte popular şi teribil de rentabil. Uitându-se printre rândurile de bănci, Wilt îşi notă în minte că probabil era pe cale să vorbească în faţa câtorva puţuri de petrol, oţelării, şantiere navale şi uzine chimice în valoare de câteva milioane de dolari, împrăştiate pe glob de la Stockholm până la Tokyo, cu escală în Arabia Saudită şi în Golful Persic. Ei bine, nenorociţii veniseră să înveţe despre Anglia şi despre comportamentul şi tradiţiile britanice, aşa că el n-avea decât să le ofere marfa pentru care plătiseră.

Wilt avansa până pe podium, îşi aranja cele câteva foi cu însemnări, bătu uşor în microfon, moment în care în difuzoarele din spatele amfiteatrului se auziră câteva bubuituri puternice, şi îşi începu prelegerea:

— S-ar putea ca acelora dintre dumneavoastră care vin din nişte societăţi mai autoritariste să li se pară oarecum surprinzător că intenţionez să ignor titlul seriei de prelegeri pe care se presupune că ar trebui să le ţin, adică Dezvoltarea Atitudinilor Sociale Liberale şi Progresiste în Societatea Engleză de la 1688 până în prezent, şi să mă concentrez asupra problemei – ca să nu spun enigmei – mult mai fundamentale, legate de natura anglicităţii. Este o problemă care a uimit vreme de secole minţile cele mai rafinate din străinătate şi nu mă îndoiesc că vă va uimi şi pe dumneavoastră. Trebuie să recunosc că eu însumi, deşi sunt englez, sunt bulversat de subiectul acesta şi nu am niciun motiv să presupun că la sfârşitul acestui şir de prelegeri mintea îmi va fi mai limpede decât îmi este acum.

Wilt făcu o pauză şi se uită la publicul său. Capetele studenţilor erau aplecate deasupra caietelor de notiţe, iar pixurile lor scribăleau cu repeziciune. Nici nu se aşteptase la altceva. Vor scrie cu conştiinciozitate tot ce le va spune el şi o

vor face fără să gândească măcar un pic, la fel ca şi grupele la care ţinuse anterior aceste prelegeri, dar undeva printre ei trebuia să existe măcar o persoană care să stea şi să încerce să mediteze la ce le spune. De data aceasta o să le ofere tuturor ceva la care să mediteze.

— Voi începe cu o listă de cărţi care constituie bibliografia fundamentală, dar înainte de asta o să vă atrag atenţia asupra unui exemplu de anglicitate pe care sper să-l studiem. Este şi motivul pentru care am hotărât să ignor tema pe care se presupune că ar trebui să v-o predau şi am ales singur un alt subiect. De asemenea, o să mă limitez în explicaţii la Anglia şi o să ignor Ţara Galilor, Scoţia şi ceea ce este cunoscut de toată lumea sub numele de Marea Britanie. Ştiu mai puţine despre Glasgow decât despre New Delhi, iar locuitorii acelui oraş s-ar simţi insultaţi dacă i-aş include printre englezi. Voi evita în mod special să discut despre irlandezi. Ei sunt complet în afara înţelegerii mele ca englez, iar metodele lor de rezolvare a conflictelor nu sunt menite să mă atragă. Voi repeta doar ceea ce a simţit nevoia să spună Metternich, mi se pare, când a pomenit de Irlanda: că este Polonia Angliei.

Wilt tăcu iar o clipă şi le permise cursanţilor să-şi mai facă o însemnare complet lipsită de importanţă. Ar fi fost extrem de surprins dacă saudiţii ar fi auzit măcar vreodată de Metternich.

— Iar acum iată lista cu cărţile. Prima este Vuitul prin sălcii de Kenneth Grahame. Cartea oferă cea mai rafinată descriere a aspiraţiilor şi comportamentului clasei de mijloc englezeşti ce poate fi găsită în literatura Angliei. Veţi descoperi că se ocupă exclusiv de animale şi că respectivele animale sunt toate masculi. Singurele femei din carte sunt personaje minore – unul este o barcagioaică, iar celelalte fiica unui paznic de închisoare şi mătuşa ei – iar în esenţă toate trei sunt absolut irelevante. Personajele principale sunt un Şoarece de Apă, o Cârtiţă, un Bursuc şi o

Broască Râioasă. Niciunul dintre ele nu este căsătorit şi nu lasă să se întrevadă nici cea mai mică urmă de interes faţă de sexul opus. Pentru aceia dintre voi care vin dintr-un climat mai torid sau care s-au fâţâit prin Soho, o asemenea lipsă a motivului sexual le-ar putea părea surprinzătoare. Ce pot eu să spun e că absenţa sa este în totală concordanţă cu păstrarea valorilor vieţii de familie din Anglia în sinul clasei de mijloc. Pentru acei studenţi care nu se mulţumesc cu aspiraţiile şi atitudinile, ci şi-ar dori să studieze subiectul mai profund, chiar dacă profundul e unul de ordin sexual, le pot recomanda anumite cotidiene şi în special ediţiile ziarelor de duminică. Numărul băieţilor de cor supuşi anual unor avansuri sexuale indecente de către epitropii şi parohii bisericii v-ar putea oferi posibilitatea de a presupune că Anglia este o ţară profund religioasă. Eu înclin să accept opinia susţinută de cineva, cum că.

Dar oricare va fi fost opinia pe care Wilt înclina s-o accepte, grupul de studenţi n-a mai aflat-o niciodată. Bărbatul se opri în mijlocul propoziţiei şi îşi holbă privirea în jos, spre un chip aflat pe rândul al treilea. Printre studenţii lui se număra şi Irmgard Muller. Mai grav, fata se uita la el cu o intensitate ciudată şi nici nu se obosise să-şi ia notiţe. Wilt îi întoarse privirea, după care plecă ochii spre propriile sale însemnări şi încercă să se gândească la ce să spună în continuare. Dar toate ideile pe care le recapitulase cu atâta ironie se dezintegraseră. Pentru prima dată într-o îndelungată carieră bazată pe improvizaţie, Wilt se simţi golit de vorbe. Rămase aşa, pe podium, cu mâinile transpirate, şi se uită la ceas. Trebuia să spună ceva în următoarele patruzeci de minute, ceva percutant şi serios şi da, chiar semnificativ. Acest cuvânt înfiorător al tinereţii sale sensibile ţâşni ca un râgâit la suprafaţă. Wilt se adună.

„După cum spuneam, se porni el brusc tocmai când ascultătorii săi începeau să şopocăiască între

ei, niciuna din cărţile pe care vi le-am recomandat n-o să poată decât să zgârie uşor suprafaţa problemei anglicităţii cuiva. Sau mai degrabă a înţelegerii caracterului englezesc.

În următoarea jumătate de oră el înşiră la grămadă propoziţii dezorganizate şi, în încheiere, bombănind ceva despre pragmatism, îşi strânse foile cu însemnări şi îşi încheie prelegerea. Tocmai cobora de pe scenă, când Irmgard îşi părăsi locul şi se apropie de el.

— Domnule Wilt, îi zise ea, voiam să vă spun cât de interesantă mi s-a părut prelegerea dumneavoastră.

— Frumos din partea dumitale că-mi spui asta, răspunse Wilt, tăinuindu-şi pasiunea.

— M-a interesat în special ceea ce aţi spus despre sistemul parlamentar, care doar pare democratic. Sunteţi primul conferenţiar pe care l-am avut şi care pune problema Angliei în contextul realităţii sociale şi al culturii populare. Aruncaţi o lumină foarte clară asupra lucrurilor.

Un Wilt învăluit într-o lumină foarte clară a plutit afară din amfiteatru şi a levitat pe scările ce duceau spre biroul său. Acum nu mai avea nicio îndoială. Irmgard nu era doar frumoasă. Mai era şi sclipitor de inteligentă. Iar Wilt dăduse peste femeia perfectă cu douăzeci de ani prea târziu.

5

Era atât de preocupat de această problemă nouă şi înălţătoare, că întârzie douăzeci de minute la întâlnirea cu Comitetul pentru Educaţie şi sosi tocmai când domnul Dobble părăsea sala împreună cu proiectorul de film şi cu aerul unui om care-şi făcuse datoria, aruncând o pisică printre porumbei.

— Nu aruncaţi vina pe mine, domnule Wilt zise el când Wilt pufni nervos. Eu am venit aici numai ca să.

Wilt îl ignoră şi intră în încăpere, unde-i găsi pe membrii comitetului alegându-şi locurile în jurul unei mese lungi. Un scaun solitar fusese plasat

ostentativ la capătul îndepărtat al mesei şi după cum prevăzuse Wilt, se adunaseră toţi acolo: directorul, directorul-adjunct, consilierul Blighte-Smythe, doamna Chatterway, domnu! Squidley şi şeful inspectoratului şcolar.

— A, Wilt! lansă directorul un salut lipsit de entuziasm. Ia loc.

Wilt se îmbărbăta, hotărându-se să evite scaunul solitar, şi se aşează lângă şeful inspectoratului.

— Bănuiesc că m-aţi invitat aici pentru filmul antipornografic făcut de un membru al catedrei de Studii Liberale, zise el, încercând să preia iniţiativa.

Comitetul îi aruncă o privire tăioasă.

— Pentru început ai putea să laşi deoparte acel „anti", zise consilierul Blighte-Smythe, de vreme ce chestiile pe care tocmai le-am văzut nu cur. Ăăă, nu cer prea multă judecată. E pornografie veritabilă!

— Presupun că ar putea părea şi aşa în ochii cuiva care are o obsesie pentru crocodili, răspunse Wilt. Eu, unul, de vreme ce n-am avut ocazia să văd filmul, nu aş putea spune cum m-ar afecta pe mine.

— Dar ai spus că e antipornografic, zise doamna Chatterway, ale cărei păreri progresiste o plasau invariabil în opoziţie cu consilierul şi cu domnul Squidley. Şi cum, în calitatea dumitale de şef al Studiilor Liberale, trebuie să-l fi aprobat, sunt sigură că membrii comitetului ar dori să-ţi asculte explicaţiile.

Wilt zâmbi rece.

— Cred că titlul de şef de catedră necesită unele explicaţii, doamnă Chatterway, începu el, dar se văzu întrerupt de Blighte-Smythe.

— Ca şi fut. Futilul ăsta de film pe care tocmai l-am văzut! Hai să nu ne îndepărtăm de la subiect! se oţărî el.

— Păi, întâmplător, tocmai ăsta este subiectul, zise Wilt. Simplul fapt că sunt şeful catedrei de

Studii Liberale nu înseamnă că am posibilitatea să controlez tot ce fac membrii aşa-numitului meu corp profesoral.

— Ştim noi foarte bine ce dracu' fac ei! sări domnul Squidley. Iar dacă vreunul dintre angajaţii mei s-ar apuca să facă ceea ce tocmai am văzut aici, i-aş semna imediat concedierea.

— Mda, dar în învăţământ lucrurile sunt destul de diferite, zise Wilt. N-aş putea să explic aici toate principiile organizatorice educaţionale, dar cred că domnul director va fi de acord dacă spun că niciun şef de catedră nu poate să zboare din slujbă vreun profesor care nu le respectă.

Wilt se uită spre director, cerându-i confirmarea. Iar ea veni, încărcată de regrete, căci directorul l-ar fi zburat cu plăcere din slujbă pe Wilt de multă vreme.

— E-adevărat, bombăni el,

— Dumneata vrei să spui că nu te poţi descotorosi de perversul care a făcut Filmul ăsta? îl aborda Blighte-Smythe.

— Atâta timp cât nu lipseşte sistematic în perioadele sale de predare, nu vine beat în mod constant şi nu întreţine relaţii sexuale pe faţă cu elevii săi, nu, nu pot, răspunse Wilt.

— E adevărat? îl întrebă domnul Squidley pe şeful inspectoratului.

— Teamă mi-e că da. Atâta timp cât nu-i putem dovedi incompetenţa crasă sau imoralitatea sexuală în raport cu un elev, nu avem cum să îndepărtăm din şcoală un profesor cu normă întreaga.

— Dacă să-l pui pe un elev să i-o tragă la buci unui crocodil nu înseamnă imoralitate sexuală, atunci tare aş vrea să ştiu ce înseamnă, zise consilierul Blighte-Smythe.

— Din câte am înţeles eu, obiectul în cauză nu era un crocodil veritabil şi nu a avut loc niciun fel de contact sexual propriu-zis, preciza Wilt, Şi, în orice caz, profesorul n-a făcut altceva decât să

înregistreze evenimentul pe film. N-a participat el însuşi la acţiune.

— Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost arestat, zise domnul Squidley. E de mirare că idiotul n-a fost linşat.

— Nu cumva riscăm să pierdem din vedere subiectul principal al întâlnirii noastre? întrebă directorul. Eu cred că domnul Ranlon are de pus câteva întrebări.

Şeful inspectoratului îşi răvăşi însemnările.

— Aş vrea să-l întreb pe domnul Wilt care sunt principiile sale organizatorice în ceea ce priveşte Studiile Liberale, zise acesta. S-ar putea ca ele să aibă vreo legătură cu o serie de reclamaţii pe care le-am primit din partea unor membri ai societăţii.

Apoi şeful inspectoratului îl privi tăios pe Wilt şi aşteptă.

— Mi-ar fi de ajutor dacă aş şti ce conţin acele reclamaţii, zise Wilt, ca să mai tragă de timp.

Dar atunci interveni doamna Chatterway:

— E evident că scopul Studiilor Liberale a fost dintotdeauna acela de a le inocula tinerilor aflaţi în grija noastră, dintre care mulţi au fost privaţi de o educaţie progresistă, simţul responsabilităţii sociale şi cel al grijii faţă de cei din jur.

— Privaţi? Depravaţi ar fi fost un cuvânt mai bun, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, zise consilierul Blighte-Smythe.

— Nu vrea nimeni! hămăi doamna Chatterway. Ştim cu toţii foarte bine care sunt convingerile dumneavoastră!

— Poate că dacă am auzi care sunt convingerile domnului Wilt. Sugeră şeful inspectoratului,

— Păi, în trecut Studiile Liberale constau în mare măsură din încercarea de a-i ţine pe ucenicii de la seral liniştiţi vreme de o oră, făcându-l să lectureze cărţi, zise Wilt. După părerea mea, n-au învăţat nimic iar sistemul a însemnat o pierdere de vreme.

Aici se întrerupse, sperând că, poate, consilierul va spune ceva care o va înfuria pe doamna Chatterway. Domnul Squidley îi strivi speranţele, arătându-se de acord cu el.

— Aşa a fost dintotdeauna şi aşa va fi mereu. Am zis-o şi mai înainte şi o zic iar şi acum. Ar fi folosiţi mai bine dacă ar face o zi de muncă normală în loc să risipească banii plătitorilor de impozite lălăindu-se prin săli de clasă.

— Ei, măcar am ajuns la un oarecare acord, zise împăciuitor directorul. Din câte înţeleg eu, principiul după care s-a ghidat domnul Wilt a fost unul mai degrabă practic. Am dreptate, Wilt?

— Politica organizatorică a catedrei a fost aceea de a îi învăţa pe ucenici cum să facă lucruri. Cred că le putem stârni interesul faţă de.

— Crocodili? întrebă consilierul Blighte-Smythe.

— Nu, răspunse Wilt.

Şeful inspectoratului se uită iar la lista din faţa lui.

— Din câte văd eu aici, conceptul dumitale de educaţie practică include fabricarea berii la domiciliu.

Wilt dădu din cap aprobator.

— Pot să te întreb de ce? Mie nu mi-ar fi trecut prin cap că încurajarea adolescenţilor să devină alcoolici ar ajuta la vreun scop educaţional.

— Păi, în primul rând ajută să-i ţină departe de birturi, zise Wilt. Şi, oricum, anul IV Montatori de Gaz nu sunt adolescenţi. Jumătate din ei sunt oameni însuraţi şi au şi copii.

— Şi cursul despre fabricarea berii la domiciliu se extinde şi la fabricarea artizanală a alambicurilor ilegale?

— Alambicuri? întrebă Wilt.

— Pentru producerea alcoolului.

— Nu cred că există vreun om în catedra mea care să aibă cunoştinţele necesare. În realitate chestia pe care o fermentează ei e.

— Aproape alcool pur, conform departamentului de Taxe şi Impozite, interveni şeful inspectoratului. Cert este că butoiul de o sută optzeci de litri pe care l-au scos din subsolul corpului clădirii celor de la Inginerie a trebuit să fie incinerat. După cum spunea funcţionarul fiscal, puteai să alimentezi o maşină cu porcăria aia.

— Poate că asta şi urmăreau să facă, zise Wilt.

— Caz în care, continuă şeful inspectoratului, faptul că au pus pe câteva sticle etichete cu Château Technique VSOP pare cam nepotrivit.

Directorul îşi înălţă privirea spre tavan şi se porni să se roage, dar şeful de la inspectorat nu terminase.

— Te-ar deranja dacă te-am ruga să ne povesteşti despre cursul de Autogestionare pe care l-ai organizat pentru clasa de Catering?

— Păi, de fapt se numeşte Traiul cu Roadele Pământului, zise Wilt.

— Aşa cum spui dumneata. Iar pământul în discuţie era al lordului Podnorton.

— N-am auzit de el în viaţa mea.

— El a auzit de această instituţie. Şeful paznicilor săi de vânătoare a prins doi ucenici bucătari în decursul decapitării unui fazan cu ajutorul unui furtun de plastic lung de trei metri prin care fusese trecută o coardă de pian furată de la catedra de Muzică, fapt ce probabil justifică faptul că în ultimele două semestre a trebuit să acordăm iarăşi paisprezece piane.

— Doamne Dumnezeule! mormăi directorul. M-am gândit eu că trebuie să fi fost vandalizate!

— Lordul Podnorton a avut aceleaşi temeri în cazul serelor sale, a patru răsadniţe şi a clopotului pentru stafidele negre mediteraneene.

Wilt îl întrerupse:

— Ei bine, ce pot eu să vă spun este că intrarea frauduloasă în sere nu făcea parte din programa cursului de Trai cu Roadele Pământului. Vă asigur

de asta. Am preluat ideea de la soţia mea, care este foarte pasionată de îngrăşămintele naturale.

— Sunt convins că vă veţi folosi de dânsa şi pentru următorul curs. Am aici o scrisoare de la doamna Tothingford, care se plânge că organizăm cursuri de karate pentru bone. Poate că aţi vrea să ne daţi o explicaţie.

— Avem un curs care se numeşte Răzbunarea Violului pentru Educatoare şi Bone. Am considerat că, dat fiind valul tot mai mare de violenţe, ar fi un lucru înţelept.

— Şi foarte judicios, interveni doamna Chatterway. Aprob din suflet ideea.

— Poate că dumneavoastră o faceţi, zise şeful inspectoratului, aruncându-i femeii o privire critică pe deasupra ochelarilor, dar nu şi doamna Tothingford. Scrisoarea sa ne-a fost expediată dintr-un spital în care este tratată pentru o fractură de claviculă, un măr al lui Adam dislocat şi pentru leziuni interne provocate de bona ei sâmbăta trecută, seara. Doar n-aveţi de gând să-mi spuneţi acum că doamna Tothingford este o violatoare?

— Ar putea să fie, zise Wilt. Aţi întrebat-o dacă nu e lesbiană? Se ştie de.

— Întâmplător, doamna Tothingford este mama a cinci copii şi soţia.

Omul consultă scrisoarea.

— A trei? întrebă Wilt.

— A judecătorului Tothingford, Wilt, şuieră şeful inspectoratului. Şi dacă vrei să sugerezi că soţia unui judecător e lesbiană, îţi reamintesc că există ceva ce se numeşte calomnie.

— Şi există şi ceva ce se numeşte lesbiană măritată, insistă Wilt. Am cunoscut una odată. Locuia mai la vale de.

— N-am venit aici să discutăm despre deplorabilele dumitale cunoştinţe!

— Eu credeam că da. La urma urmei, mi-aţi cerut să vorbesc despre un film făcut de un

profesor de la catedra mea şi, cu toate că nu l-aş numi prieten, am cât de cât cunoştinţă.

Wilt se văzu redus la tăcere de un picior tras pe sub masă de directorul-adjunct.

— Ăsta e sfârşitul listei cu nenorociri? întrebă plin de speranţă directorul colegiului.

— Aş putea continua aproape la infinit, dar n-o s-o fac, îi răspunse şeful inspectoratului. Toate acestea nu fac decât să certifice faptul că avem o catedră de Studii Liberale care nu numai că nu izbuteşte să-şi îndeplinească presupusa utilitate, aceea de a le inculca ucenicilor de la seral un simţ al responsabilităţii sociale, ci le mai şi stimulează activ comportamentul antisocial.

— Asta nu e vina mea! aruncă furios Wilt.

— Dumneata eşti răspunzător pentru felul în care funcţionează catedra pe care o conduci şi, în consecinţă, răspunzi în faţa autorităţii locale.

Wilt pufni.

— Autoritatea locală! Pe naiba! Dacă aş fi avut vreo autoritate, filmul acela n-ar fi fost făcut niciodată. În schimb, sunt sufocat de profesori pe care nu i-am numit şi pe care nu-i pot da afară, dintre care jumătate sunt revoluţionari sau anarhişti înfocaţi, iar cealaltă jumătate n-ar fi în stare să menţină ordinea nici dacă elevii ar sta în cămăşi de forţa. Şi dumneavoastră vă aşteptaţi ca eu să răspund pentru toate câte se petrec acolo!

Wilt se uita la membrii comitetului şi clătină din cap. Până şi şeful inspectoratului arăta uşor stânjenit.

— Problema este în mod clar una foarte complexă, interveni doamna Chatterway, care, din momentul în care auzise de cursul de Răzbunarea Violului pentru Educatoare şi Bone, trecuse în tabăra lui Wilt. Cred că am asentimentul întregului comitet atunci când spun că suntem conştienţi de dificultăţile cu care se confruntă domnul Wilt.’

— N-are importanţă cu ce se confruntă domnul Wilt! interveni Blighte-Smythe. O să ne

confruntăm noi înşine cu o serie de dificultăţi dacă toată afacerea se află vreodată în afară. Dacă presa află cumva de ea.

La ideea unei asemenea posibilităţi, doamna Chatterway se albi la faţă, în timp ce directorul îşi acoperi ochii. Wilt le observă reacţiile plin de interes.

— Nu ştiu, spuse el vesel. Eu sunt cu totul în favoarea dezbaterilor publice pe probleme cu importanţă educaţională. Părinţii trebuie să afle despre felul în care le sunt educaţi copiii. Eu însumi am patru fiice.

— Wilt, interveni violent directorul, comitetul a acceptat cu generozitate că nu poţi fi considerat complet responsabil pentru aceste incidente regretabile! Nu cred că mai este cazul să te reţinem.

Dar Wilt rămase aşezat pe scaun şi îşi exploata avantajul câştigat:

— Prin urmare, înţeleg că nu sunteţi dispuşi să aduceţi această regretabilă istorie în atenţia presei. Păi, dacă asta este decizia dumneavoastră.

— Ascultă, Wilt! latră şeful inspectoratului pentru Educaţie. Dacă un singur cuvânt despre cele petrecute se scurge la presă sau dacă va exista vreo discuţie publică în orice fel, o să am grijă,. Ei bine, n-aş vrea să fiu în pielea dumitale!

Wilt se ridică în picioare.

— Eu nici acum n-aş vrea să fiu în pielea mea, zise el. M-aţi chemat aici şi m-aţi interogat pentru un lucru pe care nu-l pot împiedica pentru că dumneavoastră refuzaţi să-mi daţi orice putere reală, iar după aceea, când eu vă propun să prezentăm această dezgustătoare stare de lucruri în faţa opiniei publice, începeţi să mă ameninţaţi. Mă bate gândul să mă plâng sindicatului.

Şi, după ce aruncă o asemenea ameninţare înfiorătoare, se îndreptă spre uşă.

— Wilt! strigă după el directorul. Încă n-am terminat!

— Nici eu, răspunse Wilt şi deschise uşa. Sunt de părere că toată această încercare de a muşamaliza o problemă de interes public major este condamnabilă în cel mai înalt grad. Sunt convins de asta.

— Iisuse! exclamă doamna Chatterway, apelând la îndrumarea divină – lucru ce nu-i stătea deloc în fire. Doar nu credeţi că a vorbit serios, nu?

— Am renunţat de multă vreme să mai încerc să mă gândesc ce înseamnă serios la Wilt, zise amărât directorul colegiului. Singurul lucru de care pot fi absolut sigur este că mi-aş dori din tot sufletul să nu-l fi angajat niciodată.

6

— O să te sinucizi profesional, îi spuse Peter Braintree lui Wilt în aceeaşi seară, un pic mai târziu, când ieşiră să bea câteva halbe de bere la Breasla Sticlarilor.

— Mă simt ca şi cum m-aş sinucide de-adevăratelea, îi răspunse Wilt, ignorând plăcinta cu carne de porc pe care Braintree tocmai i-o cumpărase. Şi n-are niciun rost să mă ispiteşti cu plăcinte cu carne de porc.

— Dar trebuie să mănânci ceva de cină! în starea în care eşti acum, ai mare nevoie.

— În starea în care sunt acum, n-am nevoie de nimic. Pe de o parte sunt nevoit să mă lupt sistematic cu directorul, cu şeful inspectoratului pentru Educaţie şi cu idiotul lui de comitet ca să-i apăr pe ticniţii de tipul lui Bilger, care îşi doreşte o afurisită de revoluţie, iar pe de altă parte, după atâţia ani în care mi-am înăbuşit poftele de prădător sexual în faţa secretarelor-şefe, a domnişoarei Trott şi, din când în când, a vreunei eleve de la Educatoare, Eva mi-a introdus în casă cea mai minunată şi mai fermecătoare femeie pe care a fost în stare s-o găsească. Poate că n-o să mă crezi. Îţi aminteşti vara aceea cu suedezele?

— Cele cărora a trebuit să le predai Fii şi îndrăgostiţi?

— Da, zise Wilt. Patru săptămâni de D. H. Lawrence şi treizeci de fetişcane suedeze delicioase. Ei bine, dacă aia n-a fost o probă de foc a poftelor, nu ştiu care o fi fost. Şi am trecut prin ea neatins. În fiecare seară m-am dus la Eva neprihănit. Dacă războiul sexual ar fi fost declarat oficial, aş fi cucerit Medalia Conjugală pentru castitate, asta pe lângă chemarea datoriei.

— Ei, toţi am fost nevoiţi să trecem prin faza aia, îi spuse Braintree.

— Mai precis, ce anume vrei să spui cu „faza aia”? îl întrebă Wilt.

— Trupul superb, sânii, fundurile, câte o imagine fugară a unei coapse. Îmi amintesc că odată.

— Aş prefera să nu aud fanteziile tale dezgustătoare, îi zise Wilt. Poate altădată. Cu Irmgard e altfel. Nu vorbesc doar de aspectul fizic. Între noi există o legătură.

— Doamne Dumnezeule, Henry! scăpă uluit Braintree.

— Exact! Când m-ai mai auzit folosind vreodată cuvântul ăsta înfricoşător?

— Niciodată.

— Mă auzi acum. Şi, dacă asta nu sugerează înfiorătoarea încurcătură în care am intrat, nu ştiu ce o poate face.

— Sugerează, sugerează, zise Braintree. Eşti.

— Îndrăgostit, se repezi Wilt.

— Voiam să spun „cu minţile duse”.

— Reprezintă cam acelaşi lucru. Sunt prins în coarnele unei dileme. Folosesc acest clişeu în cunoştinţă de cauză, deşi, ca să fiu complet sincer, coarnele nu intrau în el. Sunt căsătorit cu o femeie formidabilă, agitată şi, în esenţă, insensibilă.

— Cine nu te-ar înţelege? Am ascultat deja cu toţii chestiile astea.

— Cine m-ar înţelege? Iar tu n-ai ascultat, zise Wilt şi, plin de amărăciune, mai trase un gât de bere.

— Henry, cineva îţi pune porcării în ceai, zise Braintree.

— Aşa-i. Şi ştim cu toţii cine e. Doamna Crippen.

— Doamna Crippen? Ce dracu' tot spui tu acolo?!

— Te-ai întrebat vreodată, începu Wilt, împingând dispreţuitor plăcinta cu carne de porc pe tejghea, ce s-ar fi întâmplat dacă doamna Crippen, în loc să rămână fără copii, să-şi bată soţul la cap şi, în general, să enerveze pe toată lumea, ar fi avut cvadruplete? Lasă, îmi dau seama că nu. M-am întrebat eu. Încă din momentul în care am predat cursul acela despre Orwell şi despre arta crimei englezeşti, am aprofundat foarte serios subiectul în drumul meu spre casă şi spre o cină alternativă, constând din cârnat de soia crud şi din măcriş cultivat la domiciliu, totul stins cu nişte cafea de păpădie. Şi am ajuns la câteva concluzii.

— Henry, acum aluneci clar spre paranoia, spuse ferm Braintree.

— Oare? Atunci răspunde-mi la întrebare. Dacă doamna Crippen[13] ar fi avut cvadruplete, cine ar fi sfârşit sub podeaua pivniţei? Dr. Crippen.

— Nu, nu mă întrerupe! Tu nu eşti conştient de schimbările pe care i le provoacă Evei condiţia ei de mamă. Eu sunt. Trăiesc într-o casă supradimensionată, cu o mamă supradimensionată şi cu patru fiice şi pot să te informez că am ajuns la o cunoaştere a sinelui femelei din specia noastră care le este refuzată bărbaţilor mai norocoşi, astfel că ştiu când nu mai sunt dorit.

— Ce dracu' mai pui la cale acum?

— Încă două halbe, te rog! i se adresă Wilt barmanului. Şi fii bun şi vâră plăcinta asta înapoi în cuşca ei.

— Ştii ce, Henry? Ascultă-mă un pic! îţi laşi imaginaţia să o ia razna fără tine, spuse Braintree. Doar nu vorbeşti serios când sugerezi că Eva e pornită să te otrăvească?

— N-aş merge chiar atât de departe, recunoscu Wilt, deşi mi-a trecut prin minte şi o asemenea idee atunci când Eva s-a orientat spre ciupercile alternative. Am pus repede capăt încercării ei aducând-o pe Samantha să le guste ea prima. Oi fi eu de prisos acolo, dar cvadrupletele sigur nu sunt. Oricum, nu în opinia Evei. Ea vede în progeniturile ei nişte mici genii. Samantha e Einstein, lucrările de mână făcute de Penelope cu o carioca pe peretele din living sugerează un Michelangelo feminin, Josephine nici nu mai are nevoie de vreo prezentare când se bucură de un nume ca ăsta. Vrei să continui?

Braintree clătină din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Wilt, apucând deprimat încă o halbă de bere. Din postura mea de mascul, mi-am dus la îndeplinire funcţiunea biologică şi tocmai când mă instalasem relativ fericit într-o senilitate prematură, Eva, cu intuiţia ei infailibilă – pe care trebuie să adaug că nu i-am bănuit-o niciodată – aduce sub acelaşi acoperiş cu noi o femeie care posedă toate aceste remarcabile calităţi – inteligenţă, frumuseţe, sensibilitate spirituală şi strălucire. Tot ce pot să spun e că Irmgard e modelul perfect al femeii cu care m-aş fi însurat.

— Dar n-ai făcut-o! zise Braintree, ieşind de după halba de bere unde se refugiase în faţa înfiorătoarei prezentări a lui Wilt. Ţi-ai luat-o în cârcă pe Eva.

— Luat în cârcă, asta-i expresia exactă! zise Wilt. Când Eva se vâră în pat. Dar o să te scutesc de amănuntele sordide. E suficient să-ţi spun că ea e de două ori mai bărbat decât mine.

După care căzu iarăşi în muţenie şi îşi termină halba.

— Oricum, eu tot sunt de părere că faci o greşeală a dracului de mare dacă-i mai faci Tehnicului reclamă negativă, zise Braintree, încercând să treacă la un subiect mai puţin

stresant. Nu trezi leul care doarme. Asta-i deviza mea.

— Şi a mea, dar ce să fac dacă oamenii se culcă cu crocodilii pe pelicule, răspunse Wilt. Aşa, afurisitul ăla de Bilger are tupeul să-mi spună că sunt un porc deviaţionist şi un lacheu al fascismului capitalist. Mulţumesc, o să mai iau o halbă. Şi-n tot timpul ăsta eu îl apăr de cretinul din el! Mă bate gândul să propun o dezbatere publică legată de toată blestemăţia asta. Dar nu mă bate de tot, fiindcă Toxted şi gaşca lui de asasini de la Frontul Naţional abia aşteaptă ocazia să stârnească o bătaie şi n-am de gând să devin eroul lor, mulţumesc foarte mult de ofertă.

— L-am văzut azi-dimineaţă pe micul nostru Hitler lipind un afiş la cantină, spuse Braintree.

— A, da? Şi ce cauză susţinea de data asta? Castrarea culilor asiatici sau reintroducerea roţii de tortură?

— Ceva legat de sionism, răspunse Braintree. Aş fi rupt chestia aia de-acolo dacă n-ar fi aşezat lângă ea un corp de pază de beduini. Ştii, acum a trecut de partea arabilor.

— Genial! comentă Wilt. Absolut genial! Uite, asta-mi place mie la toţi maniacii ăştia de dreapta sau de stânga: că sunt atât de al dracului de inconsecvenţi. Uită-te la Bilger, care-şi trimite copiii la o şcoală privată şi trăieşte într-o casă a dracului de mare, pe care i-a cumpărat-o taică-său. Şi el se agită să propovăduiască revoluţia mondială de pe bancheta unui Porsche care, dacă n-a costat măcar şase mii de lire, atunci să mă ia dracu' dacă a costat ceva. Şi tot el îmi spune porc fascist. Abia ce-mi revin după fază şi numai ce mă ciocnesc cu Toxted, care-i un fascist adevărat şi trăieşte într-o locuinţă socială şi care vrea să-i vadă pe toţi cei care au o problemă de pigmentaţie aruncaţi înapoi în Islamabad, asta chiar dacă tipii s-au născut de fapt în Clapham şi n-au ieşit în viaţa lor în afara Angliei. Şi cu cine se aliază ăsta? Cu o gaşcă de

blestemaţi de şeici care au sub burnuzurile lor mai mulţi petrodolari decât are el fire de păr în cap, care nu-s în stare să scoată trei vorbe în engleză şi ocupă jumătate din târgul de Armindeni. Mai pune aici şi faptul că ăştia-s populaţie semitică, iar Toxted e atât de antisemit, că pe lângă el Eichmann s-ar putea da drept membru al organizaţiei Prietenii Israelului. Şi-acuma zi-mi ce rotiţele dracului se-nvârt pe-acolo prin capul lui! Că pe mine să mă ia naiba dacă ştiu. Când vede aşa ceva, un om raţional se-apucă de se-mbată!

Şi, ca şi cum ar fi vrut să-şi ilustreze remarca, Wilt mai comandă două halbe de bere.

— Ai băut deja şase, îi zise şovăielnic Braintree. Eva o să-ţi facă zile fripte când ajungi acasă.

— Eva îmi face zile fripte, punct! preciza Wilt. Dacă stau să mă gândesc cum mi s-a scurs viaţa.

— Da, dar poate ar fi mai bine să nu te gândeşti, comentă Braintree. Nu există nimic mai rău decât un beţivan introspectiv.

— Citam din primul vers al Testamentului frumuseţii de Robert Bridges[14], explică Wilt. Nu că ar fi relevant. Şi oi fi eu introspectiv, dar nu-s un beţivan introspectiv. Sunt mai degrabă enervat. Dacă ai fi avut o zi aşa cum am avut eu astăzi şi te-ar aştepta perspectiva de a te urca în pat cu o Eva prost dispusă, ai căuta şi tu uitarea în halba de bere. La asta se adaugă şi conştiinţa faptului că la trei metri deasupra capului meu, despărţită doar de un tavan, o podea şi un covoraş din papură împletită, se va întinde în pat cea mai frumoasă, mai radiantă, mai sensibilă creatură.

— Henry, dacă mai pomeneşti o dată cuvântul „muză”. Începu ameninţător Braintree.

— Nu intenţionam aşa ceva, răspunse Wilt. Bietele tale timpane sunt mult prea grosolane. Dacă stai să te gândeşti bine, asta chiar rimează. Ţi-a trecut vreodată prin minte că engleza e o limbă adecvată în modul cel mai natural poeziei cu rimă?

Wilt se lansă în acest subiect mai plăcut şi termină alte câteva halbe de bere. În momentul în care părăsiră Breasla Sticlarilor, Braintree era mult prea beat ca să mai meargă acasă cu maşina.

— O să las maşina aici şi o s-o iau mâine dimineaţă, îi spuse el lui Wilt, care rezema un stâlp de telegraf. Iar dacă aş fi în locul tău, aş chema un taxi. Nu eşti în stare nici măcar să mergi pe jos.

— O să mă contopesc cu natura, îi răspunse Wilt. N-am nici cea mai mică intenţie să grăbesc curgerea timpului dinspre prezent spre realitate. Dacă am ceva noroc, până ajung acasă o să fiu adormit.

Apoi o porni, clătinându-se, înspre Willington Road, oprindu-se din când în când la câte un stâlp de poartă, ca să-şi stabilizeze poziţia, şi intrând de două ori ca să se pişe în grădina altor oameni. La a doua pătrundere confundă o tufă de trandafiri cu o hortensie, se zgârie destul de rău şi tocmai stătea pe marginea gazonului, încercând să folosească o batistă pe post de pansament, când o maşină a poliţiei opri lângă el. Wilt clipi, orbit de lanterna care îi lumină faţa şi apoi cobori spre batista pătată de sânge.

— Vă simţiţi bine? întrebă vocea din dosul lanternei, care suna cam prea politicos pentru gustul lui Wilt.

— Par să mă simt bine? întrebă el cu ferocitate. Daţi peste un gagiu care stă pe marginea trotuarului şi îşi leagă o batistă în jurul a ceea ce a mai rămas din bărbăţia lui falnică de odinioară şi mai puneţi o afurisită de întrebare prostească ca asta?

— Nu vă supăraţi domnule, dar eu v-aş sfătui să renunţaţi la limbajul acesta vulgar, îi spuse poliţistul. Există o lege care pedepseşte folosirea lui pe drumurile publice.

— Ar trebui să existe şi o lege legată de plantarea unor fututе de tufe de trandafiri cât casa lângă fututul ăsta de trotuar! răspunse Wilt.

— Şi ar putea oare să vă întrebe cineva, domnule, ce făceaţi lângă trandafir?

— Da, ar putea, dacă nu-l duce capul ăla afurisit să-şi dea seama şi singur! Bineînţeles că ar putea! replică iar Wilt.

— Atunci nu v-aţi supăra dacă mi-aţi spune şi mie? întrebă poliţistul, scoţându-şi carneţelul.

Wilt îi spuse – cu o bogăţie descriptivă şi o volubilitate care făcu să se aprindă luminile în câteva case de pe marginea şoselei. După zece minute îl ajutară să coboare din maşina poliţiei în faţa secţiei.

— Stare de ebrietate şi comportament agresiv, folosirea de expresii vulgare, per. Ăăă. Turbarea liniştii publice.

Wilt interveni.

— Masturbare? Care masturbare? zbieră el. Aia n-a fost nicio masturbare! Am tras şi eu o urinare, cum trăgeam şi în grădina din faţă de la mine de-acasă, numai că acolo nu erau spini lungi de trei degete! Şi, oricum, eu nu m-am comportat agresiv faţă de nimeni. Încearcă matale să-ţi faci o circumcizie parţială cu o rozacee căpăţânoasă şi-o să vezi ce-i ăla comportament agresiv! Eu nu făceam altceva decât să mă uşurez în linişte sau, ca s-o spun pe şleau, trăgeam o pişare, când desişul ăla diabolic de gheare de mâţă căţărătoare mi-a prins-o cu vârful ei vegetal şi-a-nceput să tragă de ea. Şi dacă nu vrei să mă crezi, du-te dumneata şi încearcă să vezi şi singur.

— Duceţi-l în celulă! sări ofiţerul de serviciu, încercând să-l împiedice pe Wilt să şocheze o bătrână care venise la secţie ca să anunţe dispariţia pechinezului ei.

Dar înainte ca Wilt să poată fi târât spre o celulă de cei doi poliţişti, aceştia se văzură întrerupţi de un strigăt venit din biroul inspectorului Flint. Inspectorul fusese trezit şi chemat la secţie din pricina arestării unui ins suspectat de multă vreme de spargeri şi tocmai îl interoga vesel, când sunetul

unei voci familiare ajunse până la el. Aşa că erupse afară din birou şi se holbă livid la Wilt.

— Ce dracu' caută ăsta aici? răbufni el.

— Să vedeţi, domnule. Începu unul dintre poliţişti.

Dar Wilt îşi dădu drumul imediat:

— După părerea unuia dintre tăntălăii dumitale, tocmai încercam să violez o tufă de trandafiri. După părerea mea, mă pişam şi eu liniştit.

— Wilt, zbieră inspectorul, dacă ai venit până aici ca să-mi amărăşti iar viaţa, las-o baltă! Iar în ceea ce vă priveşte pe voi doi, uitaţi-vă la ticălosul ăsta bine, dar bine de tot, şi atâta timp cât nu-l prindeţi chiar asupra faptului atunci când omoară pe cineva sau – şi mai bine – până nu-l vedeţi cu ochii voştri că face aşa ceva, nu vă atingeţi nici cu un deget de bestie! Şi-acum daţi-l afară de-aici!

— Dar, domnule.

— Am zis „Afară!", urlă inspectorul Flint. Asta înseamnă afară! Creatura aia pe care tocmai aţi adus-o e un virus uman de nebunie contagioasă. Daţi-l afară de-aici până nu transformă toată secţia de poliţie într-o casă de nebuni!

— Ei bine, ştii că-mi place? protestă Wilt. Sunt târât aici pentru o acuzaţie falsă.

Dar poliţiştii îl târâră în direcţia opusă, spre ieşire, iar Flint se întoarse la biroul lui şi se aşeză. Gândurile i-o luară razna, îndreptându-se spre Wilt. Mintea îi era bântuită şi acum de viziuni legate de blestemata aia de păpuşă gonflabilă, iar inspectorul nu putuse uita niciodată orele pe care şi le petrecuse interogându-l pe ticălosul ăsta prăpădit. Şi-apoi mai era şi doamna Eva Wilt, al cărei cadavru presupusese el că fusese îngropat sub treizeci de tone de ciment, timp în care blestemata aia de muiere plutea pe râu la bordul unui vas de agrement. Cei doi Wilt îl făcuseră să pară un idiot şi la cantină se făceau şi acum pe seama lui glume cu păpuşi gonflabile. Într-una din zilele astea o să îşi ia el revanşa! Da, într-una din

zilele astea. Şi inspectorul se întoarse la spărgător cu un ţel proaspăt în minte.

Ajuns în pragul casei sale din Willington Road, Wilt se aşeză, se holbă la nori şi medita la iubire, la viaţă şi la impresiile diverse pe care le făcea celor din jur. Cum îl numise Flint? Un virus contagios. Un virus uman contagios. Cuvântul îi aduse aminte lui Wilt de propria lui rană.

As putea face tetanos sau cine ştie ce", murmură el şi se scotoci în buzunar după cheia de la casă. Peste zece minute, fără pantaloni şi chiloţi, dar având încă haina pe el, Wilt era în baie şi tocmai îşi înmuia bărbăţia în cana folosita pentru clătitul pe dinţi, pe care o umpluse cu apă călduţă şi cu dezinfectant, când Eva mira peste el.

— Ai idee cât e ora?

Aici femeia se opri şi se holbă cu groaza la cana pentru clătit.

— Trei noaptea, completă Wilt, încercând sa redirecţioneze conversaţia spre subiecte mai puţin controversabile.

Numai că Evei îi pierise interesul faţa de ora.

— Ce Dumnezeu faci acolo cu chestia aia?

Icni ea.

Wilt îşi coborî ochii spre cana pentru clătit.

— Păi, dacă tot ai adus vorba despre asta şi în ciuda tuturor dovezilor circumci. Circumstanţiale care ar sugera contrariul, nu ma. Adică, vezi tu, de fapt încerc să mă dezinfectez. Ştii, eu.

— Să te dezinfectezi?

— Păi da zise Wilt, dându-şi seama ca explicaţia lui conţinea o doză de ambiguitate. Vezi tu, chestia e că. „

— În cana cu care mă clătesc eu pe dinţi! ţipa Eva Stai aşa acolo, cu cum-îi-zice băgată în cana mea de clătit, şi recunoşti făţiş că te dezinfectezi? Şi cine a fost femeia aia? Sau poate ca nici nu te-ai deranjat să întrebi cum o cheamă?

— N-a fost o femeie. A fost un.

— Nu-mi spune! Nici nu vreau să ştiu! Mavis avea dreptate când zicea ce zicea despre tine. Îmi zicea ea că nu mergi tu pur şi simplu pe jos acasă. Zicea că-ţi pierzi serile cu alta femeie.

— N-a fost altă femeie. A fost un.

— Nu mă minţi! Când mă gândesc că după atâţia ani de căsnicie, tu simţi nevoia să apelezi la curve şi la prostituate.

— N-a fost o curvă în sensul ăla! protestă Wilt. Presupun că ai putea spune că avea buze de trandafir şi că era plină de draci, dar nu în sensul ăla la care te gândeşti.

— Aşa, bravo, încearcă acum să te scoţi cumva.

— Nu încerc să mă scot nicidecum. Mi-am prins-o într-un trandafir.

— Aşa li se zice în ziua de azi? Trandafiri? Eva se întrerupse şi îl fixă cu privirea pe Wilt, cuprinsă brusc de oroare.

— Din câte ştiu eu, şi-au spus dintotdeauna trandafiri, zise Wilt, fără să-şi dea seama că bănuielile Evei intraseră pe o pistă nouă. Nu ştiu cum altfel le-ai putea spune.

— Pederaşti? Poponari? Ce-ai zice să începem prin a le zice aşa?

— Cum? zbieră Wilt.

Dar Eva nu era femeia pe care s-o poţi amuţi.

— Am ştiut eu dintotdeauna că e ceva în neregulă cu tine, Henry Wilt! răbufni ea. Iar acuma ştiu şi ce! Şi când te gândeşti că ai venit acasă şi-mi foloseşti cana în care mă clătesc pe dinţi ca să ţi-o dezinfectezi! Poţi să fii mai josnic de atât?

— Ascultă! spuse Wilt, devenind brusc conştient de faptul că muza lui putea să devină părtaşă la îngrozitoarele aluzii ale Evei. Pot să-ţi dovedesc că a fost vorba de o tufă de trandafiri. Dacă nu mă crezi, uită-te puţin la ea.

Dar Eva nu mai stătu să aştepte.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap c-o să-ţi mai petreci vreo noapte în casa mea! ţipă ea de pe hol. În viaţa ta! Ia-le şi du-te la gagiul tău şi dup-aia.

— Ştii ceva? Mi-a ajuns câte am auzit de la tine! Mi-a ajuns până în gât! zbieră Wilt, ieşind agitat pe urmele femeii.

Dar se bloca automat ia vederea Penelopei, care stătea cu ochii măriţi de uimire în hol.

— Uf, căcat! exclamă Wilt şi se retrase iarăşi în baie.

O auzi pe Penelope cum scânceşte afară şi pe Eva cuprinsă de isterie, dar pretinzând că o linişteşte pe fetiţă. O uşa de dormitor se deschise şi se închise. Wilt se aşează pe marginea băii şi înjură. Goli cana pentru clătit în vasul de toaleta, se usca absent cu un prosop şi apoi îşi puse un pansament cu leucoplast. În cele din urmă stoarse nişte pastă de dinţi pe periuţa de dinţi electrică şi tocmai se spăla grăbit pe dinţi, când auzi uşa de la dormitor deschizându-se iar şi pe Eva repezindu-se din nou pe hol.

— Henry Wilt, dacă te foloseşti de periuţa aia ca să.

— Îţi spun odată pentru totdeauna! zbieră Wilt cu gura plină de spumă. M-am săturat până peste cap de insinuările tale ticăloase! Am avut o zi lungă şi obositoare şi-acum.

— Cred şi eu, pufni Eva de-afară.

— Spre informarea ta, te anunţ că nu fac altceva decât să mă spăl pe dinţi înainte de a mă urca în pat. Iar dacă îţi închipui cumva că fac altceva.

Henry Wilt se văzu întrerupt de periuţa de dinţi. Capătul ei sări afară şi căzu în chiuvetă.

— Şi-acum ce faci? îl interogă Eva.

— Încerc să scot periuţa din gaură, zise Wilt o explicaţie care duse la alte acuzaţii, la o ciocnire scurtă şi inegală la capătul scărilor şi în cele din urmă la un Wilt bombănitor şi împins afară prin uşa bucătăriei împreună cu un sac de dormit, un Wilt căruia i se spuse să-şi petreacă ce mai rămăsese din noapte în foişorul din grădină.

— N-am de gând să te las să le perverteşti minţile micuţicilor mele! zbieră Eva de dincolo de

uşă. Iar mâine mă duc să consult un avocat!

— De parcă mi-ar păsa! zbieră şi Wilt la ea, după care o porni, împleticindu-se, prin grădină, către foişor.

Bâjbâi o vreme prin întuneric, încercând să găsească fermoarul de la sacul de dormit. Obiectul nu părea să aibă aşa ceva. Wilt se aşeză pe podeaua foişorului, îşi înveli picioarele în sac şi tocmai încerca să se cuibărească cu totul în el, când auzi din spatele construcţiei un sunet care-l făcu să tresară şi să amuţească. Cineva îşi croia drum prin livadă, venind dinspre câmpul de alături. Wilt rămase tăcut în întuneric şi ciuli urechile. Nu mai încăpea nicio îndoială. Se auzi un fâşâit prin iarbă şi zgomotul unei crenguţe rupte. Apoi se făcu iar linişte. Wilt furişă o privire peste marginea ferestrei foişorului şi, în momentul în care făcu asta, luminile din casă se stinseră. Eva se băgase iar în pat. Apoi se auzi iar şi zgomotul acela, făcut de cineva care păşea cu grijă prin livadă. Înăuntrul foişorului, imaginaţia lui Wilt începu să zboare la gândul hoţilor şi la ce ar face el dacă ar încerca cineva să intre pe furiş în casă, dar în clipa aceea bărbatul văzu dincolo de fereastră, aproape de el, o siluetă întunecată. O urmă imediat o a doua. Wilt se lăsă şi mai jos în foişor şi o blestemă pe Eva fiindcă îl scosese afară fără pantaloni.

Dar în clipa următoare îi dispăru orice spaimă. Cele două siluete se deplasau sigure pe ele pe pajişte, iar una dintre ele spuse ceva în germană. Era vocea lui Irmgard, şi Wilt se linişti. În timp ce siluetele dispăreau în dosul casei, se băgă la loc în sacul de dormit, cu gândul relativ liniştitor că măcar muza lui fusese scutită de această perspectivă profundă asupra vieţii domestice din Anglia, pe care i-ar fi dezvăluit-o incriminările Evei. Pe de altă parte, ce făcea oare Irmgard pe-afară, noaptea la ora asta şi cine era acea a doua persoană? Asupra lui Wilt se năpusti un val de

gelozie autocompătimitoare, care fu însă repede alungat de unele consideraţii mult mai pragmatice. Podeaua foişorului era tare, Wilt nu avea niciun fel de pernă, iar noaptea se făcuse brusc extrem de rece. Să fie el al dracului dacă avea de gând să-şi petreacă tot restul ei afară! Şi, oricum, avea cheile de la uşa din faţă în buzunarul de la haină. Wilt se smulse din sacul de dormit şi bâjbâi după pantofi. Apoi, trăgând după el sacul, traversă pajiştea şi ocoli până la uşa de la intrare. După ce intră, îşi scoase pantofii, traversă holul, intra în living şi după zece minute adormi fără probleme pe sofa.

Când se trezi, Eva trântea şi pocnea obiecte prin bucătărie, în timp ce cvadrupletele, adunate, bineînţeles, în jurul mesei pentru micul dejun, discutau evenimentele de azi-noapte. Wilt fixă cu privirea draperiile şi ascultă întrebările înfundate ale fiicelor lui, precum şi răspunsurile evazive ale Evei. Ca de obicei, soţia lui decora minciunile strigătoare la cer cu un sentimentalism greţos.

— Tatăl vostru nu s-a simţit foarte bine azi-noapte, draga mea, o auzi el spunând. A avut goange în burtă, asta-i tot, şi ştiţi că atunci când păţeşte una ca asta, spune tot felul de lucruri. Da, drăguliţă, ştiu că şi mami zice şi ea chestii. Eu am vrut. Ce-ai zis, Samantha? Am spus eu aşa ceva? Păi, nu trebuia să şi-o bage în cana de clătit pe dinţi, fiindcă burticile nu intră în lucruri micuţe cum e aia. Burticile, draga mea. Nu poţi să faci gongi niciunde altundeva. Samantha, de unde-ai învăţat cuvântul ăsta? Nu, n-a făcut aşa ceva şi dacă la grădiniţă îi spui cumva domnişoarei Oates că taţi şi-a băgat.

Wilt îşi îngropa capul sub perne ca să întrerupă receptarea conversaţiei. Blestemata aia de muiere începea iar, minţea iar de îngheţau apele în faţa celor patru afurisite de fetiţe, care îşi petreceau atât de mult timp încercând să se păcălească una pe alta, încât puteau detecta o minciună de la o poştă. Apoi, pălăvrăgeala aia cu domnişoara Oates era

calculată în aşa fel ca să le facă să se întreacă, să vadă care ajunge să-i spună prima bătrânei hoaşte şi celorlalţi douăzeci şi cinci de copilaşi că taţi şi-a petrecut noaptea cu penisul vârât într-o cană de clătit dinţii. În momentul în care povestea va începe să fie împrăştiată prin cartier, faptul că faimosul domn Wilt era un fel de fetişist nebun după cănile de clătit gura va deveni un adevăr banal, recunoscut de toţi.

Tocmai o blestema pe Eva pentru tâmpenia ei şi pe el însuşi pentru că băuse prea multă bere, când se făcură simţite şi nişte consecinţe ulterioare ale consumului excesiv de bere. Simţea nevoia să tragă o pişare – şi o simţea tare de tot. Wilt se smulse din sacul de dormit. O putea auzi pe Eva în hol cum le încotoşmăna repezită pe fetiţe. Aşteptă până când uşa de la intrare se închise în urma lor, după care şontâcăi pe hol, îndreptându-se spre baia de la parter. Abia în acel moment dimensiunea completă a necazului său îi deveni evidentă. Wilt se holbă în jos, la o imensă şi extrem de tenace bucată de leucoplast.

— La naiba! zise Wilt. Probabil că am fost mai beat decât credeam. Când dracu' mi-am pus prostia asta?

Wilt avea un gol în memorie. Se aşeză pe vasul de toaletă şi se întrebă cum Dumnezeu să-şi dea jos blestemata aia de chestie fără să îşi facă şi mai mult rău. Din experienţele sale din trecut cu leucoplastul, ştia că metoda cea mai bună era să smulgă fâşia dintr-o singură smucitură. Dar acum aşa ceva nu părea deloc recomandabil.

— S-ar putea să-mi smulg toată blestemăţia, bombăni el.

Cea mai sigură metodă era să găsească o foarfecă. Wilt se strecură precaut afară din toaletă şi aruncă o privire peste balustradă. Numai să nu dea cumva peste Irmgard, care să coboare tocmai atunci din apartamentul de la mansardă. Ţinând cont de ora la care se întorsese fata, era extrem de

puţin probabil. Probabil că era încă în pat, cu cine ştie ce prieten grosolan. Wilt urcă la etaj şi intră în dormitor. Eva ţinea o forfecuţă de unghii în sertarul de la măsuţa ei de toaletă. Henry o găsi şi, când Eva se întoarse, el stătea aşezat pe marginea patului. Femeia o luă în sus pe scări, ezită o clipă pe palier, după care intră în dormitor,

— Mă gândeam eu c-o să te găsesc aici, îi zise ea, traversând încăperea până la perdele. Ştiam că în momentul în care o să mă întorc cu spatele, o să te şi strecori în casă. Dar să nu-ţi imaginezi că poţi să scapi cu faţa curată după faza asta, fiindcă nu poţi. Să ştii că ţin la ce mi-am pus în minte.

— Care minte? întrebă Wilt.

— Aşa, acum insultă-mă! zise Eva, trăgând draperiile la o parte şi inundând camera cu lumina soarelui.

— Nu te insult! îi aruncă Wilt. Pur şi simplu pun şi eu o întrebare. De vreme ce nu reuşesc să fac să-ţi intre în capul ăla sec că nu sunt nu ştiu ce poponar maniac care.

— Vezi cum vorbeşti! Ai grijă la limbaj! zise Eva.

— Da, la limbaj! Reprezintă un mijloc de comunicare, nu doar o serie de mugete, uguituri şi behăituri, aşa cum îl foloseşti tu!

Dar de-acum Eva nu îl mai asculta. Atenţia ei se îndreptă spre forfecuţă.

— Aşa, bine faci! Taie-ţi chestia aia scârboasă! cârâi ea şi izbucni deodată în plâns. Când mă gândesc că a trebuit să te duci şi să ţi-o.

— Gura! ţipă Wilt. Uite, eu stau aici, în pericol iminent să îmi dau drumul, şi tu trebuie să începi să hăuleşti ca o vrăjitoare. Dacă noaptea trecută ţi-ai fi folosit afurisitul ăla de creier şi nu imaginaţia ta perversă, n-aş fi intrat în necazul în care sunt acum.

— Ce necaz? întrebă Eva printre sughiţuri de plâns.

— Ăsta! zbieră Wilt fluturându-şi organul torturat.

Eva se uită curioasă ia el.

— De ce-ai făcut aşa ceva? întrebă ea,

— Ca să împiedic afurisitul ăsta să sângereze! Ţi-am spus în mod repetat că mi l-am prins într-o tufă de trandafiri, dar tu a trebuit să sari direct la nişte concluzii cretinoide. Acum nu pot să-mi dau jos blestematul ăsta de leucoplast şi am zece litri de bere blocaţi în spatele lui.

— Aşadar, vorbeai serios când îmi spuneai de tufa de trandafiri?

— Bineînţeles că da. Toată viaţa mea n-am făcut altceva decât să spun adevărul şi numai adevărul şi nimeni nu vrea să mă creadă vreodată! îţi spun pentru ultima oară că tocmai mă pişam lângă o tufă de trandafiri şi m-am trezit că mă zgârii în căcăcioasa aia. Ăsta-i adevărul pur şi adevărat, neînfrumuseţat, neînflorit şi neexagerat.

— Şi vrei să-ţi dai jos leucoplastul?

— Ce dracu' tot zic eu aici de cinci minute încoace?! Nu-i vorba că doar vreau să mi-l dau jos. Trebuie să mi-l dau jos înainte să explodez!

— Asta-i uşor, zise Eva. Nu trebuie decât să.

7

După douăzeci şi cinci de minute Wilt intră şontâcăind prin uşa Centrului de Accidente de la spitalul Ipford, palid la faţă, îndurerat şi îngrozitor de ruşinat. Se târî până la recepţie şi se uită în ochii lipsiţi de înţelegere şi, în mod clar, şi de imaginaţie ai recepţionerei spitalului.

— Aş vrea o consultaţie la un doctor, rosti el cu oarecare greutate.

— V-aţi rupt ceva? îl întrebă femeia.

— Oarecum, răspunse Wilt, conştient că discuţia dintre ei era monitorizată de o duzină de alţi pacienţi cu răni mai evidente, dar mai puţin problematice.

— Cum adică oarecum?

Wilt îşi fixă privirea la femeie şi încercă să-i transmită fără cuvinte că situaţia lui era una care impunea discreţie. Dar femeia era în mod clar extraordinar de obtuză.

— Dacă nu e vorba de o fractură, o tăietură sau o rană care să impună îngrijiri urgente sau dacă nu-i un caz de otrăvire, trebuie să consultaţi propriul dumneavoastră medic de familie.

Wilt medita la opţiunile oferite şi hotărî că „o rană care să impună îngrijiri urgente" se potrivea cel mai bine cu situaţia lui.

— Rană, zise el.

— Unde? întrebă femeia, întinzându-i un pix şi o planşetă cu un formular pe ea.

— Păi. Începu Wilt, cu o voce chiar mai răguşită decât avusese înainte.

Se părea că jumătate dintre ceilalţi pacienţi îşi aduseseră cu ei nevestele sau mamele.

— Am întrebat unde? zise nerăbdătoare femeia.

— Ştiu c-aţi întrebat, şopti Wilt. Problema e că.

— Să ştiţi că n-am toată ziua la dispoziţie.

— Îmi dau seama, zise Wilt. Numai că. Ştiţi. Păi. Uitaţi ce e: v-ar deranja dacă i-aş explica situaţia unui medic? înţelegeţi şi dumneavoastră că.

Numai că femeia nu înţelegea. După părerea lui Wilt, era fie sadică, fie retardată mintal.

— Eu trebuie să completez formularul ăsta şi dacă dumneavoastră nu-mi spuneţi unde sunteţi rănit.

Femeia ezită şi-l privi bănuitoare pe Wilt.

— Parcă spuneaţi că v-aţi rupt ceva. Acum ziceţi că-i o rană. Ar fi mai bine să vă hotărâţi odată. Să ştiţi că n-am toată ziua la dispoziţie.

— Nici eu, vă asigur! replică Wilt, iritat de repetiţie. De fapt, dacă nu mi se face imediat ceva, s-ar putea foarte uşor să leşin în faţa dumneavoastră.

Femeia înălţă din umeri. Era evident că făcea parte din rutina ei zilnică să vadă oameni leşinând în faţa ei.

— Dar tot trebuie să menţionez dacă e vorba de o rană sau de o fractură şi să-i specific locaţia, iar dacă dumneavoastră nu vreţi să-mi spuneţi ce e şi unde e, nu pot să vă permit accesul.

Wilt aruncă o privire peste umăr şi tocmai era gata să spună că penisul îi fusese practic scalpat de afurisita de nevastă-sa, când privirea îi căzu pe o doamnă între două vârste, care urmărea cu mare atenţie schimbul lor de cuvinte. Aşa că îşi schimbă grăbit tactica.

— Otravă, murmură el.

— Sunteţi sigur-sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur! întări Wilt. Doar am înghiţit prostia aia, nu?

— Dar aţi susţinut şi că aveţi ceva rupt, iar după aceea că aveţi o rană. Iar acum ziceţi că le-aveţi pe toate trei. De fapt ziceţi că v-aţi otrăvit. Şi nu vă foloseşte la nimic dacă vă uitaţi aşa la mine. Să ştiţi că eu îmi fac doar meseria, atâta tot.

— La viteza cu care v-o faceţi, mă întreb dacă ajunge cineva să intre aici înainte să fie mort de-a binelea, răbufni Wilt, dar regretă imediat ce spusese.

Femeia îi aruncă o privire încărcată de ostilitate făţişă. Expresia de pe chipul ei sugera că în ceea ce-l privea pe Wilt, bărbatul tocmai exprimase în cuvinte cea mai arzătoare dorinţă a ei.

— Uitaţi ce e, începu Wilt, încercând s-o îmbuneze pe bestie. Îmi pare rău dacă vă par agitat.

— Mai degrabă bădăran.

— Cum vreţi dumneavoastră. Fie şi bădăran, îmi cer scuze, dar dacă tocmai aţi fi înghiţit nişte

otravă, aţi fi căzut pe braţ şi vi l-aţi fi rupt şi aţi avea şi o rană în posterior, aţi fi întru câtva agitată.

Ca să confere o oarecare credibilitate acestei liste de catastrofe, bărbatul înălţă braţul stâng, îl lăsă să-i atârne moale şi îl sprijini cu braţul drept. Femeia îl privi suspicioasă şi apucă iarăşi pixul.

Aţi adus sticla cu dumneavoastră? întrebă ea.

— Sticla?

— Sticla ce conţine otrava pe care pretindeţi că aţi luat-o.

— De ce s-o fi adus?

— Nu vă putem ajuta atâta timp cât nu ştim ce fel de otravă aţi luat,

— Pe sticlă nu scria ce fel de otravă este, explică Wilt. Era într-o sticlă de limonada din garaj. Tot ce ştiu este că era otravă.

— De unde?

— De unde ce?

— De unde ştiţi că era otravă?

— Pentru că nu avea gust de limonada, spuse disperat Wilt, dându-şi seama că se scufunda din ce în ce mai tare într-o mocirlă de încâlceală a diagnosticelor.

— Dacă un lichid nu are gust de limonada, nu înseamnă neapărat că este otrăvitor, spuse femeia, dând dovadă de o logică inepuizabilă. Doar limonada are gust de limonada. Nimic altceva.

— Sigur că nu. Dar chestia aia pur şi simplu nu avea gust de limonada. Avea mai degrabă gust de otravă ucigătoare. Probabil cianură.

— Nimeni nu ştie ce gust are cianura, replică femeia, continuând să bombardeze zidurile de apărare ale lui Wilt. Moartea e instantanee.

Wilt o privi mohorât şi plin de furie rece.

— În ordine, zise el în cele din urmă, lăsaţi deoparte otrava. Dar tot am braţul rupt şi o rană care impune o consultaţie urgentă. Vă pretind să mă duceţi la un doctor!

— Atunci va trebui să aşteptaţi până vă vine rândul. Bun, şi unde ziceaţi că e rana asta?

— În partea dorsală, zise Wilt şi îşi petrecu ora următoare regretând cele spuse.

Pentru a-şi dovedi afirmaţia, se văzu nevoit să stea în picioare tot timpul cât ceilalţi pacienţi erau trataţi, iar recepţionera continua să-l urmărească din priviri cu un amestec de suspiciune şi antipatie făţişă. Vrând să-i evite privirea, Wilt încercă să citească un ziar peste umărul unui bărbat a cărui pretenţie de a fi tratat urgent părea a fi justificată doar de un deget bandajat de la un picior. Wilt îl invidie şi – nu pentru prima dată – trecu în revistă perversiunea circumstanţelor care îi distruseseră capacitatea de a mai fi crezut.

Nu era la fel de simplu cum sugerase Byron în versul „Adevărul e mai ciudat decât ficţiunea". Dacă propria lui experienţă putea fi considerată relevantă, şi adevărul, şi ficţiunea erau la fel de inacceptabile. Un oarecare element de ambiguitate ce ţinea de caracterul său – poate capacitatea de a vedea fiecare aspect al fiecărei probleme – crea în jurul lui un halou de nesinceritate şi făceau absolut imposibilă eventualitatea ca cineva să creadă ceea ce spunea. Pentru a putea fi crezut, era necesar în primul rând ca adevărul să fie plauzibil şi, probabil, să intre într-o categorie banală de opinii deja asimilate. Dacă adevărul nu se conforma aşteptărilor, oamenii refuzau să-l creadă. Dar mintea lui Wilt nu se conforma deloc. Urmărea posibilităţile indiferent unde duceau ele prin labirinturile speculaţiei, depăşind sfera de cunoştinţe a majorităţii oamenilor. Depăşind-o în mod cert pe a Evei. Nu că Eva ar fi făcut vreodată speculaţii. Ea sărea de la o opinie la alta fără a trece prin faza intermediară a uimirii, care la Wilt era o stare permanentă. În lumea ei fiecare problemă avea şi un răspuns, pe când în lumea lui Wilt fiecare problemă avea vreo zece răspunsuri, iar fiecare din ele era în contradicţie directă cu toate celelalte. Chiar şi acum, în această sală de aşteptare mohorâtă, unde ar fi fost de presupus că

propria şi imediata lui suferinţă l-ar fi scutit să se intereseze de restul lumii, inteligenţa febrilă a lui Wilt tot descoperi material asupra căruia să facă speculaţii.

Titlul cu litere mari din ziar – DEZASTRU PETROLIER: PĂSĂRILE OCEANULUI ÎN PERICOL – domina o pagină plină cu alte orori în mod clar minore. În mod clar pentru că ocupau atât de puţin spaţiu. Mai avusese loc încă un raid terorist asupra unei maşini cu bani blindate. Şoferul fusese ameninţat cu un lansator de rachete şi un paznic fusese împuşcat cu cruzime în cap. Criminalii reuşiseră să fugă cu 250000 de lire sterline, dar ăsta era un fapt mult mai lipsit de importanţă decât suferinţele pescăruşilor ameninţaţi de o pată de petrol din largul coastei. Wilt remarcă diferenţa şi se întrebă cum se va fi simţit văduva paznicului împuşcat la vederea căderii pe locul al doilea a răposatului ei soţ în ochii opiniei publice, în favoarea păsărilor de mare. Ce se întâmpla cu lumea modernă, de vreme ce fauna sălbatică avea prioritate în faţa nenorocirilor personale? Poate că specia umană se temea atât de tare de dispariţie, că nu-i mai păsa deloc de ce se întâmpla cu indivizii, ci strângea rândurile colective şi vedea ciocnirea dintre două superpetroliere ca pe o anticipare a propriului său destin final. Sau poate că reveria lui Wilt a fost întreruptă de sunetul numelui său şi, ridicând capul din ziar, ochii săi îi întâlniră pe cei ai unei asistente cu o faţă ascuţită, care vorbea cu femeia de la recepţie. Asistenta dispăru şi după câteva secunde recepţionerei i se alătură un specialist în vârstă şi, în mod clar, important – dacă echipa de tineri doctori, asistenta-şefă şi cele două surori medicale care îl însoţeau puteau constitui un criteriu. Wilt urmări amărât cum bărbatul îi studiază descrierea afecţiunilor, se uită la el pe deasupra ochelarilor ca la cine ştie ce specimen al cărui tratament era ceva sub demnitatea lui, dă din cap către unul dintre

medicii asistenţi, după care, zâmbind sardonic, se îndepărtează.

— Domnule Wilt! îl chemă medicul cel tânăr. Wilt înainta precaut.

— Vă rog să mergeţi într-un salonaş şi să aşteptaţi, îi spuse medicul.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule doctor, începu Wilt, dar aş vrea să vă spun două vorbe în particular.

— La momentul potrivit, domnule Wilt, o să îmi spuneţi câte vorbe doriţi în particular. Iar acum, dacă n-aveţi altceva mai bun de făcut, v-aş ruga frumos să intraţi într-un salonaş.

Apoi medicul se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de-a lungul coridorului. Wilt tocmai se pregătea să şontâcăie după el, când femeia de la recepţie îl opri.

— Salonaşele pentru accidentaţi sunt încolo, îi spuse ea, arătându-i nişte draperii de la capătul altui coridor.

Wilt îi aruncă o grimasă şi o porni spre salonaş.

Pe Willington Road, Eva vorbea la telefon. Sunase la Colegiul Tehnic ca să anunţe că Wilt se îmbolnăvise şi era inevitabil blocat acasă, iar acum stătea la discuţii cu Mavis Mottram.

— Nu ştiu ce să cred, zise amărâtă Eva. Ştii, părea atât de improbabil şi după aia, când am descoperit că era cu adevărat rănit, m-am simţit atât de îngrozitor.

— Draga mea Eva, îi spuse Mavis, care ştia exact ce să creadă, eşti mult prea înclinată să te autoflagelezi şi bineînţeles că Henry exploatează asta. Vreau să zic că povestea cu păpuşa trebuia să-ţi fi dat cât de cât de înţeles că e un tip ciudat.

— Nu vreau să mă mai gândesc la ea, zise Eva. S-a întâmplat aşa demult şi de atunci Henry s-a schimbat.

— Bărbaţii nu se schimbă fundamental, iar Henry e la o vârstă periculoasă. Eu te-am avertizat

atunci când ai insistat să o iei în casă ca au pair pe fata aia, nemţoaica.

— Aia-i cu totul altceva! Fata nu-i au pair. Plăteşte pentru apartament o chirie mult mai mare decât am cerut, dar nu vrea să mă ajute cu treburile prin casă. E înscrisă la cursurile de Engleză Avansaţi la Colegiul Tehnic şi deja vorbeşte engleza perfect.

— Ce ţi-am spus eu, Eva? Atunci când a venit la tine să închirieze camera, nu ţi-a pomenit nimic despre Tehnic, aşa-i?

— Nu, zise Eva.

— Nu m-ar mira să aflu că Henry o cunoştea dinainte şi că el i-a spus cum că închiriezi mansarda.

— Cum să fi făcut aşa ceva? Păi, a părut foarte surprins şi foarte furios când i-am spus!

— Draga mea, îmi pare tare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar tu priveşti întotdeauna partea bună a lui Henry. Desigur că trebuia să se prefacă surprins şi furios. Ştie exact cum să te manipuleze şi dacă ar fi părut încântat, ai fi ştiut imediat că aici era ceva în neregulă.

— Presupun că da, zise neconvinsă Eva.

— Iar în ceea ce priveşte faptul că o cunoştea dinainte, continuă Mavis, lansându-se într-un război indirect cu Patrick prin intermediul lui Wilt, din câte îmi aduc eu aminte, mi se pare că Henry şi-a petrecut o grămadă de timp la Tehnic la începutul vacanţei de vară şi exact atunci se făcea şi înscrierea studenţilor străini.

— Dar Henry nu are nicio legătură cu catedra aia! El era ocupat cu orarul.

— Nu trebuia să fie în catedră ca să se întâlnească cu japiţa şi, după câte ştii tu, la ora la care presupuneai că Henry făcea orarul, ăştia doi puteau face ceva cu totul diferit în biroul lui.

Eva luă în calcul o asemenea posibilitate, dar o respinse imediat.

— Nu-i genul lui Henry. Şi, oricum, aş fi remarcat dacă s-ar fi schimbat, zise ea.

— Draga mea, ceea ce trebuie să înţelegi tu este că toţi bărbaţii sunt la fel. Eu n-am remarcat nicio schimbare la Patrick, decât atunci când era prea târziu. Până să aflu de legătura lui amoroasă cu secretara, erau împreună de un an, spuse Mavis. Şi chiar şi atunci a trebuit să-l văd că-şi suflă nasul în chiloţii ei ca să încep să bănuiesc ce se întâmplă.

— În ce îşi sufla nasul? întrebă Eva, uimită de extraordinara perversiune pe care o sugera afirmaţia de mai înainte.

— Patrick avea o răceală şi-i tot curgea nasul şi într-o dimineaţă, la micul dejun, a scos din buzunar o pereche de chiloţei roşii şi şi-a suflat nasul în ei, explică Mavis. Bineînţeles că în momentul acela mi-am dat seama cum stăteau lucrurile cu el.

— Păi, da, sigur că ţi-ai dat seama, altfel cum? zise Eva. Şi el ce-a zis când l-ai întrebat?

— Nu l-am întrebat. Am ştiut. I-am spus că dacă el crede că mă poate provoca să-i intentez divorţ, se înşală amarnic, pentru că.

Mavis trăncăni în continuare despre Patrick, timp în care Eva ascultă şi îşi schimbă încetul cu încetul părerea. În mintea ei exista ceva legat de noaptea trecută, ceva care începea să iasă la suprafaţă. Ceva legat de Irmgard Muller. După cearta aceea îngrozitoare cu Henry, Eva nu fusese în stare să adoarmă. Stătuse aşa, trează, în întuneric, întinsă pe pat, şi se întrebase de ce Henry trebuia să. Mă rog. Bineînţeles, acum ştia că n-o făcuse, dar la ora aceea. Da, exact, asta era – ora. La ora patru noaptea auzise cum cineva urca foarte încet scările şi fusese convinsă că era Henry, iar după aceea auzise scârţâituri sus, la mansardă, şi ştiuse că era Irmgard, care se întorsese acasă. Îşi amintea că se uitase la cadranul luminos al ceasului electronic cu deşteptător, văzuse că acele lui erau unul în dreptul orei patru şi celălalt în

dreptul orei douăsprezece şi preţ de o clipă se gândise că arătau ora douăsprezece şi douăzeci de minute, numai că Henry venise acasă la trei şi-atunci. Şi Eva alunecase în somn, cu o întrebare pe jumătate formulată în minte. Acum, în timpul pălăvrăgelii lui Mavis, întrebarea se completă de la sine. Oare Henry fusese în oraş cu Irmgard? Lui Henry nu-i stătea în obicei să vină acasă atât de târziu. Nu-şi amintea să mai fi întârziat vreodată. Iar Irmgard nu se comporta în niciun caz ca o studentă au pair. În primul rând era prea în vârstă, iar apoi avea aşa de mulţi bani. În momentul în care Mavis Mottram îi întrerupse fluxul lent al gândirii, anunţându-şi concluzia, Eva era deja dispusă să asculte.

— În locul tău, aş sta cu ochii pe nemţoaica aia mică, zise Mavis. Şi dacă vrei să ţii cont de sfatul meu, scapă de ea la sfârşitul lunii ăsteia.

— Da, răspunse Eva. Da, Mavis, o să mă gândesc mai serios la asta. Îţi mulţumesc c-ai fost aşa de răbdătoare cu mine.

Eva puse receptorul în furcă şi se uită lung pe fereastra dormitorului la fagul aflat pe gazonul din faţa locuinţei. Fusese unul dintre primele lucruri care o atrăseseră la casa aceasta – fagul arămiu din grădina din faţă, un copac zdravăn, ferm şi liniştitor, cu nişte rădăcini care se întindeau pe sub pământ la fel de mult cât o făceau şi crengile sale deasupra pământului. Eva citise undeva aşa ceva, iar echilibrul dintre crengile care caută lumina şi rădăcinile care caută apa părea aşa de potrivit şi aşa de. Cumva organic, încât ilustra ce-şi dorea ea de la casă şi ce-i putea da şi ea în schimb.

Iar casa păruse şi ea aşa de potrivită. O casă mare, cu tavane înalte şi pereţi groşi şi cu o grădină şi o livadă în care fetiţele puteau să crească fericite, la o distanţă mult mai mare faţă de o realitate apăsătoare decât le-ar fi permis casa din Parkview Avenue. Insă lui Henry nu-i plăcuse mutarea. Eva trebuise să i-o impună cu forţa, iar

Henry nu se lăsase prins niciodată de farmecul sălbăticiei casnice a livezii sau de senzaţia de invulnerabilitate socială pe care Eva o descoperise în casa de pe Willington Road. Nu că Eva ar fi fost cumva snoabă, dar nu-i făcea plăcere să vadă cum cineva se uită la ea de sus, iar acum nici nu mai erau nevoiţi să vadă aşa ceva. Nici chiar Mavis nu o mai trata cu superioritate, iar întâmplarea aceea cu Patrick şi cu chiloţii era una pe care Mavis nu i-ar fi povestit-o niciodată dacă Eva ar fi locuit cu două străzi mai încolo. Oricum, Mavis era o javră. Îi căuta întotdeauna pricină lui Patrick, iar dacă bărbatul o înşela pe Mavis din punct de vedere fizic, Mavis îi era necredincioasă lui Patrick din punct de vedere moral. Henry spunea că femeia comisese adulter prin bârfă şi era ceva adevărat în vorbele lui. Dar, pe de altă parte, era ceva adevăr şi în ceea ce spusese Mavis despre Irmgard Muller. O să stea cu ochii pe ea. Tipa avea o răceală stranie. Şi-apoi ce însemna asta, îi spusese mai întâi că o s-o ajute la treburile casei şi după aia se înscrisese brusc la Tehnic?

Cuprinsă de o senzaţie de depresie neobişnuită la ea, Eva îşi făcu puţină cafea, după care lustrui podeaua holului, aspiră mocheta de pe scări, curăţă livingul şi puse hainele murdare în maşina de spălat, curăţă cu peria marginea toaletei organice şi, în general, făcu toate treburile pe care le avea de făcut înainte să meargă să le ia pe cvadruplete de la grădiniţă. Tocmai terminase treaba şi se apucase să-şi perie părul în dormitor, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, apoi paşi care urcau scările. Nu putea fi Henry. El nu urcă niciodată scările câte două odată, iar acum, că era cu scula în pansamente, probabil că n-avea să le mai urce deloc. Eva se duse până la uşa dormitorului şi se uită la un tânăr speriat, aflat pe palier.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, uşor alarmată.

Tânărul ridică mâna.

— Mă scuzaţi, am venit aici la domnişoara Muller, zise el cu un accent străin puternic. Mi-a lăsat cu împrumut cheia.

Şi întinse obiectul în faţă, ca dovadă.

— N-avea dreptul să facă aşa ceva! răspunse Eva, enervată pe ea însăşi pentru că se îngrijorase. N-am chef să văd pe-aici tot felul de inşi care intră şi ies fără să bată la uşă.

— Da, zise tânărul, vă înţeleg. Dar domnişoara Muller mi-a spus că pot lucra la cercetările mele în camerele ei. Acolo unde stau eu e prea multă gălăgie.

— În ordine. Nu mă deranjează dacă lucrezi aici, dar nici eu nu vreau gălăgie, decise Eva, după care se întoarse în dormitor.

Tânărul îşi reluă urcuşul pe scările înguste ce duceau la mansardă, în timp ce Eva termină cu periatul părului, acum cu mintea mult mai destinsă. Dacă Irmgard invita în camera ei tineri destul de arătoşi, era puţin probabil ca ea să fie interesată de Henry. Iar tânărul de mai înainte era în mod clar unul chipeş. Scoţând un oftat în care se amestecau regretul că nu mai era ea însăşi tânără şi atrăgătoare cu uşurarea la gândul că mariajul nu-i era periclitat, Eva coborî la parter.

8

La Colegiul Tehnic absenţa lui Wilt de la şedinţa săptămânală a şefilor de catedre a fost întâmpinată cu reacţii din cele mai diverse. Directorul era cel mai îngrijorat.

— De ce? întrebase el secretara care venise cu mesajul Evei, cum că Wilt era bolnav.

— N-a explicat foarte clar. N-a spus decât că va fi în incapacitate de muncă pentru câteva zile.

— De-ar fi câţiva ani! murmură directorul, după care ceru să se facă linişte. Nu mă îndoiesc că aţi auzit cu toţii vestea îngrijorătoare despre. Ăăă. Filmul făcut de un profesor de la catedra de Studii Liberale, începu el. Nu mi se pare că am avea prea

multe de câştigat din discutarea efectelor lui asupra colegiului nostru.

Directorul aruncă o privire lipsită de veselie prin încăpere. Singurul care părea dispus să-l contrazică era dr. Board.

— Ce n-am reuşit eu să determin este dacă era vorba de un crocodil mascul sau de unul femelă, zise el.

Directorul îl privi cu dezgust.

— De fapt, în realitate a fost unul de jucărie. Din câte ştiu eu, aceştia nu sunt diferenţiaţi foarte clar după sex.

— Nu, bănuiesc că nu, îi răspunse dr. Board. Totuşi aici se pune o problemă interesantă.

— Pe care eu am convingerea că noi, ceilalţi, am prefera să n-o discutăm, zise directorul.

— Pe baza principiului „Mai bine să-ţi pară rău că ai tăcut decât că ai vorbit”? replică Board. Fiindcă, pe de altă parte, să fiu al naibii dacă pricep cum a fost posibil ca vedeta acestui film sa.

— Board, începu directorul cu o răbdare ameninţătoare, am venit aici să discutăm probleme de ordin academic, nu aberaţiile obscene ale profesorilor de la catedra de Studii Liberale.

— I-auzi, i-auzi! interveni şeful catedrei de Cate ring. Când mă gândesc că unele dintre fetele mele sunt expuse influenţei unor asemenea perverşi dezgustători, tot ce pot să spun e că mă gândesc să luăm în calcul cu seriozitate posibilitatea de a scăpa complet de Studiile Liberale.

Se auzi un murmur general de aprobare. Singura excepţie a fost dr. Board.

— Nu-mi dau seama de ce ar trebui să aruncaţi vina asupra întregii catedre de Studii Liberale, zise el. Adică, vreau să spun, de ce nu aruncaţi o privire şi la unele dintre fetele dumneavoastră.

— Board, te rog, nu! zise directorul. Dr. Mayfield interveni şi reluă discuţia.

— Acest incident deplorabil nu face altceva decât să-mi întărească convingerea că ar trebui să

ne extindem parametrii conţinuturilor academice, incluzând cursuri cu o semnificaţie intelectuală mai largă.

De data aceasta dr. Board se arătă de acord cu el.

— Presupun că am putea organiza un curs seral de Sodomizare Reptiliană, spuse el. Am putea obţine şi un efect colateral, dacă aceasta e expresia corectă, cel de atragere a unui număr de crocofili. Iar la un nivel, mai teoretic, nu încape îndoială că un curs de Bestialitate de-a Lungul Istoriei va reprezenta o atracţie eclectică evidentă. Am spus ceva ce nu trebuia, domnule director?

Dar directorul rămăsese fără grai, aşa că momentul de blocaj a fost depăşit prin intervenţia directorului-adjunct:

— Cel dintâi lucru de primă necesitate este să avem grijă ca această istorie regretabilă să nu ajungă la cunoştinţa publicului larg.

— Păi, ţinând cont de faptul că s-a petrecut în Nott Road.

— Ţine-ţi gura, Board! zbieră directorul. Am ajuns la capătul răbdărilor ascultând digresiunile tale infernale. Un cuvânt numai să mai aud de la dumneata şi-o să-i cer Comitetului pentru Educaţie fie demisia dumitale, fie pe a mea. Şi, dacă o să fie necesar, chiar pe amândouă! Îţi dau voie să alegi. Taci sau zbori!

Dr. Board tăcu.

La Centrul de Accidente, Wilt descoperi că n-are nicio alegere. Medicul care în cele din urmă sosi în salonaşul unde intrase Henry, gata să îl trateze, era însoţit de o asistentă-şefă formidabilă şi de doi asistenţi bărbaţi. Wilt se uită ameninţător la medic de pe canapeaua pe care i se spusese să se întindă.

— Mult ţi-a mai trebuit! mârâi el. Zac aici în agonie de mai bine de o oră.

— Păi, atunci trebuie să ne punem pe treabă, decise medicul. O să începem mai întâi cu otrava. O spălătură stomacală vă va.

— Cum?! exclamă Wilt, ridicându-se îngrozit de pe canapea.

— N-o să ia mai mult de un minut, zise medicul. Nu trebuie decât să vă întindeţi, iar asistenta-şefă o să introducă furtunul.

— O, nu! Nu faceţi aşa ceva! spuse Wilt, aruncându-se de pe canapea într-un colţ al salonaşului în momentul în care asistenta se apropie de el cu o bucată de furtun de cauciuc. N-am luat nicio otravă!

— Pe formularul de intrare scrie că aţi luat, zise medicul. Sunteţi domnul Henry Wilt, dacă nu mă înşel.?

— Da, zise Wilt, dar asta nu înseamnă că trebuie să presupuneţi că am luat otravă. Pot să vă asigur.

Henry se strecură pe după canapea ca să scape de asistenta-şefă, dar se trezi apucat zdravăn din spate de cei doi asistenţi bărbaţi.

— Vă jur că. Insistă el.

Dar tăgada îi pieri de pe buze, căci se văzu împins iar pe canapea. Furtunul de cauciuc i se apropie de gură. Wilt îl fixă pe medic cu o privire plină de ură. Bărbatul părea să zâmbească într-o manieră extrem de sadică.

— Iar acum, domnule Wilt, v-am ruga să fiţi cooperant.

— Nu! hârâi Wilt printre dinţii încleştaţi. Asistenta-şefă stătea în spatele lui, ţinându-i capul şi aşteptând.

— Domnule Wilt, începu medicul, aţi sosit aici azi-dimineaţă şi aţi afirmat extrem de tranşant şi nesilit de nimeni că aţi înghiţit otravă, v-aţi rupt braţul şi v-aţi făcut o rană care necesită îngrijiri imediate. Greşesc cu ceva?

Wilt calculă cum să răspundă. Cea mai sigură soluţie părea să fie aceea de a nu deschide gura. Dădu din cap că da şi după aceea încercă să scuture din cap că nu.

— Vă mulţumesc. Mai mult decât atât, aţi fost nepoliticos – ca să nu spun mai mult – cu doamna

de la recepţie.

— N-am! strigă Wilt şi imediat îşi regretă atât grosolănia, cât şi încercarea să-şi susţină cauza.

Două mâini încercară să-i introducă furtunul. Wilt muşcă obiectul.

— Trebuie să-i folosim nara stângă, spuse medicul.

— Nu, futu-i, nu! zbieră Wilt.

Dar era prea târziu. În timp ce furtunul alunecă în sus, prin nasul lui, şi – din câte simţi Wilt – i se prelinse pe gâtlej, protestele lui ajunseră să sfârşească ininteligibil. Wilt se zvârcoli şi gâlgâi.

— S-ar putea ca partea care urmează să vi se pară puţin cam inconfortabilă, îi zise medicul, cu o plăcere evidentă.

Wilt îl fixă cu o privire criminală şi, dacă furtunul acela drăcesc nu l-ar fi împiedicat, ar fi afirmat cu tărie că partea de acum i se părea deja al dracului de înfiorătoare. Tocmai îşi gâlgâia protestul, când perdelele se desfăcură şi apăru femeia de la recepţie.

— M-am gândit eu că s-ar putea să doriţi să vedeţi asta, doamnă Clemence, spuse medicul. Poţi pleca, soră.

Asistenta-şefă ieşi din salonaş, iar Wilt îşi jură în sinea lui că dacă nu se sufoca sau dacă nu plesnea înainte, o să şteargă zâmbetul de pe chipul medicului ăluia sadic imediat ce o să scape de încercarea asta oribilă. Doar că atunci când încercarea se termină, starea lui Wilt îl împiedică să mai poată face altceva decât să geamă slab. Doar sugestia asistentei-şefe cum că probabil ar trebui să-i facă şi un clistir cu ulei, pentru a fi siguri că au rezolvat problema, îi furniza puterea necesară să-şi susţină cauza.

— Am venit aici ca să-mi trataţi penisul, şopti el cu o voce răguşită.

Medicul se uită pe foaia de înregistrare.

— Aici nu există nicio menţiune referitoare la penisul dumneavoastră, spuse el. Se menţionează

foarte clar că.

— Ştiu ce se menţionează, chiţăi Wilt. Şi ştiu la fel de bine că dacă aţi fi nevoit să intraţi într-o sală de aşteptare umplută cu mame de vârstă mijlocie şi cu sinucigaşele lor odrasle pe skateboard şi ar trebui să strigaţi cât puteţi la hoaşca asta bătrână de aici că aveţi nevoie de nişte copci în capul pulii, nu v-ar trage deloc inima s-o faceţi.

— Eu n-am de gând să stau aici şi să ascult cum un ţicnit mă face hoaşcă bătrână! spuse femeia de la recepţie.

— Iar eu n-am stat acolo, în picioare, ca să urlu din toţi bojocii ce-am păţit eu la penis şi să mă audă toată afurisita asta de lume! Am cerut să fiu consultat de un medic, iar dumneata nu mi-ai dat voie. Zi că nu-i aşa, dacă poţi!

— V-am întrebat dacă aveţi vreun membru rupt, dacă aveţi vreo rană care necesită.

— Ştiu ce m-ai întrebat! zbieră Wilt. Cum să nu ştiu! Te pot cita cuvânt cu cuvânt! Ei bine, spre informarea dumitale, ţin să te anunţ că un penis nu e un membru – cel puţin nu în cazul meu! Presupun că intră în categoria de apendice, iar dacă aş fi spus că mi-am vătămat apendicele, m-ai fi întrebat care şi unde şi cum şi cu ce ocazie şi cu cine şi după aceea m-ai fi trimis direct la o clinică de boli venerice.

— Domnule Wilt, îl întrerupse medicul, să ştiţi că aici noi suntem extrem de ocupaţi şi dacă veniţi şi refuzaţi să specificaţi exact ce problemă aveţi.

— Mă trezesc cu o futută de pompă de stomac care mi se vâră pe gât până-mi crapă ochii! urlă Wilt. Şi ce se întâmplă dacă intră vreun nenorocit de surdo-mut? Presupun că-l lăsaţi să moară în sala de aşteptare sau că-l biciuiţi peste amigdale ca să-l învăţaţi minte şi data viitoare să ştie să spună ce-are de spus! Şi ăsta se cheamă Serviciu Naţional de Sănătate! E-o afurisită de dictatură birocratică! Asta e!

— Nu contează cum se cheamă, domnule Wilt. Dacă penisul dumneavoastră are într-adevăr vreo problemă, noi suntem gata să ne uităm la el.

— Eu nu sunt! declară ferm femeia de la recepţie şi dispăru în spatele draperiilor.

Wilt se întinse înapoi pe canapea şi-şi trase pantalonii în jos.

Doctorul îl studie cu mare atenţie.

— Vă supăraţi dacă vă întreb ce v-aţi pus în jurul ei? întrebă el.

— O afurisită de batistă! răspunse Wilt şi îşi desfăşură încetişor pansamentul improvizat.

— Doamne Dumnezeule! exclamă medicul. Acum înţeleg ce-aţi vrut să spuneţi când aţi zis de apendice. Ar fi prea mult dacă v-aş întreba cum de-a ajuns penisul dumneavoastră în starea de faţă?

— Da, zise Wilt, ar fi prea mult! Până acum, tuturor celor cărora le-am spus nu m-au crezut şi aş prefera să nu mai trec o dată prin moara aia!

— Moară? întrebă meditativ medicul. Sunteţi sigur că nu vreţi să ne sugeraţi cum că rana dumneavoastră v-a fost provocată undeva la moară? Eu, unul, soră, nu ştiu ce să cred, dar din poziţia din care mă aflu s-ar zice că amicul nostru a întreţinut o legătură cam prea intimă cu o maşină de măcinat.

— Şi din poziţia în care stau eu chiar aşa şi simt, interveni Wilt. Iar dacă asta v-ar ajuta să o lăsaţi mai moale cu vorbăria, daţi-mi voie să vă informez că soţia mea e în mare măsură răspunzătoare de tot!

— Soţia dumneavoastră?

— Ascultă, dom’ doctor! începu Wilt. Dacă nu te interesează foarte tare, aş prefera să nu intru în detalii.

— Nu pot zice că vă învinovăţesc, zise doctorul în timp ce se spăla pe mâini. Dacă nevastă-mea mi-ar face aşa ceva, aş divorţa de ea, curva dracului! întreţineaţi cumva relaţii sexuale în acel moment?

— Nu comentez, zise Wilt, hotărându-se că tăcerea era cea mai bună tactică.

Doctorul îşi trase pe mâini mănuşile chirurgicale şi mai trase şi propriile sale concluzii teribile. Apoi încarcă o seringă hipodermică.

— După toate cele prin care aţi trecut până acum, asta chiar că n-o să vă doară deloc, îi spuse el lui Wilt, apropiindu-se de bărbat.

Wilt sări iar de pe canapea.

— Stai aşa! ţipă el. Dacă îţi închipui măcar şi pentru o secundă că o să te-apuci să înfigi viespea aia chirurgicală în afurisitele mele de părţi intime, eu zic că ar trebui să te gândeşti mai bine! Şi aia ce-i?

Asistenta-şefă luase în mână sprayul cu aerosol.

— Nu-i decât un dezinfectant şi un anestezic uşor. O să vă pulverizez puţin cu el şi-o să v-o simţiţi puţin rece, iar după aia n-o să v-o mai simţiţi.

— Nu? Ei bine, daţi-mi voie să vă anunţ că vreau să mi-o simt! Dacă aş fi vrut altceva, aş fi lăsat natura să-şi urmeze cursul şi acum n-aş mai fi fost aici. Şi ce face asistenta cu briciul ăla?

— Îl sterilizează. O să trebuiască să vă bărbierim.

— Chiar aşa? Am mai auzit eu asta şi mai înainte. Iar dacă tot am ajuns la subiectul sterilizării, aş vrea să ştiu care sunt părerile dumneavoastră despre vasectomie.

— Am o atitudine destul de neutră faţă de subiect, răspunse medicul.

— Ei bine, eu n-am! hămăi Wilt din colţul unde se refugiase. De fapt, sunt părtinitor în mod clar, ca să nu spun chiar cu prejudecăţi. Şi dumneata de ce râzi?

Musculoasa asistentă-şefă zâmbea.

— Nu cumva eşti una dintre blestematele alea de femei eliberatoare?

— Sunt o femeie muncitoare, răspunse asistenta-şefă, iar opiniile mele politice mă privesc

numai pe mine. Nu au nimic de-a face cu situaţia de faţă.

— Şi eu sunt un bărbat muncitor şi vreau să rămân aşa şi nici opiniile mele politice nu au de-a face cu situaţia de faţă. Am auzit eu ce-au pus ăia la cale în India[15] şi dacă o să plec de-aici cu un radio, fără coaie şi piţigăindu-mă ca o mezzosoprană, vă avertizez că o să mă întorc cu un satâr de carne şi-o să vă învăţ pe amândoi cu ce se ocupă genetica socială!

— Păi, domnule Wilt, dacă asta e atitudinea dumneavoastră, vă sfătuiesc să încercaţi la medicii particulari, zise medicul. Aşa o să fiţi tratat după cum plătiţi. Eu, unul, nu pot decât să vă asigur că.

Le-a trebuit vreo zece minute până să-l momească pe Wilt înapoi, pe canapea şi alte cinci secunde ca să-l convingă încă o dată să-şi elibereze scrotul din strânsoarea palmelor.

— Rece! chiţăi el. Doamne Dumnezeule, aţi zis-o pe bune! Ce dracu' credeţi c-am acolo jos, o pungă de mazăre congelabilă?

— O să aşteptăm puţin, până când îşi face efectul anestezicul, zise medicul. De-acum nu cred să mai fi rămas cine ştie ce.

— Nici n-a rămas! chirăi Wilt, holbându-se în jos. Să mă ia dracu' dacă mai e ceva pe-acolo! Dispare! Eu am venit aici pentru nişte medicamente uşoare, nu pentru o operaţie de schimbare de sex! Iar dacă dumneata crezi că soţia mea o să fie fericită când o să se vadă cu un soţ cu clitoris, o judecaţi al naibii de greşit!

— Aş zice că dumneata ai judecat-o deja greşit, zise vesel medicul. Orice femeie care e în stare să-i provoace soţului ei o asemenea rană capătă exact ceea ce merită!

— Poate că ea da, dar nu şi eu! declară înnebunit Wilt. Accidental, eu. Ce face femeia cu tubul ăla?

Asistenta-şefă tocmai desfăşura un cateter.

— Domnule Wilt, urmează să vă introducem acest. Începu medicul.

— Ba nu, nu urmează deloc! zbieră Wilt. Poate că sunt unele părţi din mine care se micşorează rapid, dar nu-s Alice în Ţara Minunilor sau cine ştie ce căcăcios de pitic suferind de constipaţie cronică! Am auzit-o ce zicea despre clistirul cu ulei şi n-am chef de aşa ceva!

— Nimeni n-are de gând să vă facă vreun clistir. Asta ne va permite pur şi simplu să infiltrăm apă prin pansamente. Acum v-aş ruga frumos să vă întindeţi pe canapea până nu chem asistenţă suplimentară.

— Ce înseamnă să infiltraţi apă pur şi simplu? întrebă îngrijorat Wilt, căţărându-se iar pe canapea.

Doctorul îi explică, astfel că de data asta îi trebuiră patru asistenţi bărbaţi ca să-l ţină întins pe Wilt. Pe parcursul întregii operaţii acesta lansă o şarjă neîntreruptă de observaţii obscene şi numai ameninţarea cu o anestezie generală îl determină să-şi îmblânzească tonul. Până şi remarca lui cum că medicul şi asistenta-şefă erau mai buni pentru forarea puţurilor de petrol pe platforme marine decât pentru medicină s-a putut auzi până în sala de aşteptare.

— Aşa, aşa, aruncă-mă în lume ca pe o pompă de petrol sângerândă! zise el când, în cele din urmă, i se permise să plece. Dar să ştii că există ceva care se cheamă demnitate umană.

Doctorul îi aruncă o privire încărcată de scepticism.

— În lumina comportamentului dumitale, îmi păstrez pentru mine opinia asupra acestei probleme. Treceţi săptămâna viitoare pe la un control ca să vedem cum evoluează lucrurile.

— Singurul motiv care o să mă facă să mai vin pe-aici este să. Nu-mi mai vină, răspunse cu amărăciune Wilt. De-acum înainte o să merg la medicul de familie.

Apoi ţopăi cu greu până la un telefon public şi chemă un taxi.

Când ajunse acasă, anestezicul începu să-şi piardă efectul. Wilt urcă epuizat scările şi se întinse în pat. Tocmai stătea nemişcat, cu privirea fixată în tavan, întrebându-se de ce oare nu era şi el aşa cum se presupunea că ar fi ceilalţi bărbaţi când se impunea să rabde durerea cu bărbăţie. Dorindu-şi să fi fost aşa, o auzi pe Eva întorcându-se acasă cu cvadrupletele.

— Chiar că arăţi îngrozitor! îi zise ea încurajatoare, oprindu-se în faţa patului.

— Sunt îngrozitor, îi răspunse Wilt. Numai Dumnezeu ştie de ce tocmai eu a trebuit să mă însor cu o femeie circumcizionistă!

— Poate că asta o să-ţi fie învăţătură de minte ca pe viitor să nu mai bei aşa de mult!

— Deja mi-a fost învăţătură de minte ca pe viitor să nu te mai las să-ţi vâri mănuşoaicele în pompa mea de apă, zise Wilt. Şi exact la pompa mea mă refer.

Până şi Samantha se găsi să contribuie la amărăciunea tatălui ei:

— Taţi, eu când o să fiu mare, o să mă fac asistentă medicală!

— Mai sari tu o dată pe pat aşa cum ai sărit mai înainte şi n-o să mai ajungi să te faci nimic! mârâi Wilt, zguduit de arcurile saltelei.

La parter se auzi telefonul sunând.

— Dacă-s iar cei de la Tehnic, ce să le spun? întrebă Eva.

— Iar? Parcă ţi-am zis să le spui că-s bolnav!

— Le-am zis, dar m-au sunat şi după aia de vreo câteva ori!

— Spune-le că-s în continuare bolnav, zise Wilt. Numai să nu specifici de ce sufăr!

— Probabil că la ora asta oricum ştiu. M-am întâlnit la grădiniţă cu Rowena Blackthom şi ea mi-a zis că i-a părut rău când a auzit de accidentul

pe care l-ai suferit, aruncă Eva, pornind-o în jos pe scări.

— Şi care dintre voi, difuzoare cvadrofonice, aţi dat pe goarnă veştile bune despre puţulica lui taţi în urechea micuţei comori a doamnei Blackthom? întrebă Wilt, fixându-le pe cvadruplete cu o privire înfiorătoare.

— Eu nu, zise ţanţoşă Samantha.

— Tu nu. Presupun că numai i-ai dat ghes Penelopei s-o facă. Ştiu eu privirea aia de pe moaca ta.

— N-a fost Penny. A fost Josephine. Ea se juca cu Robin şi s-au jucat de-a mămicile şi de-a tăticii.

— Ei bine, las' c-o să creşteţi voi mai mari şi-o să aflaţi că în realitate nu există joacă de-a mămicile şi tăticii. În loc de asta, o să descoperiţi că există un război între sexe, iar voi, dragele mele, fiind femelele speciei, o să învingeţi de fiecare dată.

Cvadrupletele se retraseră din dormitor, iar vocile lor se auziră schimbând opinii pe palier. Wilt se târî afară din pat ca să-şi caute o carte şi tocmai se întorcea spre aşternut cu Abaţia coşmarului, care era destul de lipsită de romantism ca să se potrivească cu dispoziţia lui, când Emmeline apăru în cameră, împinsă din spate.

— Acum ce mai vreţi? Nu vedeţi că-s bolnav?

— Te rugăm, taţi! zise Emmeline. Samantha vrea să ştie de ce umbli cu punga aia legată de picior.

— Aha, vrea să ştie, nu? rosti Wilt cu un calm ameninţător. Ei bine, atunci poţi să-i spui Samanthei şi, prin intermediul ei, domnişoarei Oates şi rozătoarelor ei că tăticul vostru poartă o pungă pe picior şi o ţeava trasă pe sulă pentru că afurisitei voastre de mămici i-a trăsnit prin cap să-i smulgă tăticuţului vostru organele genitale, trăgând de capătul unui futut de leucoplast. Iar dacă domnişoara Oates nu ştie ce sunt alea organe genitale, spune-i din partea mea că ele sunt

echivalentul adult al unei berze mascul, numai că au un alt fel de cioc, care se bagă într-o păsărică. Şi-acum piei din ochii mei înainte să-mi adaug la multele mele probleme infernale şi o hernie, hipertensiune şi pruncucidere multiplă! Copiii dispărură. Jos, la parter, Eva trânti telefonul în furcă şi ţipă:

— Henry Wilt.!

— Tacă-ţi fleanca! urlă Wilt la ea. Numai să mai aud vreun comentariu de la cineva din casa asta şi nu mai răspund pentru faptele mele!

Şi, măcar de data asta, avu parte de supunere. Eva se duse până în bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Dacă Henry ar fi fost mai sigur pe el şi atunci când era zdravăn şi sănătos!

9

În următoarele trei zile Wilt nu s-a mai dus la serviciu. S-a învârtit fără rost prin casă, a zăcut în Piagetoriu şi a meditat asupra naturii unei lumi în care Progresul – cu „P” mare – se înfrunta cu Haosul, iar omul – cu „o” mic – era mereu la cuţite cu Natura. Conform concepţiei lui Wilt, unul dintre cele mai mari paradoxuri ale vieţii era faptul că Eva, care îl acuza de când lumea că e cinic şi antiprogresist, putea să cedeze cu atâta uşurinţă în faţa apelului recesiv al naturii, sub forma grămezilor de compost, a toaletelor organice, a ţesutului în casă şi a oricărui alt lucru care mirosea a primitivism, dar în acelaşi timp îşi păstra un optimism de nezdruncinat în privinţa viitorului. Pentru Wilt nu exista decât eternul prezent, o succesiune de momente prezente care nu se deplasau înainte, ci mai degrabă se structurau în urma lui şi formau o reputaţie. Iar dacă în trecut reputaţia lui suferise câteva lovituri urâte, cel mai recent ghinion care-l izbise sporise deja legenda vieţii sale. De la Mavis Mottram, valurile bârfei se răspândiseră pe întreg parcursul suburbiei educaţionale din Ipford, câştigând tot mai multă credibilitate şi tot mai multe atribute suplimentare

cu fiecare repovestire. În momentul în care povestea ajunse la urechile familiei Braintree, ea deja încorporase, prin intermediul Colegiului Tehnic, al lui. Blighte-Smythe şi al doamnei Chatterway, ulmul cu crocodilul, dar şi zvonul ca Wilt fusese cât pe-aci să fie arestat pentru comportament indecent şi vulgar cu un aligator de la circ, care abia dacă reuşise să-şi păstreze virginitatea, muşcându-l pe Wilt de membru.

— E ceva tipic pentru afurisitul ăsta de oraş! îi spuse Peter Braintree soţiei lui, Betty, când ea veni acasă cu versiunea de mai sus a poveştii. Henry n-a făcut altceva decât să-şi ia câteva zile libere la Tehnic şi uite că tot târgul zumzăie de minciuni fără egal!

— Târgul nu zumzăie, răspunse Betty. Şi nu iese fum fără.

— Fără vreun cretin plin de răutate care pune laolaltă trei prostii şi mai vine şi el cu cincizeci şi nouă. La catedra de Studii Liberale există un tip pe nume Bilger care a făcut într-adevăr un film în care un crocodil de plastic apare în mare măsură ca victimă a unui viol. Asta-i una la mână. Henry a fost nevoit să dea unele explicaţii în faţa Comitetului pentru Educaţie, lămuriri care, de altfel, vor împiedica eliminarea numeroaselor odrasle ale tovarăşului Bilger din şcoala lor privată ca urmare a trecerii tăticuţului lor pe ajutor de şomaj. Asta-i a doua. A treia chestie care intervine e că a doua zi Wilt anunţă că e bolnav.

— Nu şi după cele spuse de Rowena Blackthorn. Doar ştie toată lumea că penisul lui Henry a fost sfâşiat.

— Unde?

— Unde ce?

— Unde ştie toată lumea asta?

— La grădiniţă. Cvadrupletele anunţă zilnic cum evoluează puţulica tăticului lor.

— Superb! zise Braintree. De data asta ceea ce ştie toată lumea pune capac la toate.

Respectuoasele fiice ale lui Henry n-ar fi în stare să deosebească un penis de o vertebră. Are Eva grijă de asta. O fi ea obsedată de autodeterminare, dar ideea nu se aplică şi la sex. Nu după cele petrecute cu Pringsheimii. Şi nici nu-l văd pe Henry în rolul exhibiţionistului Harry[16]. Dacă e să-l categoriseşti cumva, el e mai degrabă ruşinos.

— Nu şi când e vorba de limbaj, interveni Betty.

— Faptul că foloseşte adjectivul „futut" este o simplă consecinţă a anilor de predare la ucenici, în propoziţiile individului mediu, cuvântul joacă rolul unui fel de cratimă. Dacă ai fi mai atentă la ce zic eu, l-ai auzi în medie de cel puţin douăzeci de ori într-o zi normală. Şi, după cum spuneam, oricare ar fi problema cu Henry, nu are nicio treabă cu crocodilii. De altfel, o să le pic pe cap în după-amiaza asta şi-o să văd cum stă treaba.

Dar în după-amiaza respectivă, atunci când ajunse la casa din Willington Road, nu găsi nici urmă de Wilt. Pe alee erau parcate câteva maşini, printre care şi un Aston-Martin care arăta complet nepotrivit alături de Fordul modificat pe metan al familiei Nye şi Minorul jerpelit al lui Mavis Mottram. Braintree traversă traseul cu obstacole format de îmbrăcămintea aruncată peste tot şi jucăriile cvadrupletelor împrăştiate pe hol, după care o descoperi pe Eva în seră, prezidând ceva ce părea a fi un comitet pentru problemele Lumii a Treia. În momentul în care Braintree se opri, şovăitor, în spatele perdelei din mărgele, Roberta Smott tocmai spunea:

— Problema ce pare să fi fost scăpată din vedere este aceea că în Occident medicina maranganeză ar putea să joace un rol important în crearea unei alternative la tratamentul cu medicamente produse pe cale chimică. Nu cred că ar trebui să uităm că atunci când îi ajutăm pe marangani, pe termen lung ne ajutăm şi pe noi.

Braintree o şterse în vârfurile picioarelor în timp ce John Nye se lansă într-o pledoarie înflăcărată în

favoarea păstrării tehnicilor agricole maranganeze şi în mod special a utilizării excrementelor umane ca fertilizatori, susţinând că:

— Ele conţin toate calităţile naturale ale. Braintree se furişă prin uşa bucătăriei, ocoli Fixatorul de Fertilizator sau containerul de compost de afară şi, traversând grădina biodinamică a bucătăriei, se duse direct spre foişor, unde îl găsi pe Wilt ascuns în dosul unei draperii revărsate de ierburi uscate. Henry stătea întins pe spate într-un şezlong şi se îmbrăcase cu ceva ce semăna suspect de mult cu un cort de muselină.

— De fapt e una dintre rochiile de gravidă ale Evei, răspunse el la întrebarea lui Braintree. La vremea ei era folosită şi ca wigwam, ca învelitoare pentru partea interioară a unui sac de dormit şi ca acoperământ de budă ecologică. Am recuperat-o din muntele de ţoale pe care Eva le-a băgat pe gâtul celor din satul ei ecuatorial.

— Mă întreb cu ce se ocupă toţi ăia acolo înăuntru. E vreun soi de exerciţiu Oxfam[17]?

— Eşti depăşit. Eva s-a vârât în Oxfamul Alternativ. Susţinere Umanitară Personală pentru Populaţiile Tribale. Prescurtat SUPPT. Adopţi nu ştiu ce trib din Africa sau din Noua Guinee şi după aia îi încarci cu paltoane care chiar şi aici ar fi inacceptabil de călduroase într-o zi cu vânt din februarie, îi trimiţi scrisori vraciului local ca să-i ceri sfatul despre tratamentele cu ierburi potrivite pentru arsuri de la frig – sau, şi mai bine, pentru degerături – şi, în general, înfrăţeşti casa din Willington Road şi brigada ipfordiană a Ligii împotriva Porcilor Şovini cu o comunitate canibală care practică circumcizia la femei cu o bucată de cremene tocită.

— Nu ştiam că şi femeilor li se poate face circumcizie. Şi, oricum, cremenea tocită zboară din ecuaţie, zise Braintree.

— Aşa zboară şi clitorisurile din Maranga, spuse Wilt. Am încercat să-i explic Evei, dar ştii şi tu

cum e ea. Nobilul sălbatic e ultima tendinţă la modă şi idolatrizarea naturii a ajuns să-i înnebunească pe oameni. Dacă ar fi să ne luăm după soţii Nye, ăştia ar importa cobre ca să reducă numărul şobolanilor din centrul Londrei.

— Când am trecut pe-acolo, tocmai susţinea înlocuirea îngrăşămintelor anorganice cu fecalele umane. Omul ăla e un fanatic al anusului!

— E plin de credinţă, aprobă Wilt. Pot să jur că stă şi cântă „Căcatul meu, de tine m-apropii" în flecare duminică dimineaţa, înainte să se împărtăşească cu plante medicinale la grămada de compost.

— Acum, trecând la un ton mai personal, care-i de fapt problema cu tine? îndrăzni Braintree,

— Aş prefera să nu comentez subiectul, răspunse Wilt.

— Bine, dar de ce. Ăâă. De unde apucăturile astea materne de travestit?

— Pentru că nu are niciunul din inconvenientele pantalonilor, explică Wilt. Există abisuri ale suferinţei care nu ţi-au fost încă desfundate înaintea ochilor. Şi spun asta în deplină cunoştinţă de cauză.

— Ce? Suferinţa?

— Nu, desfundarea. Spuse Wilt. Dacă n-am fi băut atât de mult noaptea trecută, n-aş fi ajuns în starea asta îngrozitoare.

— Am remarcat că nu mai bei din obişnuita ta bere blondă cu gust oribil.

— Nu mai beau nimic în cantităţi mari. De fapt mi-am stabilit şi o porţie de un degetar la fiecare patru ore, în speranţa că o să elimin tot lichidul ăla transpirând, în loc să mă piş lame de ras.

Braintree zâmbi.

— Aşadar, există un strop de adevăr în toate zvonurile alea, zise el.

— Nu ştiu nimic despre niciun zvon, se miră Wilt. Dar există destul adevăr în descrierea mea. Lame de ras e foarte exact spus.

— Ei bine, poate că te-ar interesa să ştii că negustorii de bârfe se gândesc să-i acorde o medalie crocodilului care ţi-a prins ştangă între dinţi. Asta-i varianta care circulă peste tot.

— Las' să circule, spuse Wilt. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

— Iisuse Hristoase, doar n-ai luat sifilis sau ceva la fel de teribil, nu?

— Din nefericire, nu. Din câte am înţeles, tratamentul modern al sifilisului este în mare măsură lipsit de dureri. Starea mea nu e aşa. Şi am avut parte de un futut de tratament pe care de abia l-am putut duce! în oraşul ăsta există câţiva oameni pe care i-aş omorî cu multă bucurie!

— O, Doamne, situaţia pare să fie foarte nasoală! comentă Braintree.

— Aşa şi e, aprobă Wilt. A atins nadirul nasolelii azi-dimineaţă, la patru, când javra aia mică de Emmeline s-a strecurat la mine în pat şi m-a călcat pe punga septică. E deja destul de grav că eşti un fel de furtun elastic uman, dar să te trezeşti la orele mici ale nopţii şi să descoperi că te pişi invers. E o experienţă care aruncă o lumină nouă şi teribilă asupra condiţiei umane. Ai avut vreodată o ejaculare nocturnă inversă?

— În niciun caz! exclamă Braintree, cutremurându-se.

— Ei bine, eu am avut! spuse Wilt. Şi pot să te anunţ că distruge şi puţinele sentimente paterne pe care le are un tată. Dacă nu m-aş fi zvârcolit de durere, la ora asta aş fi fost arestat sub acuzaţia de cvadricid. În schimb, i-am completat vocabularul porcos al Emmelinei cu câteva volume. Iar domnişoara Muller are, probabil, impresia că viaţa sexuală a englezilor este sado-masochistă în cel mai înalt grad. Numai Dumnezeu ştie ce i-o fi trecut prin cap după zarva pe care am făcut-o noi azi-noapte!

— Şi ce mai face Muza noastră zilele astea? Tot te mai inspiră? întrebă Braintree.

— E evazivă. Foarte evazivă. Dar îţi dai şi tu seama că, în starea în care sunt în prezent, nici eu nu pot să fiu prea tupeist.

— N-aş zice că sunt foarte surprins, atâta vreme cât te învârţi pe-aici în rochiile de gravidă ale Evei. Oricine ar intra la bănuieli.

— Păi, să ştii că şi eu sunt nedumerit, începu Wilt. Nu pot s-o înţeleg pe femeia asta. Ştii că a apărut un şir de tineri dezgustător de bogaţi, care hoinăresc pe la noi prin casă?

— Asta explică Aston-Martinul, conchise Braintree. Mă întrebam eu cine a moştenit ditamai averea!

— Da, dar nu explică peruca.

— Ce perucă?

— Maşina îi aparţine nu ştiu cărui Casanova din Mexic. Tipul are o mustaţă de morsă, se dă cu Chanel numărul nu ştiu cât şi – ca să pună capac la toate – mai poartă şi perucă. L-am studiat cu atenţie prin binoclu. Când ajunge sus, şi-o dă jos.

Wilt îi înmânã binoclul lui Braintree şi arătă cu mâna spre apartamentul de la mansardă.

— Nu pot vedea nimic. Au jaluzelele lăsate, spuse Braintree după un minut de cercetare.

— Oricum, te asigur eu că omul poartă perucă şi mi-ar plăcea să ştiu de ce.

— Poate pentru că e chel. De obicei, ăsta e motivul.

— Da, exact ăsta-i motivul pentru care am început şi eu să-mi pun întrebări. Lothario Zapata nu-i chel. Are un cap perfect acoperit cu păr şi totuşi abia când ajunge sus, în apartament, îşi dă jos peruca.

— Ce fel de perucă?

— Ei, o chestie neagră şi păroasă! explică Wilt. Şi sub ea e blond. Trebuie să recunoşti că e ciudat.

— De ce n-o întrebi pe Irmgard asta a ta? S-ar putea ca fata să aibă o slăbiciune pentru tinerii blonzi şi cu perucă.

Însă Wilt clătină din cap.

— În primul rând pentru că iese din casă înainte să apuc eu să mă trezesc şi să mă dezmeticesc cât de cât, iar în al doilea rând pentru că spiritul meu de autoconservare îmi spune că orice pas pe calea stimulării sexuale ar putea avea consecinţe din cele mai crunte şi poate chiar ireversibile. Nu, Prefer să fac supoziţii de la distanţă.

— Un gest foarte înţelept, decise Braintree. Mi-e groază să-mi imaginez ce-ar face Eva dacă ar afla cum că ţi-ai dat seama că eşti îndrăgostit nebuneşte de nemţoaica voastră au pair.

— Dacă ar fi să mă iau după cum a acţionat din motive mai puţin evidente, şi mie mi-ar fi groază, spuse Wilt şi se opri aici.

— Vrei să transmiţi ceva la colegiu? întrebă Braintree.

— Da, zise Wilt. Spune-le doar atât: că voi reintra în circulaţie. Iisuse, ce cuvânt! atunci când o să fiu sigur că pot să stau jos fără să dau rateuri.

— Mă îndoiesc că o să înţeleagă vreunul ce vrei să spui.

— Nici nu mă aştept să înţeleagă. Când am scăpat din încercarea asta, am căpătat convingerea fermă că ultimul lucru pe care l-ar putea crede cineva este purul adevăr. În lumea noastră plină de răutate e mult mai sigur să minţi. Spune-le numai că am fost afectat de un virus. Nimeni nu ştie ce-i ăla un virus, dar termenul acoperă o multitudine de boli uşoare.

Braintree se întoarse în casă, lăsându-l pe Wilt cu gândurile lui întunecate despre adevăr. Într-o lume fără Dumnezeu, credulă, violentă şi haotică, ele reprezentau singurul punct de sprijin pe care Henry îl avusese vreodată şi, în acelaşi timp, singura lui armă. Dar, ca toate armele, şi aceasta avea două tăişuri şi, conform experienţelor de dată recentă, ea slujea în egală măsură la rănirea lui Wilt şi la iluminarea celor din jur. Cea mai bună soluţie era să o păstreze pentru el însuşi, s-o transforme într-un adevăr personal, unul probabil

lipsit de sens pe termen lung, dar care putea cel puţin să-i furnizeze o stare de independenţă morală mult mai eficace decât încercările practice ale Evei din grădină, care urmăreau acelaşi scop. După ce ajunse la o asemenea concluzie şi condamnă atât grija Evei faţă de lumea înconjurătoare, cât şi SUPPT-ul ei, Wilt răsturnă pe dos toate concluziile la care ajunsese şi se acuză pe sine însuşi de chietism şi pasivitate în faţa unei lumi subnutrite şi sărace.

Poate că pentru o conştiinţă liberală acţiunile Evei nu puteau să pară decât nişte paliative, dar chiar şi aşa, ele tot ajutau la împăcarea conştiinţei şi le ofereau cvadrupletelor un exemplu pe care apatia lui personală li-l refuza. Undeva pe-acolo trebuia să existe o cale de mijloc aurită între milostenia de acasă şi îmbunătăţirea traiului milioanelor de flămânzi. Dar să-l ia dracu' dacă ştia unde era calea aia de mijloc aurită! în mod cert n-o putea găsi în rahaturi doctrinare ca alea ale lui Bilger! Până şi John şi Bertha Nye încercau să facă o lume mai bună, nu să distrugă o lume rea. Dar ce făcea el, Henry Wilt? Nimic. Sau mai degrabă se transforma într-un machitor de bere, într-un văicăreţ ce trăgea cu ochiul la muieri şi n-avea nicio realizare demnă de luat în seamă pe care să şi-o treacă în cont. Şi, ca şi cum ar fi vrut să dovedească faptul că avea măcar atâta curaj cât să se arate aşa cum era, Wilt părăsi foişorul şi se întoarse în casă, decis să treacă nepăsător prin faţa celor din seră, dar descoperi că întâlnirea se terminase şi că Eva le dusese pe fetiţe la culcare.

Când femeia veni la parter, îl găsi pe Wilt aşezat la masa din bucătărie şi decojind păstăi de fasole.

— Minunile nu se mai termină, zise ea. După atâţia ani, uite că acum m-ajuţi de-adevăratelea la bucătărie. Te simţi rău sau care-i problema?

— Nu mă simt rău, începu Wilt, dar dacă tot ai pomenit de asta.

— Nu pleca! Vreau să discut ceva cu tine.

— Ce? întrebă Wilt, oprindu-se în prag.

— Sus, zise Eva, înălţând spre tavan o privire plină de subînţelesuri.

— Sus?

— Ştii tu ce! adăugă Eva, adoptând un aer şi mai suspicios.

— Nu ştiu, replică Wilt. Sau cel puţin nu cred că ştiu, iar dacă tonul vocii tale înseamnă cumva ceva, nici nu vreau să ştiu. Dacă tu crezi, fie şi doar pentru o clipă, că aş fi. Capabil din punct de vedere mecanic să.

— Nu mă refer la noi. Mă refer la ei!

— La ei?

— La domnişoara Muller şi la prietenii ei.

— A, la ei! exclamă Wilt şi se aşează înapoi pe scaun. Ce-i cu ei?

— Nu se poate să nu fi auzit! insistă Eva.

— Ce să fi auzit? întrebă Wilt.

— O, ştii tu! Numai că vrei să-mi faci probleme!

— Doamne, iar ne întoarcem la limbajul de Scufiţă Roşie! Dacă vrei să întrebi dacă nu cumva mi-a trecut prin semiconştient că au din când în când contacte sexuale, de ce nu spui aşa? întrebă Wilt.

— Eu la fetiţe mă gândesc, îi explică Eva. Nu sunt convinsă că le face bine să trăiască într-un mediu în care se face atât de mult ceea ce spuneai tu mai înainte.

— Dacă nu s-ar face deloc aşa ceva, fetiţele astea nici n-ar fi apărut. Şi, oricum, primitivii tăi prieteni prin corespondenţă sunt extraordinari când vine vorba de un pic de paca-paca-bum, ca să folosesc o expresie care o va uimi cum se cuvine pe Josephine. De obicei fetiţa asta le zice direct când e vorba de.

— Henry! sări precaută Eva.

— Ei bine, aşa face! Frecvent. Numai ieri ce-am auzit-o spunându-i lui Penelope să se ducă să.

— Nici nu vreau să aud! zise Eva.

— Nici cu n-aş vrea, dacă tot veni vorba, răspunse Henry. Dar adevărul e că noua generaţie se maturizează mult mai rapid în vorbe şi fapte decât am făcut-o noi. Când aveam zece ani, eu încă mai credeam că fututul e ceva ce face tata cu ciocanul când se loveşte peste deget în loc să nimerească cuiul. În ziua de azi, pe la patru ani cuvântul intră deja în jargonul normal al.

— Să lăsăm asta, zise Eva. Limbajul tatălui tău lăsa mult de dorit.

— Cel puţin în cazul tatălui meu problema era limbajul. La babacul tău problema era persoana lui în ansamblu. M-am întrebat adesea cum de-a putut maică-ta răbda să se.

— Henry Wilt, te rog să nu amesteci aici familia mea! Vreau să ştiu ce crezi tu c-ar trebui să facem cu domnişoara Muller.

— De ce mă-ntrebi pe mine? Tu ai invitat-o să vină să locuiască aici! Pe mine nu m-ai consultat. Şi te asigur că n-aveam niciun chef de afurisita asta de muiere! Acum, când – conform spuselor tale – s-a dovedit că e un fel de demon internaţional al sexului, care probabil că îi va îmbolnăvi pe copii de nimfomanie prematură, mă văd târât într-o.

— Tot ce vreau de la tine e un sfat, zise Eva.

— Atunci uite care e: spune-i fetei să se care dracului de-aici! răspunse Wilt.

— Dar aici e problema! Mi-a plătit chiria cu o lună în avans. N-am pus încă banii la bancă, dar totuşi.

— Atunci dă-i banii înapoi, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă n-ai chef de japiţă, atunci dă-i un picior în fund!

— Nu, zău! Ar părea un gest îngrozitor de neospitalier, ezită Eva. Mă gândesc că-i străină, ştii. Şi-i aşa departe de casă.

— Dar nu destul de departe de casa mea, mormăi Henry. Şi toţi prietenii ei par să fie nişte pui de Cresus. Poate să trăiască în casă cu ei sau să

se mute la Claridges. Sfatul meu e să-i dai banii înapoi şi s-o zbori afară.

Spunând acestea, Wilt traversă livingul şi se aşează la televizor, până când Eva termină de gătit cina.

Rămasă în bucătărie, Eva luă o decizie. Mavis Mottram se înşelase din nou. Henry nu era câtuşi de puţin interesat de domnişoara Muller, iar ea putea să doneze banii la SUPPT. Prin urmare, nu mai era nevoie să-i ceară chiriaşei să plece. Poate că dacă i-ar sugera numai că prin tavan se puteau auzi tot felul de lucruri sau. Oricum, se bucura să ştie că Henry nu punea la cale ceva neplăcut. Ceea ce nu însemna altceva decât că nu trebuia să asculte la tot ce zicea Mavis. Henry era un soţ bun, cu toate ciudăţeniile lui. În seara aceea făptura care îl chemă pe Wilt la cină era o Eva fericită.

10

Miercurea următoare persoana care părăsi salonul chirurgical al doctorului Scally era un Wilt surprinzător de fericit. După o scurtă revărsare iniţială de poante spirituale referitoare la rănile suferite de bărbat, scoaterea pansamentelor şi a furtunului decurse – prin comparaţie relativ fără dureri.

— După părerea mea, nu era absolut nicio nevoie de toate chestiile astea, spuse medicul, dar tinereilor ălora de la spital le place să facă lucrurile cât mai temeinic dacă tot se apucă de treabă.

Remarca mai-mai că îl convinse pe Henry să depună o plângere oficială la şeful Comisiei de Control Medical, dar doctorul Scally se opuse.

— Gândeşte-te numai, dragul meu, ce scandal s-ar isca. Şi-apoi, la drept vorbind, oamenii s-au încadrat în limita drepturilor lor legale. Dacă dumneata umbli de colo colo şi spui că te-ai otrăvit.

Era un argument convingător, aşa că, graţie promisiunii medicului că nu peste mult timp o să zburde ca un cerb, cu condiţia să nu exagereze

prea mult la treabă cu doamna lui, Wilt ţâşni în stradă cu senzaţia că ajunsese, dacă nu în al nouălea cer, cel puţin în al patrulea sau al cincilea.

Soarele strălucea peste franzele tomnatice, în parc băieţeii culegeau castane de sub copaci, iar doctorul Scally îi dăduse un certificat medical care îi permitea să stea departe de Colegiul Tehnic încă o săptămână. Wilt hoinări prin oraş, îşi pierdu o oră frunzărind volume prin anticariate şi tocmai se pregătea s-o pornească înapoi spre casă, când îşi aminti că trebuia să depună la bancă avansul pe chirie dat de domnişoara Muller, O porni în direcţia băncii şi se simţi chiar şi mai bine. Scurtul lui acces de amor pentru tânără se evaporase. Irmgard nu era decât o studentă străină prostuţă, ca oricare alta, cu mai multă avere decât bun-simţ şi cu o pasiune pentru maşini scumpe şi tineri de toate naţionalităţile.

Aşadar, Wilt intră în bancă, păşind uşor, şi se duse la un ghişeu, unde completă un formular de depunere şi îl înmână unui casier.

— Soţia mea are un cont special, îi explică el acestuia. E un cont de depozit pe numele de Wilt. Doamna H. Wilt. I-am uitat numărul, dar e pentru un trib african la care cred că îi zice.

Dar se vedea limpede că de fapt casierul nu-l asculta. Era ocupat cu număratul bancnotelor, iar cât timp Wilt se uită la el, se opri din numărat de câteva ori. În cele din urmă, după un scurt „Mă scuzaţi, domnule!”, deschise uşa încastrată din spatele ghişeului lui şi dispăru prin ea. Câţiva clienţi din spatele lui Wilt se mutară la un alt ghişeu, lăsându-l cu o vagă senzaţie de nelinişte, pe care o simţea întotdeauna când depunea un cec bancar, iar funcţionarul de la ghişeu, înainte de a pune ştampila pe dosul acestuia, arunca o privire scurtă la o listă de clienţi care, după toate probabilităţile, retrăgeau excesiv de mulţi bani.

Dar de data asta Wilt depunea, nu retrăgea bani, aşa că depunerea nu avea cum să-i fie invalidată. A

fost. Wilt tocmai începea să simtă oarecare resentimente la gândul că era lăsat să aştepte atâta, când un curier al băncii se apropie de el.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, v-aş ruga să poftiţi în biroul directorului, îi spuse acesta cu o politeţe uşor ameninţătoare.

Wilt îl urmă prin hol şi pătrunse în biroul directorului.

— Domnul Wilt? întrebă directorul. Wilt dădu din cap.

— Luaţi loc, vă rog.

Wilt se aşează şi-i aruncă o privire tăioasă casierului, care stătea chiar lângă biroul directorului. Bancnotele şi formularul de depunere stăteau acolo, pe sugativa din faţa acestuia din urmă.

— M-ar bucura dacă mi-aţi explica ce se întâmplă aici, zise Wilt, tot mai alarmat.

Curierul băncii încremenise în cadrul uşii, chiar în spatele lui.

— Cred că o să ne abţinem de la orice comentariu până la sosirea poliţiei, îi răspunse directorul.

— Ce vreţi să spuneţi? Cum adică „până la sosirea poliţiei”?

Directorul rămase tăcut şi îl fixă pe Wilt cu o privire care izbutea să combine părerea de rău cu suspiciunea.

— Uitaţi ce e, începu Wilt. Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar pretind să.

Protestul lui Wilt se stinse în clipa în care directorul îşi mută privirea pe teancul de bancnote de pe biroul lui.

— Doamne Dumnezeule, doar nu vreţi să insinuaţi că sunt false?!

— Nu, nu false, domnule Wilt, dar, după cum v-am spus şi mai înainte, la sosirea poliţiei o să aveţi posibilitatea să explicaţi cum stau lucrurile. Eu sunt convins că există o explicaţie absolut

raţională. Nimeni nu v-a suspectat nici măcar o clipă de.

— De ce?! sări Wilt.

Dar directorul băncii rămase iarăşi tăcut. În afară de zgomotul traficului de pe stradă, tăcerea era absolută, iar ziua de azi, care cu doar câteva minute mai înainte păruse plină de veselie şi speranţe luminoase, deveni cenuşie şi înfricoşătoare. Wilt îşi scotoci cu disperare mintea în căutarea unei explicaţii, dar nu izbuti să găsească niciuna şi tocmai se pregătea să protesteze că nu aveau niciun drept să-l ţină acolo, când se auzi o bătaie la uşă şi curierul băncii o deschise cu mare atenţie. În birou intrară inspectorul Flint, sergentul Yates şi doi bărbaţi sinistri, îmbrăcaţi în costume identice.

— În sfârşit! exclamă directorul băncii. Adevărul e că situaţia e teribil de stânjenitoare. Domnul Wilt, aici de faţă, este un client vechi şi respectabil al.

Apologia lui se stinse însă pe traseu. Flint se holba la Wilt.

— Mă gândeam eu că nu pot exista doi de Wilt în acelaşi oraş! exclamă el triumfător. Şi-acum.

Dar inspectorul se văzu întrerupt de cel mai în vârstă dintre cei doi oameni în costum.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule inspector, o să ne ocupăm noi de asta, zise el cu o autoritate tăioasă şi cu o politeţe aproape fermecătoare, care era şi mai îngrijorătoare decât răceala de mai înainte a directorului băncii.

Apoi bărbatul se apropie de birou, luă în mână câteva bancnote şi le studie. Din ce în ce mai îngrijorat, Wilt se uită la el.

— Dacă nu vă supăraţi, v-am ruga să ne spuneţi cum aţi ajuns în posesia acestor bancnote de cinci lire sterline, domnule? îl întrebă bărbatul. Şi, apropo, numele meu este Misterson.

— Sunt plata chiriei pe o lună în avans. De la chiriaşa noastră, spuse Wilt. Am venit aici ca să le

depun în contul SUPPT al soţiei mele.

— Supt, domnule? Contul supt? întrebă rafinatul domn Misterson.

— E prescurtarea de la Susţinerea Umanitară Personală pentru Populaţiile Tribale, zise Wilt. Soţia mea e trezorierul filialei locale a organizaţiei. A adoptat un trib din Africa.

— Înţeleg, domnule Wilt, zise Misterson, aruncându-i o privire rece inspectorului Flint, care tocmai mormăise „Tipic".

Apoi se aşeză şi-şi trase scaunul mai aproape de Wilt.

— Spuneaţi că banii provin de la chiriaşa dumneavoastră şi că urmau să fie depuşi în contul de depozit al soţiei dumneavoastră. Ce fel de chiriaşă aveţi?

— Femeie, răspunse Wilt, alunecând în concizia tipică interogatoriilor.

— Şi numele ei, domnule?

— Irmgard Muller.

Cei doi bărbaţi în costume schimbară o privire. Wilt o observă şi spuse grăbit:

— E nemţoaică.

— Da, domnule. Şi aţi fi capabil să o identificaţi?

— Să o identific? zise Wilt. Mi-ar fi foarte greu să nu pot. Locuieşte la noi în mansardă de luna trecută.

— În cazul acesta, dacă nu vă deranjează, v-am ruga să veniţi cu noi până la secţia de poliţie, unde am fi bucuroşi dacă v-aţi arunca privirea pe nişte fotografii, îi spuse Misterson, împingându-şi scaunul în spate.

— Staţi un pic! Aş vrea să ştiu ce se întâmplă aici! zise Wilt. Am mai fost eu la secţia aia de poliţie şi, vă spun sincer, nu mai am chef s-o mai fac o dată.

Apoi se înţepeni decis în scaun.

Domnul Misterson se căută în buzunar, de unde scoase o legitimaţie de plastic, pe care o desfăcu.

— V-aş ruga să aruncaţi o privire aici. Wilt aruncă privirea şi i se făcu rău. Scria acolo că şeful Departamentului Antiterorist, chestorul Misterson, era împuternicit să. Wilt se ridică în picioare, împleticindu-se, şi o porni spre uşă. În spatele lui, chestorul Misterson le dădu câteva ordine inspectorului Flint, sergentului Yates şi directorului băncii. Nimeni nu trebuia să părăsească biroul, din bancă nu se va da niciun telefon în exterior, nivelul de securitate devenea maxim, iar activitatea băncii urma să continue normal. Până şi curierul băncii trebuia să rămână acolo unde era.

— Iar acum, domnule Wilt, v-aş ruga să mergeţi absolut normal şi să mă urmaţi. Nu vrem să atragem atenţia nimănui.

Wilt. Îl urmă pe Misterson, traversă clădirea băncii, ajunse la uşă şi acolo ezită, întrebându-se ce trebuia să facă mai departe, când o maşină trase în faţă. Chestorul deschise uşa şi Wilt intră. Cinci minute mai târziu stătea la o masă şi i se înmânau fotografii de femei tinere. Se făcuse deja ora douăsprezece şi douăzeci, când Henry găsi în cele din urmă fotografia domnişoarei Irmgard Muller.

— Sunteţi absolut sigur? îl întrebă chestorul.

— Bineînţeles că sunt! răspunse iritat Wilt. Şi-acum zău că nu ştiu cine e sau ce-a făcut ticăloasa asta de femeie, dar m-aş bucura dacă v-aţi duce şi aţi aresta-o sau ceva de genul ăsta! Vreau să mă duc acasă şi să iau prânzul!

— Desigur, domnule. Şi soţia dumneavoastră este în casă?

Wilt se uită la ceasul de pe mână.

— Nu înţeleg ce legătură are ea cu asta. De fapt acum ar trebui să se întoarcă de la grădiniţă cu copiii şi să fie deja în drum spre casă.

Chestorul oftă. Era un oftat lung şi rău prevestitor.

— În acest caz mă tem că deocamdată nu se pune în niciun caz problema de a o aresta, zise el.

Presupun că domnişoara. Ăăă, Muller e în casă.

— Nu ştiu, răspunse Wilt. Azi-dimineaţă, când am plecat eu, era, iar cum astăzi e miercuri şi nu are niciun curs, probabil că încă mai e. De ce nu trageţi o fugă până acolo să vedeţi?

— Deoarece chiriaşa dumneavoastră, domnule, este – accidental – una dintre cele mai periculoase femei teroriste de pe planetă. Cred că asta explică lucrurile de la sine.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Wilt, simţindu-se brusc foarte slăbit.

Chestorul Misterson se întinse spre el peste birou.

— Are la activ cei puţin cinci omoruri şi este bănuită a fi creierul. Îmi pare rău că folosesc nişte termeni atât de melodramatici, dar în situaţia de faţă se potrivesc. După cum spuneam, a organizat mai multe atacuri cu bombă, iar acum ştim şi că a fost implicată în atacul de miercurea trecută asupra unei maşini blindate, la Gantrey. Un om a murit în cursul atacului. S-ar putea să fi citit despre eveniment.

Wilt citise despre eveniment. În sala de aşteptare de la Centrul de Accidente. Atunci i se păruse a fi unul dintre actele acelea îndepărtate şi dezgustătoare de o violenţă gratuită, care făceau ca ziarele de dimineaţă să fie atât de deprimante la lectură. Şi totuşi, pentru că citise despre uciderea paznicului maşinii blindate, evenimentul fusese învestit cu o veridicitate care în condiţiile prezente lipsea. Creier, terorişti, omoruri – cuvinte rostite cu seninătate într-un birou, de un bărbat liniştit, cu o cravată Paisley şi un costum de tweed maroniu. Chestorul Misterson, care avea aparenţa unui avocat de provincie, era ultima persoană de la care te-ai fi aşteptat să folosească asemenea cuvinte şi tocmai neconcordanţa aceasta era îngrijorătoare. Wilt rămase cu privirea fixată asupra bărbatului din faţa lui şi clătină din cap.

— Mă tem că ăsta e adevărul, spuse chestorul.

— Dar banii.

— Marcaţi, domnule. Marcaţi şi număraţi. Momeală în capcană.

Wilt clătină iarăşi din cap. Adevărul era insuportabil.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi? Soţia şi fetiţele mele sunt deja acasă şi dacă femeia aia e şi ea acolo. Şi în casă mai sunt şi toţi ceilalţi străini.

— Nu vă supăraţi, domnule, dar aţi putea să ne spuneţi câţi alţi. Ăăă, străini sunt acolo?

— Nu ştiu, răspunse Wilt. Diferă de la o zi la alta. Sunt un şir întreg care vin şi pleacă. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi-acum, domnule, spuse dintr-odată chestorul, care e programul dumneavoastră zilnic? De obicei mergeţi acasă la prânz?

— Nu. De obicei iau prânzul la colegiu, dar chiar în momentul ăsta am liber de la lucru şi da, presupun că aşa ar trebui.

— Prin urmare, soţia dumneavoastră ar fi surprinsă dacă n-aţi ajunge acasă?

— Mă îndoiesc, răspunse Wilt. Uneori mă opresc la câte un birt şi iau nişte sandviciuri.

— Şi nu-i telefonaţi mai întâi?

— Nu întotdeauna.

— Ce încerc eu să stabilesc aici, domnule, este dacă soţia dumneavoastră îşi va manifesta în vreun fel îngrijorarea în cazul în care nu ajungeţi acum acasă sau nu luaţi legătura cu ea.

— Nu şi-o va manifesta, zise Wilt. Singura şansă de a-i provoca îngrijorarea este când o să afle că i-am oferit adăpost unei. De fapt care e numele afurisitei ăsteia de muieri?

— Gudrun Schautz. Iar acum, domnule, o să anunţ să vi se trimită ceva de mâncare de la cantină şi o să facem pregătirile necesare.

— Ce pregătiri? întrebă Wilt, dar chestorul părăsise încăperea, iar celălalt bărbat în costum nu părea dispus să stea de vorbă.

Wilt se uită la uşoara umflătură de la subsuoara dreaptă a bărbatului şi încercă să-şi înăbuşe senzaţia tot mai acută de demenţă.

În bucătăria de pe Willington Road, Eva era ocupată cu prânzul celor patru fetiţe.

— N-o să-l mai aşteptăm pe taţi, le explică ea. Probabil că o să se întoarcă puţin mai târziu.

— O să-şi aducă acasă şi cimpoiul? întrebă Josephine.

— Cimpoiul, iubire? Taţi nu are niciun cimpoi!

— Ba poartă unul la el, interveni Penelope.

— Da, dar nu e din ăla la care se cântă.

— Eu am văzut nişte bărbaţi cu fuste care se jucau cu nişte cimpoaie într-un spectacol, zise Emmeline.

— Cu kilturi, iubire.

— Eu l-am văzut pe taţi cum se juca şi el cu cimpoiul lui în foişor, comentă Penelope. Şi purta şi el o fustă de-a lui mami.

— Ei, da, Penny, dar taţi nu se juca cu el în acelaşi fel, o contrazise Eva, întrebându-se în sinea ei în ce fel se juca Henry cu el.

— Oricum, cimpoaiele scot un zgomot îngrozitor, susţinu Emmeline.

— Şi taţi scoate un zgomot îngrozitor când te bagi tu în pat.

— Da, iubire, fiindcă are un vis urât.

— El zice că-i un vis fierbinte, mami. L-am auzit eu.

— Păi da, dar şi ăla-i tot un vis urât, răspunse Eva. Ei, şi-acum spuneţi-mi ce-aţi făcut azi la grădiniţă!

Dar cvadrupletele nu puteau fi abătute de la subiectul captivant al recentei nenorociri ce picase pe capul tatălui lor.

— Mămica lui Roger i-a spus că taţi trebuie să aibă o problemă cu vezica, altfel n-ar purta o ţeava de cimpoi, zise Penelope. Ce-i aia o vezică, mami?

— Ştiu eu! zbieră Emmeline. E o burtică de porc şi din astea se fac şi cimpoaiele, fiindcă aşa

mi-a spus mie Sally.

— Taţi nu-i un porc.

— Gata, ajunge! interveni fermă Eva. De-acum nu mai discutăm deloc despre taţi. Mâncaţi-vă icrele de batog!

— Roger zice că icrele de batog sunt peşti bebeluşi, comentă Penelope. Mie nu-mi place aşa ceva.

— Ei bine, nu sunt aşa ceva! Peştii nu fac copii. Peştii depun ouă.

— Cârnaţii depun şi ei ouă, mami? întrebă Josephine.

— Sigur că nu, draga mea! Cârnaţii nu sunt fiinţe vii.

— Roger zice de cârnatul Iu' tăticu' lui că depune ouă şi că mama lui poartă ceva.

— Nu am chef să mai aud nimic despre ce zice Roger! exclamă Eva, ruptă în două între interesul faţă de familia Rawston şi dezgustul faţă de cunoştinţele enciclopedice ale progeniturilor ei. Nu-i frumos să vorbiţi despre asemenea lucruri!

— De ce nu, mami?

— Pentru că nu-i frumos, răspunse Eva, incapabilă să elaboreze un argument progresist adecvat cu care să le facă să tacă.

Prinsă între îndoctrinatul ei simţ al drăgălăşeniei şi credinţa că simţul înnăscut al curiozităţii nu trebuie înăbuşit niciodată la copii, Eva se chinui de-a lungul întregii mese de prânz şi-şi dori să-l aibă pe Henry acolo, iar el să pună capăt tuturor acelor întrebări cu un mârâit taciturn. Dar la ora două, când Mavis o sună ca să-i reamintească faptul că-i promisese s-o ia cu maşina în drum spre simpozionul despre pictura alternativă din Thailanda, Henry încă nu era acolo.

— Îmi pare rău, dar Henry nu s-a întors încă, zise Eva. S-a dus azi-dimineaţă la medic şi l-am aşteptat acasă la prânz. Nu-i pot lăsa pe copii singuri,

— Patrick mi-a luat azi maşina, îi spuse Mavis. A lui e la service. Eu mă bazam pe tine.

— Of, bine! O să mă duc s-o rog pe doamna de Frackas să stea cu fetiţele jumătate de oră, răspunse Eva. Ea se oferă întotdeauna să stea cu ele, iar Henry trebuie să ajungă acasă cât de curând, Eva Wilt se duse alături şi după câteva clipe bătrâna doamnă de Frackas stătea în foişor, înconjurată de cele patru fetiţe, şi le citea povestea lui Rikki Tikki Tăvi. În vârstă de optzeci şi doi de ani, văduva generalului-maior de Frackas avea amintiri mult mai proaspete despre zilele copilăriei ei, petrecute în India, decât despre subiecte de dată mai recentă. Iar Eva urcă fericită în maşină şi se duse s-o ia pe Mavis.

Până ce îşi termină prânzul, Wilt mai selectă dintre pozele cu chipuri de oameni încă doi terorişti care veneau frecvent în vizită la ei acasă, iar secţia de poliţie asistă la sosirea câtorva dube mari, ce conţineau un număr mare de bărbaţi surprinzător de agili, îmbrăcaţi într-o varietate pestriţă de costume. Cantina fusese transformată într-un centru de instruire, iar autoritatea chestorului Misterson fusese subordonată celei a unui maior (cu numele nedivulgat) din Trupele Speciale de Intervenţie Terestră.

— Domnul chestor, aici de faţă, vă va explica fazele iniţiale ale operaţiunii, spuse condescendent maiorul, dar, înainte de a începe, eu vreau să subliniez faptul că avem de-a face cu câţiva dintre cei mai nemiloşi ucigaşi din Europa. Nu trebuie în niciun caz să ne scape! în acelaşi timp, dorim, desigur, să evităm pe cât posibil vărsarea de sânge. Oricum, trebuie să vă informez că, date fiind circumstanţele şi în cazul în care ţinta este capabilă să riposteze, suntem autorizaţi să tragem întâi şi abia apoi să punem întrebări. Ministrul ne-a dat autorizaţia să acţionăm astfel.

Apoi maiorul zâmbi sumbru şi se aşeză.

— După ce casa o să fie înconjurată, începu chestorul, domnul Wilt va intra şi, cu puţin noroc, va realiza evacuarea familiei sale. Nu vreau să faceţi nimic din ce ar putea împiedica această primă necesitate fundamentală. Al doilea factor care trebuie luat în calcul este acela că avem şansa unică de a aresta cel puţin trei lideri terorişti, poate chiar mai mulţi, şi apoi tot domnul Wilt, cu puţin noroc, ne va oferi posibilitatea să ştim cât de mulţi membri ai grupului se află în casă în momentul evacuării sale din locuinţă. Eu o să pornesc înainte cu oamenii mei şi las restul în seama domnului maior.

Misterson părăsi cantina şi se duse direct în biroul unde Wilt îşi termina budinca Queen, ajutându-se şi de nişte guri de cafea. În faţa uşii îl întâlni pe chirurgul şi parapsihologul Trupelor Speciale de Intervenţie Terestră, care îl studia pe furiş pe Henry Wilt.

— Genul nervos, îi zise el posomorit chestorului. Cel mai rău material posibil. Soiul de cretin care ar sări panicat dintr-un balon fixat la sol.

— Din fericire, nu trebuie să sară dintr-un balon fixat la sol, spuse chestorul. Tot ce trebuie el să facă este să intre în casă şi să găsească un motiv ca să-şi scoată familia afară.

— Totuşi eu sunt de părere că ar trebui să-i dăm o duşcă de ceva, ca să mai prindă ceva vlagă. Nu ne-ar pica deloc bine dacă s-ar răzgândi în prag. Ar da totul peste cap.

Şi bărbatul se duse să-şi aducă geanta, în timp ce chestorul intră la Wilt.

— Uitaţi cum stă treaba, zise el cu o veselie alarmantă. Tot ce trebuie să faci dumneata este să.

— Este să intru într-o casă plină de ucigaşi şi să-i cer nevesti-mii să iasă. Ştiu, spuse Wilt.

— Nu-i deloc problematic să faci aşa ceva. Wilt se uită la el de parcă nu-i venea să creadă.

— Nu-i deloc problematic?! exclamă el cu un început de voce de soprană. N-o cunoaşteţi pe blestemata de nevastă-mea!

— N-am avut încă această onoare, recunoscu chestorul.

— Chiar aşa, întări Wilt. Ei bine, dacă şi când o s-o aveţi, o să descoperiţi că dacă m-aş duce acum acasă şi i-aş cere să iasă afară, ea o să găsească o mie de motive ca să rămână înăuntru.

— Femeie problematică, domnule?

— O, mi, Eva nu-i deloc problematică. Absolut deloc. E doar al dracului de nepricepută, asta-i tot!

— Înţeleg, domnule. Şi dacă i-aţi sugera să nu iasă afară, credeţi că de fapt ar putea să facă exact aşa ceva?

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, începu Wilt, ei bine, dacă fac aşa ceva, o să creadă că am luat-o razna. Adică dumneata ce ai face dacă ai sta liniştit la tine acasă şi soţia dumitale ar veni şi ţi-ar sugera aşa, pe nepusă masă, să nu care cumva să ieşi afară, când dumitale oricum nu ţi-a trecut prin cap nici măcar o clipă să ieşi? Ai crede că se întâmplă ceva al naibii de ciudat, nu-i aşa?

— Presupun că aşa aş crede, răspunse chestorul. Până acum nu am judecat niciodată în felul ăsta.

— Păi, ar fi bine să începi s-o faci acum, decise Wilt. Eu n-am de gând.

Discursul lui a fost întrerupt de intrarea unui maior şi a doi alţi ofiţeri îmbrăcaţi în blugi, tricouri imprimate cu „Vivat IRA” şi nişte genţi destul de mari în mâini.

— Permiteţi-ne să vă întrerupem o clipă, spuse maiorul. Am vrea să-l rugăm pe domnul Wilt să ne facă un plan detaliat al casei sale, în secţiune verticală şi apoi orizontală.

— Pentru ce? întrebă Wilt, incapabil să-şi ia ochii de pe tricouri.

— În cazul în care vom fi nevoiţi să intrăm cu forţa în casă, domnule, zise maiorul, o să avem nevoie să stabilim corect unghiurile de tragere. N-

am vrea să intrăm şi să descoperim că buda e într-alt loc şi alte încâlceli din astea.

— Ascultă, amice, spuse Wilt, dacă mergeţi pe Willington Road cu tricourile astea şi cu gentile după voi, nici n-o să ajungeţi la mine acasă. Să mă ia dracu' dacă n-o să fiţi linşaţi de vecinii mei. Nepotul doamnei Fogin a fost aruncat în aer în Belfast, iar profesorul Ball are o problemă cu homosexualii. Nevastă-sa s-a măritat cu unul.

— Băieţi, mai bine schimbaţi-le cu nişte tricouri cu „Clapham e pentru albi", zise maiorul.

— Mai bine nu, zise iar Wilt. Domnul şi doamna Bokani, de la numărul 11, or să sune la cei de la Relaţii Rasiale cât ai zice peşte. Nu puteţi să vă gândiţi la ceva neutru?

— Mickey Mouse, domnule? sugeră unul dintre ofiţeri.

— Of, bine! acceptă morocănos maiorul. Unul cu Mickey Mouse şi ceilalţi cu răţoiul Donald.

— Iisuse! exclamă Wilt. Habar n-am citi oameni aţi adus, dar dacă aveţi de gând să potopiţi cartierul cu răţoi Donald înarmaţi până-n dinţi cu cine ştie ce aveţi voi în gentile alea gigantice, o să aveţi pe conştiinţă o grămadă de copii schizofrenici.

— Nu-ţi bate dumneata capul cu asta! i-o tăie maiorul. Lasă abordarea tactică în seama noastră. Noi am mai avut parte şi în trecut de tipul ăsta de operaţiune şi tot ce vrem de la dumneata este un plan amănunţit al terenului domestic.

— Vorbiţi despre un hârleţ, dar îi spuneţi o ustensilă horticultoare de dislocat solul, zise Wilt. Nu credeam să trăiesc ziua în care o să aud cum casei mele i se spune teren domestic.

Henry Wilt puse mâna pe un creion, dar chestorul interveni,

— Uitaţi cum stau lucrurile: dacă n-o să-l ducem pe domnul Wilt acasă cât mai repede, cineva s-ar putea să înceapă să se întrebe pe unde e! protestă el.

Parcă pentru a-i susţine argumentaţia, telefonul începu să sune.

— E pentru dumneata, spuse maiorul. Nu ştiu ce cretin pe nume Flint zice că a rămas închis în bancă.

— Parcă v-am spus să nu daţi niciun fel de telefon în exterior! zise nervos chestorul în receptor. Să se uşureze? Desigur că au voie. O întâlnire la ora trei cu domnul Daniles? Cine-i ăsta? Of, căcat! Unde? Păi, goliţi coşul de hârtii, pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuie să vă spun eu unde! Mie mi se pare că e orbitor de limpede! Cum adică o să pară ciudat? Chiar trebuie să traverseze toată clădirea băncii? Ştiu foarte bine cum e cu mirosul! Fă rost de un deodorant sau ceva de genul ăsta! Păi, dacă obiectează, arestează-l pe idiot! Şi, Flint, vezi dacă are cineva vreo găleată pe-acolo şi pe viitor folosiţi-vă de ea!

Chestorul trânti telefonul şi se întoarse iar spre maior:

— Lucrurile încep să scape de sub control la bancă şi dacă nu ne mişcăm repede.

— Cineva o să miroasă vreun turnător? sugeră Wilt. Păi atunci vreţi sau nu vreţi să vă desenez casa mea?

— Vrem, spuse maiorul. Şi fă-o repede.

— Nu-i cazul să adoptaţi un asemenea ton! îi spuse Wilt. Poate că dumneata arzi de poftă să încingi o bătălie pe proprietatea mea, dar eu aş vrea să ştiu cine o să plătească pagubele. Nevastă-mea e o femeie foarte specială şi dacă o să vă apucaţi să omorâţi oameni pe covorul ei din living.

— Domnule Wilt, începu maiorul cu o răbdare decisă, o să facem tot ce putem ca să evităm orice formă de violenţă pe proprietatea dumneavoastră. Exact acesta este şi motivul pentru care avem nevoie de un plan detaliat al terenului dumneavoastră dom. Adică, vreau să spun al casei.

— Eu zic că dacă o să-l lăsăm pe domnul Wilt să ne deseneze planul. Începu chestorul şi făcu un semn cu capul spre uşă.

Maiorul ieşi după el din încăpere şi cei doi începură să schimbe păreri pe coridor.

— Ascultaţi-mă, spuse chestorul, am primit deja un raport de la falsul dumneavoastră ochelarist, conform căruia ticălosul ăsta mic e un pachet de nervi, iar dacă o să vă apucaţi să-l luaţi prea tare.

— Domnule chestor, replică maiorul, poate aţi fi interesat să ştiţi că pentru operaţiunea de acum am o marjă de victime de până la zece persoane şi n-o să regret deloc dacă o să fie şi el una dintre ele. Am aprobarea Ministerului de Război.

— Şi dacă nu reuşiţi să-l băgaţi pe el în casă şi s-o scoateţi pe nevastă-sa cu tot cu copii afară, o să vă consumaţi şase persoane din cota admisă, îi aruncă scurt chestorul.

— Tot ce pot eu să zic e că un bărbat care pune covorul lui din living mai presus de datoria faţă de ţară şi faţă de întregul Occident.

Maiorul ar fi spus mult mai multe dacă n-ar fi intervenit apariţia parapsihologului, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— I-am pregătit o doză de anti inhibitor, spuse el vesel. Ar trebui să-l facă să intre.

— Sper din toată inima, zise chestorul. Nici mie nu mi-ar prinde rău un strop din ăla.

— Să nu vă faceţi griji despre felul în care acţionează, explică maiorul. L-am folosit eu însumi odată, pe când eram în comitatul Armagh şi am fost trimis să dezamorsez o bombă afurisit de mare. Păcătoşenia a explodat înainte să ajung la ea, dar, oricum. Doamne, ce bine m-am simţit!

Medicul intră în birou şi apăru într-o clipă, cu ceaşca goală.

— A intrat mieluşel şi-acum o să iasă leu, zise el. Nu-i nicio problemă.

11

După zece minute Wilt împlini prezicerea medicului. Părăsi secţia de poliţie de bunăvoie şi intră în maşina chestorului într-o stare de veselie accentuată.

— Lăsaţi-mă doar undeva la capătul şoselei şi-mi găsesc eu drumul spre casă, zise el. Nu-i cazul să vă bateţi capul să mă duceţi cu maşina până în faţa casei.

Chestorul îl privi bănuitor.

— Nici n-aveam de gând s-o fac. Ideea exerciţiului nostru e să intraţi în casă fără să stârniţi suspiciuni şi să vă convingeţi soţia să iasă din casă spunându-i că v-aţi întâlnit la birt cu un specialist în plante medicinale şi că omul v-a invitat până la el acasă ca să aruncaţi o privire la colecţia lui de plante. Aţi înţeles totul cum trebuie?

— Recepţionat, zise Wilt.

— Recepţionat?

— Mai mult decât atât, continuă Wilt. Dacă asta n-o s-o facă pe afurisita asta de căţea să ţâşnească afară din casă, o să iau fetiţele şi-o s-o las să fiarbă în propria ei zeamă.

— Şofer! Opreşte maşina! spuse grăbit chestorul.

— De ce? întrebă Wilt. Doar nu vă aşteptaţi să merg pe jos trei kilometri? Când am spus că puteţi să mă lăsaţi undeva, n-am vrut să spun s-o faceţi exact aici!

— Domnule Wilt, începu chestorul. Trebuie să vă fac să înţelegeţi bine gravitatea situaţiei. Gudrun Schautz este cu certitudine înarmată şi nu va ezita să tragă. Femeia asta e un ucigaş profesionist.

— Şi ce dacă? Afurisita de muiere vine la mine în casă după ce-a-mpuşcat la lume de peste tot şi se aşteaptă ca eu să-i asigur cazarea şi masa? Al dracului să fiu dac-o fac! Şofer, condu mai departe!

— O, Doamne! oftă chestorul. Să mai ai încredere în cei de la armată după ce-ţi fac una ca

asta!

— Doriţi să întorc, domnule? întrebă şoferul.

— În niciun caz! sări Wilt. Cu cât reuşesc să-mi scot familia şi să bag armata mai repede în casă, cu atât mai bine. Nu-i cazul să te uiţi aşa la mine. Totul o să meargă ca pe roate şi-o să fim rezolvaţi cât ai clipi.

— Nu m-ar mira deloc, zise abătut chestorul. În ordine. Condu mai departe. Şi-acum, domnule Wilt, pentru numele lui Dumnezeu, n-o daţi în bară cu povestea dumneavoastră cu specialistul în ierburi. Numele tipului e.

— Falkirk, începu automat Wilt. Locuieşte pe Barrabas Road, la numărul 45. S-a întors de curând din America de Sud cu o colecţie de plante, printre care şi nişte ierburi tropicale care până acum n-au mai fost cultivate la noi în ţară.

„Cel puţin îşi ştie poezia", mormăi în barbă chestorul în clipa în care maşina intră pe Farringdon Avenue şi trase lângă bordură. Wilt coborî, trânti uşa maşinii cu o violenţă inutilă şi o porni voiniceşte pe Willington Road. Aflat în spatele lui, chestorul îl urmări necăjit şi-l blestemă pe parapsihologul ăla.

— Probabil că i-a dat vreun soi de soluţie chimică kamikaze, îi spuse el şoferului.

— Încă mai avem timp să-l oprim, domnule, zise şoferul.

Dar nu mai aveau. Wilt se aruncase în poarta casei lui şi dispăruse din vedere. Chiar în clipa în care se făcu nevăzut, un cap ţâşni afară de după un gard viu aflat lângă maşină.

— Bătrâne, n-avem niciun chef să ne strici vânătoarea, îi spuse un ofiţer îmbrăcat într-o uniformă de inspector de la Gaze. Plimbă-te un pic mai încolo şi eu o să sun la centrul operaţional şi-o să anunţ că subiectul a intrat în zona de risc.

— O, nu, n-o să suni! zbieră scurt inspectorul în momentul în care ofiţerul începu să se joace la butoanele unei staţii radio. Până când familia nu

iese în siguranţă din casă, trebuie să păstrăm o tăcere absolută pe undele radio!

— Eu am primit ordin să.

— Se contramandează începând chiar de acum! spuse chestorul. Sunt în joc vieţile unor nevinovaţi şi eu n-am de gând să le pun în pericol!

— Of, bine! spuse ofiţerul. Oricum am securizat întreaga zonă. De-acum nici măcar un iepure n-ar putea ieşi de aici.

— Nu-i pur şi simplu doar o problemă de ieşit de-aici. Am vrea să avem cât mai mulţi dintre ei intraţi aici înainte să acţionăm.

— ’nţeles! Vreţi să găbjiţi toată gaşca, nu? Nu-i nicicum ca atunci când pui laba singur pe tot porcul!

Ofiţerul dispăru după gard şi chestorul îşi continuă drumul cu maşina.

— Lei, mieluşei, iar acum şi nişte afurisiţi de iepuri şi porci! exclamă el către şofer. Îmi doresc din tot sufletul să nu fi fost chemate şi Trupele Speciale de Intervenţie Terestră. Ăştia par să aibă animale pe creier.

— Eu cred, domnule, că asta li se trage de la recrutările printre vânători şi trăgători, zise şoferul. N-aş vrea deloc să fiu în pielea gagiului ăluia, Wilt.

Aflat în grădina de la numărul 9, pe Willington Road, Wilt nu împărtăşea deloc temerile şoferului. Cum antiinhibitorul parapsihologului îl întărise, nu era deloc într-o dispoziţie care să-ţi permită să te joci cu el. Afurisiţii de terorişti se vârâseră la el în casă fără să-l întrebe măcar de permisiune. Ei bine, o să le arate el imediat pe unde să iasă! Wilt avansa hotărât până în faţa casei, deschise uşa de la intrare şi abia apoi îşi dădu seama că maşina nu era afară. Probabil că Eva ieşise cu cvadrupletele. În cazul ăsta nu mai era nevoie să intre el în casă. „Să se ducă naibii!” îşi zise Wilt. „Asta-i casa mea şi am dreptul să fac ce dracu’ vreau eu în ea!” Intră în hol şi închise uşa după el. Casa era liniştită, iar

livingul gol. Wilt pătrunse în bucătărie şi se întrebă ce ar trebui să facă în continuare. În condiţii normale ar fi plecat de-acolo, dar condiţiile nu erau normale. Conform judecăţii lui Wilt, alterată chimic, condiţiile impuneau măsuri dure.

Blestemata aia de armată avea chef de o bătălie pe teritoriul lui domestic, nu-i aşa? Ei bine, o să pună el capăt imediat întregii istorii! Da, era teren domestic! Dacă ăia voiau să se omoare unii pe alţii, puteau s-o facă al naibii de bine şi în altă parte. Ceea ce era foarte bine şi frumos, dar cum să-i convingă s-o facă? Păi, cea mai simplă metodă era să urce până la mansardă, să înhaţe geamantanele domnişoarei Afurisita Schautz / Muller şi să i le trântească în grădina din faţa casei. În felul acesta, când o să vină acasă, ea o să priceapă mesajul şi-o să se care pe terenul domestic al altcuiva.

Cu această soluţie simplă în minte, Wilt urcă la etaj şi o porni pe scările ce duceau la mansardă, dar descoperi că apartamentul de acolo era încuiat. Coborî până în bucătărie, luă cheia de rezervă şi se întoarse. Ezită preţ de o clipă în faţa uşii, după care bătu. Nu-i răspunse nimeni. Wilt descuie uşa şi intră în apartament.

Apartamentul de la mansardă avea trei camere: un dormitor mare, cu un balcon cu vedere înspre grădină, o bucătărioară şi, dincolo de ea, o baie. Wilt închise uşa după el şi se uită în jur. Dormitorul pe care îl ocupase fosta lui Muză era neaşteptat de curat. O fi fost Gudrun Schautz o teroristă nemiloasă, dar se vede că era şi o teroristă foarte de casă. Hainele îi stăteau atârnate frumos într-un dulap din perete, iar ceştile şi farfuriile din bucătărie erau toate spălate şi puse pe poliţe. Dar unde şi-o fi ţinând ea valizele? Wilt se uită în jur şi scotoci într-un dulap, după care îşi aminti că Eva mutase cisterna de apă rece undeva mai sus, sub acoperiş, atunci când instalaseră baia acolo. Pe undeva trebuia să existe o uşă spre ea.

O descoperi lângă soba din bucătărioară şi se târî prin ea, dar odată ajuns acolo, îşi dădu seama că trebuia să meargă aplecat pe sub streaşină casei, călcând pe o scândură îngustă, ca să poată ajunge la spaţiul de depozitare. Bâjbâi prin întuneric şi găsi comutatorul becului din pod. Valizele erau înşirate pe un rând, în faţa cisternei. Wilt ajunse până lângă ele şi apucă minerul primei genţi. Părea incredibil de grea. În plus, mai era şi plină de tot felul de protuberante. Wilt o trase jos de pe raft şi geanta căzu cu un tunet mecanic pe scândură de la picioarele lui. Nici nu-i trecea prin cap s-o mai pună la loc sus, printre grinzi. După ce se chinui o vreme cu fermoarele, reuşi în cele din urmă s-o deschidă.

Toate îndoielile sale privind meseria domnişoarei Schautz / Muller se risipiră într-o clipă, în faţa ochilor, chiar la picioarele lui, răsăriră un soi de puşcă semiautomată, o grămăjoară de pistoale, cutii cu muniţie, o maşină de scris şi nişte chestii care păreau a fi grenade. Şi cum se uita el aşa, auzi afară zgomotul unei maşini. Trăsese pe alee şi chiar şi în urechea lui neantrenată sunase ca un Aston-Martin. Ocărându-se singur fiindcă nu ascultase glasul laşităţii sale înnăscute, Wilt se chinui să facă acum cale-ntoarsă până la uşă, pornind-o iar pe scândură aceea, dar îşi dădu seama că geanta îi stătea în cale. Se pocni cu capul de grinzile de deasupra şi tocmai se pregătea să treacă peste geantă, când îi trecu prin minte că puşca semiautomată ar putea fi încărcată şi s-ar putea descărca foarte uşor dacă el o izbea cumva într-un loc nepotrivit. Aşadar, cel mai bine ar fi să-şi mute din cale afurisita aia de armă. Dar iar era ceva mai uşor de plănuit decât de făcut. Încărcătorul se agăţă în minerul genţii şi până ce Wilt reuşi să-l descâlcească de acolo, auzi deja zgomot de paşi pe scările de lemn de sub el. Era prea târziu să mai poată face altceva decât să stingă lumina din pod. Aplecându-se în faţă, peste

geantă, şi ţinând puşca semiautomată la o lungime de braţ, Wilt împinse comutatorul în sus cu ţeava puştii, după care se ghemui în întuneric.

Afară, în grădină, cele patru gemene aveau parte de o după-amiază minunată cu bătrâna doamnă de Frackas. Femeia le citise povestea cu mangusta Rikki Tikki Tăvi şi cele două cobre, după care le dusese până la ea acasă ca să le arate de-adevăratelea o cobră împăiată (bătrâna avea una într-o vitrină şi animalul îşi dezgolea colţii într-un mod foarte realist), le povestise despre propria ei copilărie, petrecută în India, şi apoi se aşezaseră toate în seră, ca să-şi bea ceaiul. Cel puţin de data asta cvadrupletele fuseseră cuminţi, înţeleseseră ele de la Eva care era cu adevărat statutul social al doamnei de Frackas şi, oricum, vocea bătrânei doamne avea o tonalitate deosebit de fermă sau, după cum se exprimase odată Wilt, chiar dacă la cei optzeci şi doi de ani ai ei nu mai era în stare să spargă un pahar de sherry de la cincizeci de paşi, tot putea să facă un câine de pază să schelălăie de la patruzeci. Apoi era absolut sigur că lăptarul renunţase de multă vreme să mai încerce să primească de la ea banii pe lapte o dată pe săptămână. Doamna de Frackas făcea parte dintr-o generaţie care plătea atunci când se simţea ea dispusă s-o facă, astfel că bătrâna trimitea cecul de plată doar de două ori pe an. Şi atunci suma plătită nu era cea corectă. Firma de produse lactate nu intra în controversă cu ea. Văduva regretatului general-maior de Frackas, DSO[18] etc, era un personaj în faţa căruia oamenii se înclinau respectuoşi şi unul dintre cele mai teribile motive de laudă ale Evei era acela că ea şi cu bătrâna doamnă se înţelegeau de minune. Nici un alt locatar de pe Willington Road nu reuşise aşa ceva, iar doamna de Frackas îşi etala simpatia faţă de familia Wilt aproape exclusiv din pricina faptului că îi plăceau copiii şi era de părere că Eva, în ciuda evidentei sale lipse de educaţie, era o mamă

excelentă. Ca să fim sinceri, rareori îşi etala simpatia faţă de Wilt, considerându-l în mod evident un accident apărut în procesul de familie, ba chiar – dacă nu cumva se înşela ea în privinţa activităţilor desfăşurate de el într-o seară în seră – un accident care bea alcool. De când generalul-maior murise de ciroză sau, după cum spunea fără reţineri doamna de Frackas, de ficat hărtănit, comuniunea solitară a lui Wilt cu sticla sporise respectul bătrânei doamne pentru Eva şi grija ei faţă de fetiţe. Cum doamna de Frackas mai era şi aproape complet surdă, i se păreau nişte fete adorabile – o părere pe care nu i-o împărtăşea niciunul din locuitorii cartierului.

Aşa se face că în acea după-amiază însorită şi luminoasă doamna de Frackas le-a aşezat pe cele patru gemene pe scaune în sera ei şi le-a servit ceaiul, cu o bucurie inconştientă faţă de drama ce se punea la cale în casa învecinată. Apoi le-a dat voie să se joace cu covoraşul din blană de tigru din salonul ei, ba chiar să răstoarne un ghiveci cu palmier, şi abia apoi a decis că era vremea să le trimită acasă. Mica procesiune ieşi pe poartă şi intră la numărul 9 exact în momentul în care Wilt îşi începea căutarea în mansardă, în tufele de pe cealaltă parte a drumului ofiţerul pe care chestorul îl avertizase să nu folosească transmiţătorul radio le privea cum pătrund în casă şi se ruga disperat să iasă cât mai repede iar în stradă, când pe stradă apăru Aston-Martinul. Din ea coborâră Gudrun Schautz împreună cu doi tineri, care deschiseră portbagajul şi scoaseră câteva valize. În tot acest timp ofiţerul ezită, dar înainte să se hotărască să-i atace în spaţiu deschis, cei trei intrară grăbiţi pe uşa casei. Abia atunci poliţistul se hotărî să spargă tăcerea pe undele radio.

— Ţintă feminină şi doi masculi. Tocmai au intrat în zonă! îl anunţă el pe maior, care făcea un tur pe la oamenii din TSIT postaţi în fundul

grădinii familiei Wilt. Niciun semn de retragere a ocupanţilor civili. Cer instrucţiuni.

În semn de răspuns, maiorul îşi croi drum prin grădinile de la numerele 4 şi 2 şi, însoţit de doi soldaţi ce cărau un teodolit şi un stâlp vopsit în dungi, îl fixă imediat pe cel din urmă pe marginea trotuarului şi începu să arunce priviri pe Willington Road, timp în care purtă o conversaţie cu ofiţerul din tufe.

— Cum adică n-ai putut să le opreşti? îl chestiona el pe ofiţer când află că gemenele – toate patru – împreună cu o doamnă în vârstă, părăsiseră casa de alături şi intraseră în cea a familiei Wilt.

Dar înainte ca ofiţerul să poată găsi un răspuns, maiorul a fost întrerupt de profesorul Ball.

— Ce-nseamnă toată povestea asta? întrebă el, privindu-i cu un dezgust similar pe cei doi soldaţi cu părul lung şi teodolitul acestora.

— Facem doar un studiu geodezic pentru viitoarea extindere a şoselei, spuse maiorul, improvizând rapid.

— Extindere a şoselei? Care extindere a şoselei? întrebă profesorul, transferându-şi dezgustul asupra genţii pe care o purta maiorul pe umăr.

— Propunerea de extindere a şoselei până la autostradă, răspunse maiorul.

Vocea profesorului Ball se inflama:

— Autostradă?! Am auzit bine?! Aţi spus că există o propunere pentru o şosea care să ducă de aici până la autostradă?

— Eu nu-mi fac decât meseria, domnule, spuse maiorul, dorindu-şi din tot sufletul ca prostănacul ăsta bătrân să o întindă de-acolo.

— Şi ce meserie-i asta? îl chestiona profesorul, scoţând un carneţel din buzunar.

— Inginer topograf la departamentul zonal.

— Serios? Şi care-i numele dumneavoastră? mai întrebă profesorul, cu o sclipire urâcioasă în priviri.

Şi îşi umezi capătul pixului cu limba, iar maiorul şovăi.

— Palliser, domnule, zise el în cele din urmă. Acum, dacă nu vă supăraţi, domnule. Noi trebuie să ne terminăm treaba.

— Continuaţi, nu vă împiedicaţi de mine, domnule Palliser.

Profesorul se răsuci pe călcâie şi intră maiestuos în casă. Peste doar câteva clipe reveni cu un baston masiv.

— Domnule Palliser, începu el, agitând ameninţător bastonul, poate că v-ar interesa să aflaţi că, accidental, sunt unul dintre membrii Comitetului de Drumuri şi Cadastru al Consiliului Orăşenesc. Reţineţi cuvântul „orăşenesc”, domnule Palliser! Şi să ştiţi că noi n-avem un departament tehnic zonal. Avem unul orăşenesc.

— A fost o scăpare, domnule, zise maiorul, încercând să stea cu ochii pe casa familiei Wilt, dar fără să scape nicio clipă din vedere ameninţarea bastonului.

— Şi presupun că tot o scăpare a fost şi declaraţia dumitale cum că oraşul Ipford a propus construirea unei extinderi a şoselei acesteia până la autostradă.

— E doar o idee vagă, domnule, răspunse maiorul.

Profesorul Ball emise un râs sec.

— Într-adevăr, nici n-are cum să fie altfel decât vagă, de vreme ce noi n-avem încă o autostradă, iar eu, în calitatea mea de preşedinte al Comitetului de Drumuri şi Cadastru, ar trebui să fiu primul care află de orice propuneri de modificare a drumurilor existente. Mai mult decât atât, întâmplarea face să ştiu o mulţime de lucruri despre utilizarea teodoliţilor şi dumneata n-ar trebui să te uiţi prin el pe la capătul acela. Aşa că acum v-aş ruga frumos să rămâneţi pe loc până când vine poliţia. Menajera mea a sunat deja la.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă spun ceva între patru ochi, începu maiorul, scotocindu-se frenetic prin geantă ca să-şi scoată acreditările.

Dar profesorul Ball ştia să recunoască un impostor atunci când se lovea de el şi, după cum prezisese şi Wilt, reacţia lui faţă de oamenii cu genţi a fost una violentă. La prăvălirea bastonului său, acreditările maiorului scăpară din geantă şi zăngăniră pe trotuar. Printre ele se numărau o staţie radio, două revolvere şi o grenadă cu gaz lacrimogen.

— Futu-i! exclamă atunci maiorul şi se aplecă să-şi recupereze arsenalul.

Dar bastonul profesorului Ball intră iar în acţiune. De data asta îl nimeri pe maior după gât şi îl făcu să se întindă cât era de lung în canal, în spatele lui, soldatul însărcinat cu teodolitul acţiona rapid. Se aruncă direct asupra profesorului, îi răsuci braţul stâng la spate şi, cu o lovitură de karate, îi zbură bastonul din mâna dreaptă.

— Domnule, v-am ruga să staţi liniştit, zise el.

Dar ăsta era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă profesorul Ball.

Când avea de-a face cu nişte oameni care pretindeau că lucrează la cadastru şi umblă după ei cu pistoale şi grenade, lucrul cel mai sigur pentru el era sa facă zgomot, cât mai mult zgomot posibil, aşa că Willington Road se trezi din toropeala ei suburbană la auzul strigătelor de „Ajutor! Mă omoară! Chemaţi poliţia!”.

— Iisuse Hristoase! Astupă-i gura javrei de boşorog! zbieră maiorul, care încă mai umbla să-şi adune pistoalele.

Dar era prea târziu. De cealaltă parte a drumului, la fereastra de deasupra a mansardei apăru un chip, urmat de un altul, şi până ca profesorul r să poată fi scos din scenă în tăcere, ele deja dispăruseră.

Ghemuit în întuneric, în dosul cisternei cu apă, Wilt nu era decât vag conştient că în stradă se

petrecea ceva ciudat. Gudrun Schautz se hotărâse să facă o baie, aşa că acum cisterna se zgâlţâia şi fâsâia, dar bărbatul reuşi totuşi să audă destul de clar reacţiile tovarăşilor fetei.

— Poliţia! strigă unul dintre ei. Gudrun, poliţia e aici!

O altă voce zbieră din camera cu balcon:

— Mai sunt şi alţii în grădină! Au puşti!

— Coborâţi repede! O să-i luăm prin surprindere!

Se auziră paşi bocănind pe scara de lemn în jos, timp în care din baie Gudrun Schautz urla instrucţiuni în germană, iar apoi îşi aminti să le latre în engleză.

— Copiii! zbieră ea. Vedeţi de copii!

Asta era prea mult pentru Wilt. Fără să mai ţină seama de geantă şi de mitraliera pe care o ţinea în mână, se repezi spre uşă, căzu prin ea în bucătărie şi găuri prompt cu gloanţe tot tavanul acesteia, apăsând din greşeală pe trăgaci. Efectul a fost unul cu totul remarcabil. În baie Gudrun Schautz ţipă, la parter teroriştii începură să tragă înspre grădina din spatele casei şi înspre grupuleţul de vizavi, în care se afla şi profesorul Ball, iar de pe stradă şi, concomitent, din grădina din spate cei de la TSIT răspunseră împătrit cu focuri de armă, adăugind noi găuri în uzina făcută şvaiţer a Evei şi, în general, umplând de bubuliţe pereţii livingului, unde doamna de Frackas şi cvadrupletele stăteau la televizor şi se delectau cu un western până când covoraşul mexican de pe peretele din spatele lor, smuls de la locul lui, căzu peste ele şi le acoperi capetele.

— Ei, copilaşi, zise atunci bătrâna doamnă, nu-i cazul să vă alarmaţi! O să ne întindem pe podea până când ce se-ntâmplă aici, orice ar fi, o să înceteze.

Dar gemenele nu erau deloc alarmate. Cum se deprinseseră cu neîntreruptele înfruntări cu

pistoale de la televizor, se simţeau ca la ele acasă în mijlocul uneia veritabile.

Nu acelaşi lucru putea fi spus şi despre Wilt. În clipa în care ghipsul din tavanul perforat se scurse peste el, reuşi să se salte în picioare şi se repezi spre scări, dar chiar atunci o izbucnire de focuri de armă de mic calibru pornită de la ferestrele din spate, de pe palier, şi de la cele din faţă îl făcu să dea înapoi. Strângând încă în mână puşca semiautomată, se împletici până în bucătărie şi apoi îşi dădu seama că diabolica Fraulein Schautz era în spatele lui, în baie. Primul lui gând a fost „încui-o pe ticăloasă înăuntru!", numai că, de vreme ce cheia era pe dinăuntru. Wilt se uită în jur, căutând o alternativă, şi o descoperi în scaunul de bucătărie, pe care îl înţepeni sub clanţa uşii. Pentru a fi de două ori mai sigur, smulse cablul electric de la o lampă de birou din camera mare şi îl târî după el, după care îi legă un capăt cu un nod de clanţa uşii de la baie şi celălalt capăt de piciorul cuptorului electric. Apoi, având spatele asigurat, încercă un nou asalt asupra scărilor, dar bătălia de dedesubt era încă în toi. Wilt tocmai era pe cale să rişte să coboare, când pe scări apăru un cap – un cap şi nişte umeri ce duceau acelaşi fel de armă ca şi cea pe care Wilt tocmai o folosise. Wilt nu avu nicio ezitare. Trânti uşa apartamentului, împinse piedica de siguranţă şi apoi trase un pat de la perete şi-l fixă în dosul uşii. În cele din urmă luă de jos propria lui armă şi aşteptă. Dacă voia cineva să încerce să intre pe uşă, avea să apese pe trăgaci, însă după aceea, la fel de brusc cum începuse, bătălia încetă.

Pe Willington Road domnea liniştea – o linişte scurtă, paradiziacă, sănătoasă. Wilt stătea la mansardă şi asculta fără să respire. Se întreba ce să facă acum. Hotărî pentru el Gudrun Schautz, când încercă uşa de la baie. Wilt intră cu grijă în bucătărioară şi aţinti puşca spre uşă.

— Dacă mai faci o mişcare, trag! zise el.

Propria-i voce îi sună chiar şi lui Wilt straniu şi nenatural de ameninţătoare, cu o intonaţie aproape irecognoscibilă. Pentru Gudrun Schautz ea avu tonalitatea autentică a unui bărbat din dosul unei puşti. Clanţa uşii încetă să mai zvâcnească. Pe de altă parte, la capătul scărilor era cineva care încerca să intre în apartamentul de aici. Cu o uşurinţă care îl uimi, Wilt se întoarse, apăsă pe trăgaci şi apartamentul răsună încă o dată de răpăitul focurilor de armă. Niciunul dintre gloanţe nu atinse uşa. Toate împroşcară peretele dormitorului, timp în care puşca semiautomată se zbătea în mâinile lui Wilt. Afurisita de ea părea să fie înzestrată cu o voinţă proprie şi până la urmă Wilt, îngrozit, luă degetul de pe trăgaci şi puse arma cu blândeţe pe masa din bucătărie. Afară cineva cobora scările cu o rapiditate remarcabilă, dar nu se mai auzi nici un alt zgomot.

Wilt se aşeză şi se întrebă ce dracu' avea să se întâmple mai departe.

12

Aceeaşi întrebare ocupa în mare măsură şi mintea chestorului Misterson.;

— Ce dracu' se întâmplă aici? îl chestiona el i pe maiorul cu părul răvăşit, care sosi împreună cu profesorul Ball şi cu cei doi pseudotopografi la colţul dintre Willington Road şi Farringdon Avenue. Parcă v-am spus că nu trebuie să se facă nimic până când copiii nu vor fi ieşit în siguranţă din casă!

— Nu te uita la mine! zise maiorul. Nătărăul ăsta bătrân a trebuit să-şi bage nasul lui blestemat în toată povestea!

Îşi frecă apoi ceafa cu degetele şi îl fixă plin de ură pe profesorul Ball.

— Şi dumneata cine vei fi fiind? îl întrebă profesorul pe chestor.

— Un ofiţer de poliţie.

— Atunci vă rog foarte mult să vă faceţi datoria şi să-i arestaţi pe bandiţii ăştia! Vin aşa, pe stradă,

cu un afurisit de teodolit şi cu genţi pline cu puşti şi-mi spun că sunt de la departamentul de drumuri, apoi se-apucă să tragă cu pistoalele.

— Brigada Antiteroristă, domnule, îi zise chestorul şi-i arătă legitimaţia.

Profesorul Ball se uită la ea cu o privire indiferentă.

— Veridică poveste! Mai întâi sunt atacat de.

— Uf, scoate-l pe cretinul ăsta de-aici! latră nervos maiorul. Dacă nu s-ar fi amestecat el, am fi.

— Amestecat? Zău? Eu, amestecat? Eu mi-am exercitat dreptul cetăţenesc de a-i aresta pe aceşti impostori când au început să tragă cu pistoalele într-o casă absolut normală de vizavi.

Doi poliţişti în uniforme veniră ca să-l escorteze pe profesorul Ball, care, plin de nervi, încă mai protesta, spre o maşină a poliţiei ce aştepta,

— L-ai auzit pe afurisitul ăla! zise maiorul ca răspuns la cererea repetată a chestorului să-i spună cineva, dacă nu se supără cumva, ce dracu' nu mersese cum trebuie. Tocmai aşteptam să iasă fetiţele, când ăsta apare în cadru şi rasoleşte toată treaba. Asta s-a întâmplat! Până să ne dăm noi seama, ticăloşii ăia deja trăgeau dinăuntrul casei şi, după zgomot, se folosesc de nişte arme al naibii de puternice!

— Exact. Adică, din câte îmi spui dumneata, înseamnă că fetiţele sunt încă în casă, domnul Wilt e şi el acolo şi tot acolo sunt şi un număr de terorişti. Corect?

— Da, răspunse maiorul.

— Şi toate astea în ciuda garanţiei dumitale că nu o să faci nimic care să pună în pericol vieţile unor civili nevinovaţi?

— La dracu', dar n-am făcut absolut nimic! întâmplător, când s-a iscat toată tevatura, eu tocmai stăteam întins într-un şanţ. Iar dacă dumneata te aştepţi ca oamenii mei să stea liniştiţi şi să se lase împuşcaţi de nişte ucigaşi cu arme

automate, atunci să ştii că pretinzi prea mult de la firea umană.

— Probabil că aşa e, acceptă chestorul. Ei, asta e! Va trebui să declanşăm procedura obişnuită de asediu. Ai vreo idee cam câţi terorişti sunt înăuntru?

— Al dracului de mulţi pentru gustul meu, zise maiorul, uitându-se la oamenii lui şi aşteptându-i să confirme.

— Unul dintre ei a tras prin acoperiş, domnule, spuse un soldat. S-a văzut o rafală de gloanţe dintre ţiglele casei chiar la început de tot.

— Şi nici n-aş zice că sunt la strâmtoare cu muniţia. Asta judecind după felul în care o împrăştie.

— În ordine, zise chestorul. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să evacuăm strada. Să nu implicăm mai mulţi oameni decât e cazul.

— S-ar părea că deja mai e implicat şi altcineva, interveni maiorul, când de la numărul 9 răsună zgomotul înfundat al celui de-al doilea experiment al lui Wilt cu mitraliera. Ce dracu' i-a apucat de trag înăuntrul casei?

— Probabil că le-a căşunat pe ostatici, explică sumbru chestorul.

— Puţin probabil, bătrâne. Eventual dacă vreunul dintre ei a încercat să scape. O, apropo, nu ştiu dacă am apucat să spun, dar acolo, înăuntru, mai e şi o doamnă bătrână. A intrat în casă cu cele patru fetiţe.

— A intrat în casă cu cele patru. Începu chestorul, palid la faţă, înainte să fie întrerupt de şoferul său, venit cu mesajul că inspectorul Flint sunase de la bancă şi întrebase dacă era vreo problemă în caz că el pleca, fiindcă era ora închiderii şi funcţionarii de la bancă.

Chestorul îşi descarcă furia pe Flint prin intermediul şoferului, iar maiorul profită de ocazie ca s-o şteargă. În scurt timp grupuleţe de refugiaţi de pe Willington Road se îndreptau pe ocolite spre

ieşirea din zonă, iar în locul lor se deplasară şi mai mulţi bărbaţi înarmaţi. Trecu huruind şi o maşină blindată, cu maiorul cocoţat la loc sigur, în turela ei.

— Cartierul General şi Centrul de Comunicaţii sunt la numărul 7! strigă el. Camarazii mei de la transmisiuni v-au aranjat o linie directă până acolo.

Apoi se îndepărtă înainte să apuce chestorul să se gândească la o replică adecvată. „Afurisiţii ăştia de militari ţi se încurcă tot timpul printre picioare!" mârâi el şi dădu ordin să-i fie aduse dispozitive de ascultare cu antenă parabolică, iar la Centrul de Comunicaţii să fie instalată aparatură de înregistrare şi de analiză a amprentelor vocale. Între timp Farringdon Avenue era blocat la fiecare capăt de un cordon de poliţişti în uniformă, iar la secţia de poliţie se organiză un birou de relaţii cu presa.

— Trebuie să-i dăm publicului dramul de excitare prin procură pe care-l aşteaptă, dar nu vreau niciun cameraman de la televiziune în interiorul zonei, spuse chestorul. Ticăloşii din casă or să se uite şi ei şi, sincer să fiu, dacă ar fi după mine, toate televiziunile şi ziarele ar păstra tăcerea. Porcii ăştia se îngraşă de pe urma publicităţii.

Abia după toate astea o porni pe Willington Road, îndreptându-se spre numărul 7, ca să înceapă negocierea cu teroriştii.

Eva se întoarse cu maşina de la Mavis Mottram într-o dispoziţie proastă. Simpozionul de pictură alternativă thailandeză se anulase din cauză că artistul-conferenţiar fusese arestat pentru trafic de droguri, iar acum aştepta definitivarea procedurilor de extrădare, aşa că, în loc de asta, Eva se văzu nevoită să stea şi să asculte două ore de discuţii pe tema naşterii alternative, despre care ea, care născuse patru bebeluşe supraponderale în decurs de patruzeci de minute, era convinsă că ştia mai multe decât conferenţiarul. Iritarea îi fusese sporită de câţiva susţinători înfocaţi ai avortului, care se

folosiseră de ocazie ca să-şi promoveze convingerile, iar Eva avea reacţii violente faţă de avort.

— E ceva nenatural, îi spuse ea după aceea lui Mavis în timp ce stăteau în cafenea, cu acea naivitate pe care prietenii ei o găseau atât de enervantă. Dacă oamenii n-au chef de copii, atunci n-ar trebui să-i facă.

— Da, draga mea, dar nu-i chiar aşa de uşor cum pare, îi răspunse Mavis.

— Ba e. Pot să-şi dea copiii să fie adoptaţi de părinţi care nu pot avea niciunul. Sunt mii de asemenea perechi.

— Da, dar în cazul adolescentelor.

— Adolescentele n-ar trebui să facă sex. Eu n-am făcut.

Mavis se uită meditativă la Eva.

— Nu, Eva, dar tu eşti o excepţie. Generaţia actuală e mult mai pretenţioasă decât eram noi. Sunt mai maturi chiar şi fizic.

— Poate că or fi, dar Henry zice că sunt înapoiaţi mintal.

— Sigur, el se pricepe la aşa ceva! zise Mavis, dar Eva era imună la astfel de răutăţi.

— Dacă n-ar fi aşa, şi-ar lua măsuri de protecţie.

— Dar tu eşti cea care spui mereu că pilula e ceva nenatural!

— Şi aşa şi e! Nu vreau să zic decât că n-ar trebui să le dea voie băieţilor să ajungă aşa de departe. La urma urmei, după ce se mărită, pot s-o facă oricât de mult au chef.

— Draga mea, e prima dată când te aud spunând aşa ceva. Întotdeauna te plângi că Henry e prea obosit ca să se mai deranjeze.

Până la urmă Eva se văzu nevoită să riposteze cu o trimitere la Patrick Mottram, iar Mavis profită de ocazia ivită ca să treacă în revistă ultimele infidelităţi ale acestuia.

„O să ajungem să credem cu toţii că întreaga planetă se învârte în jurul lui Patrick", bombăni Eva în sinea ei în timp ce se îndepărta cu maşina de casa doamnei Mottram. „Şi mă doare-n cot de ce spun alţii; eu tot sunt de părere că avortul e ceva rău." Eva intră pe Farringdon Avenue şi se văzu oprită imediat de un poliţist. De-a latul şoselei fusese ridicată o barieră şi câteva maşini de poliţie stăteau parcate lângă bordură.

— Îmi pare rău, doamnă, da' trebuie să vă-ntoarceţi. Nimeni n-are voie să treacă! îi spuse un poliţist în uniformă.

— Dar eu locuiesc aici! zise Eva. Nu mă duc decât până pe Willington Road.

— Exact acolo sunt problemele.

— Ce probleme? întrebă Eva, cu instinctele trezite brusc. De ce s-a pus sârma aia ghimpată de-a latul şoselei?

Cum Eva deschise portiera maşinii şi coborî, un sergent de poliţie traversă până la ea,

— V-am ruga foarte mult să întoarceţi şi să mergeţi înapoi de unde aţi venit, îi spuse el.

— Zice că stă pe Willington Road, îi spuse poliţistul sergentului.

În momentul acela doi bărbaţi de la TSIT, având la ei arme automate, ieşiră de după colţ şi pătrunseră în grădina doamnei Granberry direct

peste răzorul ei de begonii de expoziţie. Dacă mai era nevoie de ceva care să-i confirme Evei cele mai rele presimţiri, asta a fost de-ajuns.

— Oamenii ăia au puşti la ei! începu ea. Doamne Dumnezeule, copiii mei! Unde-s copiii mei?

— O să-i găsiţi pe toţi cei de pe Willington Road adunaţi în Memorial Hali. La ce număr ziceaţi că locuiţi dumneavoastră?

— La numărul 9. Mi-am lăsat gemenele cu doamna de Frackas.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă Wilt, v-aş ruga să veniţi cu mine, zise politicos sergentul şi dădu să o apuce de braţ.

— De unde-mi ştii numele?! întrebă Eva, holbându-se din ce în ce mai îngrozită la sergent. Mi-ai spus „doamna Wilt”!

— Vă rog, păstraţi-vă calmul! Totul o să fie în ordine.

— Nu, n-o să fie!

Şi Eva îi împinse braţul în lături, apoi o luă la fugă pe stradă, dar o opriră patru poliţişti, care o târâră înapoi până la o maşină.

— Aduceţi un medic şi o poliţistă! spuse sergentul. Dumneavoastră, doamnă Wilt, intraţi, vă rog, în spate.

Eva se trezi împinsă cu de-a sila în maşina poliţiei.

— Ce s-a întâmplat cu copiii mei? Să-mi spună cineva ce se întâmplă aici!

— O să vă explice domnul chestor. Copiii sunt în siguranţă, aşa că nu vă faceţi griji.

— Dacă sunt în siguranţă, de ce nu pot să mă duc la ei? Unde e Henry? îl vreau pe Henry al meu!

Dar în loc de Henry, se alese cu chestorul, care veni însoţit de doi poliţişti şi de un medic.

— Vedeţi dumneavoastră, doamnă Wilt, începu chestorul, mă tem că trebuie să vă dau nişte veşti proaste, Ce-i drept, ar putea să fie şi mai proaste.

Fetiţele dumneavoastră trăiesc şi sunt cu totul în siguranţă, numai că sunt în mâinile câtorva oameni înarmaţi, iar noi încercăm să le scoatem afară din casă fără accidente.

Eva se uită la el cu sălbăticie.

— Oameni înarmaţi? Ce fel de oameni înarmaţi?

— Nişte străini.

— Vreţi să spuneţi că sunt ţinute ostatice?

— Deocamdată nu putem fi absolut siguri. Soţul dumneavoastră este şi el cu ele.

Medicul interveni,

— Doamnă Wilt, acum o să vă dau un sedativ. Începu el.

Dar Eva se trase mai în spate pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

— Nu, n-o să-mi daţi! Nu iau nimic! Nu puteţi să mă siliţi!

— Dacă aţi vrea să vă liniştiţi.

Dar Eva avea o voinţă de fier şi prea multă forţă ca să i se poată face cu uşurinţă o injecţie în spaţiul acela înghesuit. După ce seringa hipodermică îi zbură medicului din mână pentru a doua oară, acesta se dădu bătut.

— În regulă, doamnă Wilt, nu-i nevoie să luaţi nimic, zise chestorul. Dacă aţi vrea să staţi liniştită, o să vă duc cu maşina înapoi, la secţia de poliţie, şi o să vă ţin la curent cu orice modificare a situaţiei.

Şi, în ciuda protestelor Evei, care voia să rămână exact unde era sau chiar să se ducă până acasă, femeia se văzu dusă de acolo, cu o escortă de două poliţiste.

— Data viitoare când mai vreţi să mă puneţi să-i fac un calmant afurisitei ăsteia de muieri, o să iau o puşcă cu tranchilizante de la grădina zoologică! izbucni medicul, frecându-şi încheietura mâinii. Iar dacă aveţi ceva bun-simţ, vârâţi-o într-o celulă. Dacă scapă cumva, ar putea să încurce lucrurile de n-o să vă vedeţi!

— Ca şi cum n-ar fi destul de încurcate deja, zise chestorul şi o porni înapoi spre Centrul de Comunicaţii.

Centrul de Comunicaţii fusese plasat în salonul doamnei de Frackas şi acolo, cu totul distonant printre amintirile din India imperială, mileurile şi plantele în ghivece şi sub ferocele portret al răposatului general-maior, cei de la Trupele Speciale de Intervenţie Terestră şi cei de la Brigada Antiteroristă colaboraseră la instalarea unui tablou de comandă, a unui amplificator telefonic, a câtorva aparate de înregistrare şi a unuia de analiză a amprentelor vocale.

— Totul e pregătit, domnule, spuse detectivul responsabil cu aparatura. Ne-am cuplat la linia telefonică de alături.

— Aţi pus în funcţiune şi dispozitivele de ascultare?

— Încă nu putem s-o facem, zise maiorul. Pe partea asta nu e nicio fereastră şi nu putem pătrunde pe peluză. O să facem o încercare după ce se întunecă, asta dacă nu cumva javrele alea ne pot vedea noaptea.

— Bine, faceţi-mi legătura cu ei, decise chestorul. Cu cât începem mai repede dialogul, cu atât mai repede o să putem pleca acasă cu toţii. Dacă experienţa nu mă înşală, or să înceapă cu un val de insulte. Aşa că fiţi cu toţii pregătiţi să vi se spună căcaţi de fascişti, Se dovedi că se înşela. Cea care a răspuns a fost doamna de Frackas.

— Aici Ipford, numărul 2-3. Mă tem că n-am ochelarii la mine, dar cred că e. Stai un pic, tinere.

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia era clar că doamna de Frackas a fost deposedată de telefon.

— Numele meu este Misterson. Chestorul Misterson, rosti în cele din urmă chestorul.

— Porc mincinos, căcat de fascist! urlă o voce, împlinindu-i în fine profeţia chestorului. Crezi că avem de gând să ne predăm, căcăciosule, dar te

înşeli! Mai degrabă murim! Pricepi? Mă auzi, porcule?

Chestorul oftă şi zise că aude.

— Bun. Să-ţi intre bine în capul ăla de porc căcăcios fascist! Nici vorbă să ne predăm! Dacă vrei să pui mâna pe noi, vii şi ne omori şi ştii ce înseamnă asta!

— Eu cred că nimeni nu vrea.

— Ce vrei tu, porcule, n-o să capeţi niciodată! Faci ce vrem noi sau or să moară oameni!

— Asta şi vreau să aud: ce vreţi voi? zise chestorul, dar era limpede că teroriştii se consultau şi după vreun minut se auzi cum telefonul din casă e trântit în furcă.

— Ei bine, cel puţin ştim măcar atât: că bătrâna doamnă n-a fost rănită. Iar după ce se auzea pe-acolo, şi copiii sunt în regulă.

Chestorul se duse până la filtrul de cafea şi îşi turnă o ceaşcă.

— Cam sâcâitor să ţi se spună tot timpul porc, zise compătimitor maiorul. Ai zice că ar putea să vină şi ei cu ceva măcar cât de cât original.

— Nu te amăgi. Ăştia sunt maniaci stil kamikaze, egomani ai Apocalipsei marxiste, şi dacă or fi avut vreodată ceva creieri, le-au fost spălaţi de mult. Tipul de-aici părea a fi Chinanda, mexicanul.

— Intonaţia şi accentul se potrivesc, zise sergentul de la înregistrări.

— Ce dosar are? întrebă maiorul.

— Cel obişnuit. Părinţi bogaţi, educaţie bună, pică la examene la universitate şi se hotărăşte să mântuiască lumea omorând oameni. Până acum cinci. Specializat în bombe pentru maşini. Lucrează destul de grosolan. Nu-i un flăcău foarte rafinat Miguel al nostru. Aţi face bine să transmiteţi banda aia cu înregistrarea la analiştii noştri. Aş vrea să le aud verdictul în legătură cu gradul de stres al individului. De-acum ne putem aştepta liniştiţi la o trudă îndelungată.

— Te aştepţi să sune el ca să-ţi anunţe revendicările lor?

— Nu. Data viitoare o să avem parte de fermecătoarea fraulein Schautz. Ea e cea care gândeşte aici.

Accidental, era o descriere extrem de potrivită. Prizonieră în baie, Gudrun Schautz şi-a petrecut o mare parte din după-amiază gândindu-se, adică întrebându-se ce se întâmplase şi de ce n-o ucisese şi nici nu venise s-o aresteze nimeni. Încercă să găsească şi vreo metodă de evadare, dar era încurcată de lipsa hainelor, pe care le lăsase în dormitor, şi de ameninţarea lui Wilt că dacă mai face o singură mişcare, o să tragă. Nu că ar fi avut habar că Wilt era autorul ameninţării. Din câte auzise ea din viaţa lui casnică prin podeaua de deasupra dormitorului său, bărbatul nu făcuse nimic care să sugereze că ar fi în stare de vreo formă oarecare de eroism. Wilt era pur şi simplu un englezoi micuţ, lipsit de vlagă, degenerat şi laş, care stătea sub papucul nevestei sale idioate.

Poate că fraulein Schautz vorbea engleza fluent, dar era iremediabil deficitară în ceea ce privea înţelegerea englezilor. Dacă i s-ar fi oferit posibilitatea, Wilt ar fi fost în mare măsură de acord cu evaluarea caracterului său, numai că era mult prea preocupat ca să-şi piardă timpul cu introspecţiile. Încerca să ghicească ce se întâmplase la parter în timpul schimbului de focuri. Nu avea nicio posibilitate să afle dacă cvadrupletele mai erau în casă şi doar prezenţa bărbaţilor înarmaţi din fundul grădinii şi de peste drum, în faţa casei lui, îi arăta că teroriştii erau încă la parter. De la fereastra balconului, Wilt putea să se uite în jos, la sera în care îşi petrecuse atâtea după-amiezi leneşe, regretându-şi talentele risipite şi tânjind după o femeie care în realitate s-a dovedit a fi mai puţin Muză şi mai mult călău particular. Acum sera era ocupată de oameni înarmaţi cu puşti, iar terenul din jur era încercuit

cu suluri de sârmă ghimpată. Perspectiva de la fereastra din acoperiş, de deasupra bucătărioarei, era şi mai descurajantă. În faţa porţii de la intrare staţiona o maşină blindată, cu tunul din turelă îndreptat înspre casa lui, iar în grădina profesorului Ball se vedeau şi mai mulţi oameni înarmaţi.

Wilt coborî iar în apartamentul de la mansardă şi tocmai se întreba – destul de isterizat – ce dracu' să facă acum, când sună telefonul. Se duse în camera mare şi ridică receptorul telefonului în cuplaj exact la timp ca să audă sfârşitul scurtei declaraţii a doamnei de Frackas. Ascultă tot valul de insulte aruncat asupra răbdătorului chestor şi avu un scurt moment de compătimire pentru terorist. Vorbise exact ca Bilger într-una din tiradele sale, numai că de data asta bărbaţii de la parter ţineau în mâinile lor arme de foc. Probabil că le ţineau în mâini şi pe cvadruplete. Wilt nu era sigur, dar prezenţa doamnei de Frackas sugera cam aşa ceva. Bărbatul ascultă atent dacă se menţionează cumva şi numele lui şi se simţi uşurat că nu, Când conversaţia unidirecţională luă sfârşit, Wilt puse receptorul în furcă, cu foarte mare atenţie şi cu o slabă senzaţie de optimism. Era chiar una foarte slabă, mai degrabă o reacţie datorată tensiunii şi senzaţiei neaşteptate de putere. Nu era puterea dată de puşca semiautomată, ci mai degrabă de cunoaştere, de faptul că el ştia ceea ce – din câte se vedea – nu mai ştia nimeni altcineva: că mansarda era ocupată de un bărbat a cărui capacitate de a ucide se limita la muşte şi a cărui pricepere în folosirea armelor de foc era mai degrabă sinucigaşă decât criminală. Cam singurul lucru pe care Wilt îl ştia despre mitraliere şi pistoale era acela că atunci când apăsai pe trăgaci, gloanţele ţâşneau afară din încărcător. Dar dacă el habar n-avea despre modurile de funcţionare ale unei arme de foc, era clar că nici teroriştii nu aveau habar de ceea ce se întâmplase la mansardă. Din câte ştiau ei, locul putea foarte bine să fie

înţesat cu poliţişti înarmaţi, iar focurile de armă pe care le trăsese el atât de accidental ar fi putut s-o şi ucidă pe fraulein Afurisita Schautz. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, ăia n-aveau să facă nicio încercare s-o salveze. Oricum, iluzia că apartamentul era în mâinile unor oameni disperaţi, care erau gata să ucidă fără să ezite nici măcar o clipă, părea în mod clar că merită să fie păstrată. Tocmai se felicita singur, când în minte îi răsări gândul opus. Ce dracu' s-ar întâmpla dacă ei chiar ar descoperi că el e aici, sus?

Wilt se lăsă să cadă greoi pe un scaun şi medita la o astfel de posibilitate înfricoşătoare. Dacă fetiţele erau la parter. O, Doamne. Şi nu trebuia decât ca afurisitul ăla de chestor să sune şi să întrebe dacă domnul Wilt nu păţise nimic. Simpla menţionare a numelui său ar fi îndeajuns. În clipa în care porcii ăia de la parter or să-şi dea seama că el e aici, sus, or să le ucidă pe fetiţe. Şi, chiar dacă n-o vor face, vor ameninţa că o vor face dacă el nu coboară, ceea ce era cam acelaşi lucru. Singurul lui răspuns posibil la un asemenea ultimatum ar fi fost să ameninţe că dacă se atingeau cumva de fetiţe, la rândul lui o va ucide pe javra de Schautz. Asta n-ar fi niciun fel de ameninţare. Wilt nu era în stare să ucidă pe nimeni şi chiar dacă ar fi fost, asta nu le-ar fi salvat pe fetiţe. Ticniţii ăştia care îşi imaginau că ei contribuie la cantitatea totală de fericire umană răpind, torturând şi ucigând politicieni şi oameni de afaceri, iar atunci când erau încolţiţi, se adăposteau în spatele femeilor şi al copiilor, n-aveau cum să asculte vocea raţiunii. Tot ce voiau ei era publicitate maximă pentru cauza lor, iar uciderea celor patru gemene le-ar fi garantat că or s-o obţină. Şi apoi mai era şi teoria terorismului. Wilt îl auzise pe Bilger expunând-o în cancelarie. Atunci îl îngreţoşase. Acum îl umplea de panică. Trebuia să poată face el ceva! Păi, atunci mai întâi trebuia să scoată şi restul armelor din geanta din depozit şi să încerce să descopere cum să le

folosească. Se ridică şi traversă bucătăria până la uşa dulapului, apoi trase geanta jos. Înăuntrul ei erau două pistoale, un pistol automat, patru încărcătoare de rezervă pentru puşca semiautomată, câteva cutii cu muniţie şi trei grenade de mână. Wilt puse întreaga colecţie pe masă, hotărî că nu era el genul care să folosească grenade de mână şi le puse înapoi în geantă. Abia atunci remarcă o bucăţică de hârtie aflată în buzunarul lateral al genţii. O scoase de acolo şi văzu că ţinea în mână ceea ce părea a fi un COMUNICAT AL ARMATEI POPORULUI, GRUPUL 4. Cel puţin acesta era titlul. Dar spaţiul de sub el era alb. Era evident că nimeni nu se obosise să-l completeze cu detalii. Probabil că n-aveau nimic de comunicat.

Cu toate acestea era interesant. Foarte interesant. Dacă gaşca de aici era Grupul 4, atunci se sugera că pe undeva erau şi Grupurile 1, 2 şi 3 şi că se putea să existe şi Grupurile 5, 6 şi 7. Poate chiar şi mai multe. Pe de altă parte, poate că nu existau. Tactica laudei de sine în exces nu-i era deloc străină lui Wilt. Era ceva în firea lucrurilor ca minorităţile mărunte să se declare parte dintr-o organizaţie mult mai mare. Le ridica zdravăn moralul şi ajuta la buimăcirea autorităţilor. Pe de altă parte, era totuşi posibil să existe un număr foarte mare de organizaţii. Dar cât de mare? Zece? Douăzeci? Iar cu genul ăsta de structură celulară, un grup oarecare n-avea cum să ştie de membrii unui alt grup. Exact asta era şi ideea organizării în celule. Dacă vreunul dintre ei era capturat şi interogat, n-avea nicio şansă să trădeze pe cineva. Şi când înţelese acest lucru, Wilt îşi pierdu interesul pentru arsenalul de pe masă. Existau arme mult mai eficiente decât puştile.

Wilt luă un pix şi începu să scrie. Apoi închise brusc uşa bucătărioarei şi puse mâna pe telefon.

13

Chestorul Misterson tocmai savura un moment de tihnă şi relaxare confortabilă pe scaunul de mahon al doamnei de Frackas, când telefonul din salon sună şi sergentul veni la el ca să-i spună că teroriştii reveniseră pe fir.

— Da, uite un semn bun, zise chestorul, ieşind în grabă. De obicei nu trec la dialog chiar aşa de repede. Dacă avem noroc, o să reuşim să-i convingem să judece raţional.

Dar iluziile sale în privinţa stării de fapt au fost risipite repede. Chiţăitul emis de amplificator era absolut ciudat. Până şi pe chipul maiorului, care era de obicei o mască imobilă, de o opacitate calculată, se remarcă o undă de confuzie, într-un falset ciudat, provocat de teamă, dar şi guturală, din pricina nevoii de a suna nemţeşte, vocea lui Wilt scâncea şi lătra succesiv o serie de pretenţii uluitoare.

— Aici ezte komunikat numero unu de la Armata Alternativă al Poporului. Cerem eliberare imediatăn la allen kamaradăn deţinuţi ilegalăn, fără proţes, în înkisori britanik. Voi înţeles?

— Nu, zise chestorul. Eu n-am înţeles în mod cert nimic.

— Schwein de fascistăn! zbieră Wilt. În a doua rând, ceremză.

— Hei, stai un pic! zise chestorul. Noi n-avem în închisorile noastre pe niciunul din. Ăăă, camarazii dumitale. Aşa că n-avem cum să.

— Pork de kâine mincinos! zbieră Wilt. Pe Gunther Jong, Erica Grass, Friedrich Boli, Heinrich Musil. Ca ză zpun doar unii. Toţi în înkisori britanik. Eliberaţi la ei în funf ore. În a doua rând, cerem oprire imediatăn la toate informaţiăn mincinos de la televiziune, aparatăn der radio şi din ziare finanţat de multinaţionalăn şi pseudodemokratik liberalistăn şi militarăn capitalistăn und de conspiraţionalistăn finanţistăn despre luptele nostru pentru libertate, ja. În dritten rând, cerem retragere imediatăn la alles trupăn

militaristăn de pe grădina unter linden şi de pe strasse Willington Road. În vierte rând, cerem un permis de liber trecere pentru cadrele de la Armata Alternativă al Poporului şi denunţare pentru trădarea clasei reformistăn şi deviaţionistăn al criminalilor nihilist-zionistăn plătiţi de CIA, care îşi spun pe nedrept Grupăn 4 de la Armata Poporului şi care pune în pericol vieţile de la femei und copii cu încercare a lor de propagandăn, ca să abată conştiinţa proletariatului de la adevărată luptă de eliberare pentru libertatea la planetă. Încheiat comunicatul. Convorbirea se întrerupse.

— Ce dracu' era toată povestea asta? întrebă maiorul.

— Să fiu al naibii dacă am priceput! îi răspunse chestorul, uitându-se la el cu o privire sticloasă. E clar că aici e ceva complet aiurea. Dacă urechile mele şi accentul îngrozitor al cretinului ăstuia nu mă înşală, tipul pare să creadă că gaşca lui Chinanda şi a lui Schautz sunt agenţi CIA care lucrează pentru Israel. Nu aşa ceva părea să spună gagiul?

— Exact asta a spus, domnule, îi răspunse sergentul. Armata Poporului, Grupul 4, este brigada lui Schautz, iar tipul ăsta îşi vărsa tot năduful pe ei. S-ar putea să avem o mişcare fracţionistă, care-şi zice Armata Alternativă a Poporului.

— S-ar putea să avem un nebun furios, zise chestorul. Eşti absolut sigur că toată chestia a fost emisă din casă?

— N-avea de unde altundeva să vină, domnule. Nu-i decât o singură linie telefonică, iar noi ne-am cuplat la ea.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, eu zic că a încurcat cineva firele, interveni maiorul. Asta dacă nu cumva grupul lui Schautz n-a născocit ceva nou.

— În mod cert e ceva nou ca un grup terorist să nu ceară să fie prezentat la radio, TV sau în ziare.

De asta sunt absolut sigur, mârâi chestorul. Ce nu ştiu eu e de unde naiba a scos lista aia de prizonieri pe care se presupune că ar trebui să-i eliberăm. Din câte ştiu eu, nu avem reţinut pe nimeni cu numele de Gunther Jong.

— Poate că vrea doar să verifice cum stă treaba, bătrâne. Unele din lucrurile astea sunt ţinute strict secrete.

— Dacă sunt chiar aşa de strict secrete, nu-mi vine să cred că Ministerul de Interne o să trâmbiţeze acum adevărul. Oricum, eu zic să mai ascultăm o dată păsărească aia.

Dar de această dată sofisticatul echipament electronic îi lăsă baltă.

— Nu pot să-mi dau seama care-i problema cu sculele de înregistrare, domnule, zise sergentul. Eram gata să jur că l-am prins.

— Probabil că ne-a sărit vreo siguranţă când a intrat maniacul ăla pe fir, zise maiorul. Ştiu sigur că eram gata să sar şi eu.

— Păi, ai grijă ca blestemăţia să funcţioneze data viitoare! se răţoi chestorul. Vreau să am o înregistrare şi cu amprenta vocală a găştii ăsteia.

Apoi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, se aşeză iar şi începu să aştepte.

Dacă, în urma intervenţiei extraordinare a lui Wilt, Brigada Antiteroristă şi Trupele Speciale de Intervenţie Terestră fuseseră cuprinse de buimăceală, înăuntrul casei se iscase haosul. La parter Chinanda şi Baggish se baricadaseră în bucătărie şi în holul de la intrare, iar fetiţele şi doamna de Frackas fuseseră înghesuite repede în pivniţă. Telefonul din bucătărie era pe podea, în afara bătăii gloanţelor, iar Baggish fusese cel care ridicase receptorul şi ascultase prima parte a discuţiei. Îngrijorat de privirea de pe chipul lui Baggish, Chinanda înhăţase el receptorul şi auzise cum era descris drept un ucigaş nihilist israelian care lucra pentru CIA şi făcea o încercare

propagandistică de a abate conştiinţa proletariatului.

— Asta-i o minciună! uriaşe el la Baggish, care încă mai încerca să pună în acord o cerere de eliberare a camarazilor ţinuţi în închisorile britanice, venită din partea Armatei Alternative a Poporului, cu convingerea lui anterioară cum că apartamentul de Ia mansardă era ocupat de oamenii din Brigada Antitero.

— Cum adică e o minciună?

— Ce zic ei! Că suntem sionişti de la CIA!

— O minciună? zbieră Baggish, încercând cu disperare să găsească un cuvânt mai radical care să descrie o distorsionare aşa de grosolană a adevărului. E… E. Cine-a zis aşa ceva?

— Cineva care-şi spune Armata Alternativă a Poporului.

— Dar Armata Alternativă a Poporului a cerut eliberarea prizonierilor deţinuţi ilegal de imperialiştii britanici.

— Chiar aşa?

— I-am auzit eu. Mai întâi au zis asta şi după aceea au acuzat informaţiile mincinoase de la televizor şi dup-aia au cerut să fie retrase toate trupele.

— Şi atunci de ce ne-au numit criminali sionişti de la CIA? a sărit Chinanda. Şi unde sunt oamenii ăştia?

Cei doi se uitară bănuitori înspre tavan.

— Sunt acolo sus? Aşa crezi? întrebă Baggish. Dar Chinanda, ca şi chestorul, nu ştia ce să creadă.

— Gudrun e acolo sus. Când noi am coborât, s-au auzit împuşcături.

— Aşa că poate Gudrun e moartă, zise Baggish. E o şmecherie. Ca să ne prostească pe noi.

— S-ar putea, aprobă Chinanda. Cei de la contrainformaţiile britanice sunt vicleni. Ştiu să se folosească de armele războiului psihologic.

— Şi noi ce facem acum?

— Ne anunţăm propriile noastre revendicări. Le arătăm că nu neam lăsat păcăliţi.

— Dacă îmi permiteţi să vă întrerup o secundă, interveni doamna de Frackas, ieşind din pivniţă, e timpul să le dau de mâncare la cvadruplete.

Cei doi terorişti o priviră cu chipuri livide. Era destul de grav că locuinţa era încercuită de armată şi de poliţie, dar când necazurile lor erau sporite de faptul că trebuia să se confrunte cu revendicările ininteligibile venite din partea cuiva care reprezenta Armata Alternativă a Poporului şi, în acelaşi timp, să facă faţă siguranţei de sine imperturbabile a doamnei de Frackas, simţeau nevoia să-şi afirme autoritatea lor superioară.

— Ascultă, bătrânico! zise Chinanda, fluturându-i pe sub nas un pistol automat ca să sublinieze ideea. Noi suntem ăia care dăm ordine aici şi tu faci ce zicem noi! N-o faci, te omorâm.

Dar doamna de Frackas nu putea fi speriată aşa de uşor. De-a lungul îndelungatei ei vieţi, în care fusese terorizată de guvernante, luată la ţintă de afgani, bombardată în două case pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi obligată să rabde la fiecare mic dejun toanele unui bărbat excesiv de ţâfnos preţ de câteva decenii, reuşise să-şi dezvolte o rezistenţă cu adevărat remarcabilă şi încă o calitate, mult mai utilă: o surzenie diplomatică.

— Sunt convinsă c-o să faceţi aşa, zise ea, plină de voie bună. Iar acum o să caut să văd unde-şi ţine doamna Wilt ouăle. Am spus întotdeauna că niciodată nu le dai copiilor suficient de multe ouă. Nu-i aşa? Fac foarte bine la sistemul digestiv.

Apoi, ignorând arma automată, începu să dea iama prin bucătărie, scotocind prin dulapuri. Chinanda şi Baggish se consultară pe şoptite.

— O ucid pe căţeaua asta bătrână chiar acum, zise Baggish. În felul ăsta o să-şi dea seama că nu glumim.

— În felul ăsta n-o să mai scăpăm de aici. Dacă o ţinem aici, pe ea şi pe copii, mai avem şanse de

scăpare şi continuăm lupta de propagandă.

— Fără televiziuni n-avem nicio luptă de propagandă pe care s-o continuăm, replică Baggish. A fost una din revendicările Armatei Alternative a Poporului. Fără televiziune, fără radiouri, fără ziare.

— Şi noi o să cerem exact opusul: publicitate maximă, zise Chinanda şi puse mâna pe telefon.

La etaj, Wilt, care se întinsese pe podea, cu telefonul lângă el, puse receptorul la ureche şi răspunse:

— Aici ezte Armata Alternativă al Poporului. Komunikat numero doi. Cerem.

— Nu, nu cereţi! Noi facem revendicările! zbieră Chinanda. Ştim noi cum e cu războiul psihologic al britanicilor.

— Porci zionişti! Noi cunoaştem voi criminali CIA! contraatacă Wilt. Noi luptam pentru liberare la toate popoare.

— Noi luptăm pentru eliberarea Palestinei.

— Şi noi. Pentru toate popoare luptam noi.

— V-aş ruga să vă hotărâţi odată cine şi pentru ce luptă, interveni chestorul, şi atunci poate că o să fim în stare să discutăm mai raţional.

— Porc poliţai fascistăn! bubui Wilt. Noi nu discutăm voi. Noi ştim cine cu cine este la discutat.

— Aş vrea din tot sufletul să ştiu şi eu, zise chestorul, dar în clipa aceea Chinanda îl informă că Grupul Armatei Poporului era.

— Ein revizionistăn-deviaţionistăn lumpen Schwein, se băgă Wilt. Armata revoluţionară al poporului respinge prindere fascistăn de ostatici şi Îl întrerupseră nişte bocănituri din baie, care păreau să-i contrazică demonstraţia şi care-i oferiră lui Chinanda ocazia să-şi expună revendicările. Printre ele se numărau suma de cinci milioane de lire sterline, un avion cu reacţie şi o maşină blindată care să-i ducă la aeroport. Wilt, care închisese uşa de la bucătărie ca să înăbuşe

zgomotul activităţilor lui Gudrun Schautz, reveni exact la timp ca să mărească miza:

— Şase milioane de lire sterline şi două maşini blindate.

— Puteţi să rotunjiţi la zece milioane de lire, ce-mi pasă mie! zise chestorul. Tot nu schimbă cu nimic lucrurile. Eu nu mă târguiesc.

— Şapte milioane sau ucidem ostaticii. Aveţi timp să vă hotărâţi până la opt dimineaţa sau o să murim odată cu ostaticii! zbieră Chinanda şi trânti receptorul înainte ca Wilt să liciteze mai mult.

Cu un oftat, Wilt puse şi el în furcă receptorul lui şi încercă să se gândească ce Dumnezeu să facă de-acum înainte. În mintea lui nu se îndoia niciun strop că dacă poliţiştii nu vor ceda cumva, teroriştii de la parter or să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Şi era la fel de sigur şi că poliţia nu avea nici cea mai mică intenţie să le pună la dispoziţie o maşină blindată sau un avion cu reacţie. Vor trage pur şi simplu de timp, sperând să le dărâme moralul teroriştilor. Pentru autorităţi nu conta foarte mult dacă nu reuşeau şi dacă mureau şi copiii laolaltă cu răpitorii lor.

Politica oficială impunea ca, indiferent ce s-ar întâmpla, revendicările teroriştilor să nu fie niciodată satisfăcute. Odinioară Wilt fusese de acord cu ea. Dar acum politica lui personală îi impunea să facă orice ca să-şi salveze familia. Fraulein Gudrun Schautz dădea impresia că sfâşie linoleumul din baie, de parcă voia să-i întărească încă o dată lui Wilt ideea necesităţii unui nou plan de bătaie. Vreme de o secundă Wilt se gândi s-o ameninţe că o să tragă prin uşă dacă nu încetează, dar apoi se hotărî să nu facă aşa ceva. Nu-l ajuta cu absolut nimic. El nu era în stare să ucidă pe nimeni decât din greşeală. Trebuia să existe vreo altă metodă.

Nici la Centrul de Comunicaţii nu se prea înghesuiau ideile. Imediat după ce ecoul ultimelor

revendicări contradictorii se stinse, chestorul clătină obosit din cap.

— Am zis eu că ăata-i un sac cu viermi şi să mă bată Dumnezeu dacă nu-i aşa! Ar putea cineva să-mi spună, vă rog frumos, ce naiba se petrece aici?

— Bătrâne, n-are niciun rost să te uiţi la mine, răspunse maiorul. Eu sunt aici numai ca să menţin legătura pe care voi, tipii de la Antitero, o stabiliţi cu nenorociţii ăştia. Aşa sună procedura.

— Poate că aşa o suna procedura, dar dacă ţinem cont că, din câte se pare, avem de-a face cu două echipe concurente care vor să schimbe lumea, e aproape imposibil s-o urmezi! Nu există vreo metodă prin care să avem câte o linie separată cu fiecare grup?

— Nu văd cum, domnule, răspunse sergentul. Armata Alternativă a Poporului pare să se folosească de telefonul în cuplaj de la etaj şi singura metodă prin care am putea să facem aşa ceva ar fi să pătrundem în casă.

Maiorul studie harta desenată stângaci de Wilt.

— Aş putea suna după un elicopter cu care să-mi lansez câţiva dintre băieţi pe acoperiş, ca să le ia gâtul ticăloşilor.

Chestorul se uită la el bănuitor.

— Când spui „să le ia gâtul”, presupun că nu o iei în sensul concret.

— Concret? A, înţeleg ce vrei să zici! Nu. Mă îndoiesc. Dar n-are cum să nu fie un pic de scandal, nu?

— Şi noi exact aşa ceva vrem să evităm. Acum, dacă poate cineva să se gândească la un mijloc prin care să pot sta de vorbă cu unul dintre grupuri fără să fiu asaltat de celălalt, i-aş fi foarte recunoscător.

Dar în loc de asta se auzi un ţârâit pe staţia radio. Sergentul ascultă şi apoi spuse:

— Îi avem pe fir pe cei de la Brigada Psiho şi Idio, domnule. Vor să ştie dacă pot să avanseze.

— Presupun că da, răspunse chestorul.

— Brigada Idio? se miră maiorul.

— Analiza Tehnicii Războiului Ideologic şi Consultanţă Psihologică. Ministerul de Interne insistă să-i folosim pe ei şi uneori chiar vin cu unele sugestii de bun-simţ.

— Iisuse! exclamă maiorul. Să mă ia dracu' dacă mai ştiu ce-o să se aleagă de lumea asta! Mai întâi numesc armata forţă de menţinere a păcii, iar acum Scotland Yard-ul trebuie să aibă psihanalişti care să se ocupe de investigaţii în locul lor. Iaca poznă!

— Armata Alternativă a Poporului a revenit pe fir, spuse sergentul.

Din amplificatorul telefonului se lansă un nou baraj de vorbe obscene, dar de data asta Wilt îşi schimbase tactica. Germana lui guturală îi crea probleme la coardele vocale, aşa că noul lui accent era mai puţin solicitant, dar cu o tonalitate provincială irlandeză la fel de puţin convingătoare.

— Al dreacului să fiu dac-o să fie dă vină altu' decât voi, ăştia, dacă ne-o împinge nevoia s-o-mpuşcăm tocmai pă biata şi neprihănita făptură Irmgard Muller înainte de opt înspre dimineaţă dacă micuţicile nu-s date 'napoi la mă-sa lor, vezi bine!

— Cum? se porni chestorul, complet buimăcit de noua ameninţare.

— Zău că tare n-aş vrea să-mi bat gura de pomană numa' aşa, de dragu' unor porci reacţionari ca matale, da' dacă surzişi, îţi mai spun o dată.

— Nu-mi mai spune! răspunse ferm chestorul. Am prins mesajul de prima dată.

— Bun! Atunci mă gândesc că şi nemernicii ăia dă sionişti auziră tot chiar dă la-nceputu-nceputului.

Un aflux înăbuşit de spaniolă păru să indice faptul că, într-adevăr, Chinanda auzise.

— Bun, păi, asta fu cam tot. N-aş vrea să vă fac acu' să vă treziţi să-mi ziceţi că plătirăţi prea mult

la telefon, nu?

Şi Wilt trânti telefonul în furcă. Rămase în sarcina chestorului să interpreteze cum putea el mai bine ultimatumul adresat astfel lui Chinanda, un proces dificil, care deveni aproape imposibil din pricina insistenţei teroriştilor asupra ideii că Armata Alternativă a Poporului era o bandă de porci fascişti de-ai poliţiei, aflaţi chiar sub comanda chestorului.

— Noi ştim că voi, britanicii, folosiţi tactica războiului psihologic! Sunteţi experţi! zbieră el. Nu putem fi noi păcăliţi aşa de uşor!

— Dar, Miguel, te asigur că.

— Nu-ncerca să blufezi cu mine spunându-mi Miguel, aşa ca să cred eu că-mi eşti prieten. Noi vă înţelegem tacticile. Mai întâi ameninţaţi şi după aceea ne faceţi să vorbim mereu.

— Păi, acum adevărul e că eu nu vă ţin.

— Taci din gură, porcule! Acum eu vorbesc!

— Exact asta voiam să spun şi eu, protestă chestorul. Dar voiam să ştii că acolo nu există niciun fel de poliţie.

— Rahat! Aţi încercat să ne prindeţi în capcană şi acum ameninţaţi că o omorâţi pe Gudrun. Bun, noi nu răspundem la ameninţările voastre! Voi o ucideţi pe Gudrun, noi ucidem ostaticii.

— Eu nu sunt în postura de a putea împiedica uciderea lui fraulein Schautz de către oricine o fi cel care o ţine prizonieră.

— Continui să blufezi, dar nu ţine. Noi ştim cât de deştepţi sunteţi voi, ăştia, imperialiştii britanici!

Şi Chinanda trânti şi el telefonul în furcă.

— Trebuie să recunosc că omul pare să aibă o părere mult mai bună decât noi despre Imperiul Britanic, spuse maiorul. De fapt eu, unul, nici nu pot să-mi dau seama unde mai avem noi aşa ceva, asta dacă nu luăm în calcul Gibraltarul.

Numai că acum chestor al nu era în dispoziţia necesară comentării întinderii Imperiului Britanic,

— E ceva complet idiot în tot afurisitul ăsta de asediu, bombăni el. În primul rând trebuie să ne facem o conexiune telefonică separată până la lunaticii de la apartamentul de la ultimul etaj. E prioritatea numărul unu. Dacă ăia trag. Sergent, cum Dumnezeu a numit-o tipul pe femeia asta, Schautz?

— Mi se pare că a folosit expresia „biata şi neprihănita făptură Irmgard Muller", domnule. Vreţi să derulez banda până acolo?

— Nu, îi spuse chestorul. O să aşteptăm rezultatul analiştilor. Între timp faceţi o cerere pentru folosirea unui elicopter care să arunce un telefon de campanie pe balconul de la etaj. Aşa o să ne facem măcar o idee despre cine-i acolo sus.

— Un telefon de campanie cu o cameră de televiziune încorporată, domnule? întrebă sergentul.

Chestorul dădu din cap că da.

— A doua prioritate e să ne deplasăm aparatura de ascultare în dispozitiv.

— Nu putem să o facem până nu se întunecă, zise maiorul. Nu vreau să-mi văd băieţii împuşcaţi decât dacă li se acordă permisiunea să tragă şi ei.

— Păi, o să fim nevoiţi să aşteptăm, decise chestorul. Aşa se întâmplă întotdeauna cu blestematele astea de asedii. E doar o chestie de stat şi aşteptat. Deşi trebuie să recunosc că acum e prima dată când trebuie să lucrez cu două găşti de terorişti în acelaşi timp.

— Ajunge să-ţi pară rău de bietele fetiţe de-acolo, comentă maiorul. Nici nu vreau să mă gândesc ce-or fi ele nevoite să îndure.

14

Dar cel puţin de data asta compătimirea era inutilă. Cvadrupletele se distrau de minune. După fiorul iniţial, provocat de ferestrele făcute zob de gloanţe şi de teroriştii care trăgeau şi ei din bucătărie şi din holul de la intrare, se înghesuiseră toate în pivniţă, împreună cu doamna de Frackas.

Deoarece bătrâna doamnă refuzase să se neliniştească şi părea să privească evenimentele de deasupra ei ca fiind absolut normale, fetiţele adoptaseră aceeaşi atitudine. În plus, pentru ele pivniţa era în mod normal un loc interzis, căci Wilt se opunea vizitelor lor pe teritoriul unde stătea la loc vizibil, infecţioasă şi periculos de explozivă, toaleta organică, în vreme ce Eva le interzicea accesul cvadrupletelor fiindcă acolo, jos, îşi ţinea ea rezerva de fructe confiate, iar congelatorul era plin cu îngheţată de casă. Fetiţele se aranjaseră în şir indian ca să ajungă fiecare la îngheţată şi, înainte ca ochii doamnei de Frackas să se obişnuiască oarecum cu lumina slabă de-acolo, terminaseră deja o cutie mare. Iar după aceea fetiţele descoperiră alte lucruri interesante care să le atragă atenţia. Un buncăr masiv de cărbuni şi o stivă de buşteni le-au oferit ocazia să se murdărească până în albul ochilor. Depozitul de mere organice al Evei le-a f furnizat şi felul doi – după îngheţată – şi e neîndoielnic că apoi cvadrupletele s-ar fi îmbătat criţă cu berea de casă a lui Henry dacă doamna de Frackas n-ar fi pus prima piciorul pe o sticlă spartă de pe jos.

— Să nu intraţi în partea asta de pivniţă! le-a spus ea fetelor, uitându-se cu severitate la dovezile nepriceperii lui Wilt în făcutul berii, sub forma câtorva sticle explodate. E periculos.

— Şi-atunci taţi de ce o bea? întrebă Penelope.

— Când o să creşti puţin mai mare, o să afli că bărbaţii fac o mulţime de lucruri care nu-s foarte inteligente ori foarte sigure, îi explică doamna de Frackas.

— Cum ar fi să poarte pungi pe zdrăngănele? întrebă Josephine.

— Vezi, draga mea, despre asta eu nu prea am de unde să ştiu, zise doamna de Frackas, sfâşiată în mod clar între curiozitate şi dorinţa de a nu studia prea îndeaproape viaţa particulară a lui Wilt.

— Mami zice că doctorul l-a pus s-o poarte, continuă Josephine, adăugind la registrul cu păcatele lui Wilt pe care îl ţinea bătrâna doamnă, o boală cu nume imposibil de reprodus.

— Iar eu l-am călcat pe ea şi taţi a zbierat, spuse mândră Emmeline. A zbierat foarte-foarte tare.

— Sunt convinsă că aşa a făcut, draga mea, zise doamna de Frackas, încercând să-şi imagineze reacţia răposatului şi ţâfnosului ei soţ în situaţia în care vreun copil ar fi fost aşa de nesăbuit încât să-l calce pe penis. Dar acum hai să discutăm despre ceva drăguţ.

Însă distincţia ei era cheltuită inutil în faţa fetiţelor.

— Când taţi a venit acasă de la doctor, mami a zis că zdrăngăneaua lui o să se facă bine şi că el n-o să mai zică „Futu-i!" când se duce să facă pişu.

— Ce să zică, draga mea? întrebă doamna de Frackas, potrivindu-şi mai bine proteza auditivă, cu speranţa că nu Samantha, ci aparatul îi rănise auzul.

Cvadrupletele o dezamăgiră la unison.

— Futu-i, futu-i, futu-i! chelălăiră ele. Doamna de Frackas îşi scoase proteza auditivă.

— Ei, acum zău, eu nu sunt de părere că ar trebui să folosiţi cuvântul ăsta, zise ea.

— Mami zice şi ea că nu trebuie, dar tăticul lui Michel i-a spus că.

— Draga mea, nici nu vreau să aud, zise repede doamna de Frackas. În tinereţea mea copiii nu discutau asemenea lucruri.

— Şi atunci cum se năşteau bebeluşii? întrebă Penelope.

— În felul obişnuit, draga mea, numai că noi eram educaţi în aşa fel încât să nu pomenim de asemenea lucruri.

— Ce lucruri? o chestiona Penelope.

Doamna de Frackas îi aruncă o privire bănuitoare, începea să-şi dea seama că gemenele Wilt nu erau nişte copii chiar aşa de drăguţi, cum

presupusese ea. De fapt erau în mod clar chiar enervante.

— Lucruri pe faţă, zise ea sec.

— Cum ar fi puie, cocoşei şi pizde? întrebă Emmeline.

Doamna de Frackas o fixă dezgustată cu privirea.

— Presupun că poţi să spui şi aşa, rosti ea ţeapănă. Deşi, sinceră să fiu, aş prefera să n-o faci.

— Dacă nu spui aşa, cum altfel să spui? întrebă inepuizabila Penelope.

Doamna de Frackas se scotoci zadarnic prin creier în căutarea unei alternative.

— Nu ştiu exact, spuse ea, surprinsă de propria ei ignoranţă. Presupun că problema asta nu s-a ridicat niciodată în conversaţiile mele.

— A lui taţi s-a ridicat, zise Josephine. Am văzut-o eu o dată.

Doamna de Frackas îşi îndreptă atenţia ei dezgustată asupra fetiţei şi încercă să-şi înăbuşe propria curiozitate.

— Chiar ai văzut? aruncă ea fără să vrea.

— Era în baie cu mami şi eu m-am uitat prin gaura cheii şi lui taţi i s-a…

— E timpul să faceţi şi voi baie, zise doamna de Frackas, ridicându-se în picioare înainte ca Jesephine să apuce să divulge mai multe amănunte despre viaţa sexuală a familiei Wilt.

— Încă n-am luat masa, observă Josephine.

— Atunci o să vă aduc eu ceva de mâncare, zise doamna de Frackas şi se porni să urce scările pivniţei, în căutare de ouă.

Numai că în momentul în care se întoarse cu o tavă, cvadrupletelor nu le mai era foame. Terminaseră un borcan de ceapă murată şi acum tocmai se apropiau de fundul celui de-al doilea pachet de smochine uscate.

— Trebuie totuşi să mâncaţi şi nişte omletă de ouă, zise decisă bătrâna doamnă. Să ştiţi că nu m-am chinuit atâta să le fac numai ca să le arunc.

— Nu tu le-ai făcut, interveni Penelope. Găinile lui mami le-au făcut.

— Iar găinile lui taţi se cheamă cocoşei! chiţăi Josephine.

Dar doamna de Frackas, care tocmai înfruntase doi bandiţi înarmaţi, nu era într-o dispoziţie în care să se lase sfidată de patru fetiţe cu minţile aiurea.

— Mulţumesc frumos, dar n-o să mai discutăm deloc pe tema asta, zise ea. Mi-a ajuns cu vârf şi îndesat.

În scurt timp deveni limpede că şi fetiţelor le ajunsese. În timp ce doamna de Frackas le mâna pe scările pivniţei în sus, scoţându-le în bucătărie, Emmeline se plângea că o doare burtica.

— O să-ţi treacă repede, draga mea, zise doamna de Frackas. Şi nu te ajută cu nimic dacă sughiţi într-un asemenea hal!

— Nu sughit, replică Emmeline şi vărsă promptă pe podeaua bucătăriei.

Doamna de Frackas se uită în jur prin semiîntuneric, căutând întrerupătorul, şi tocmai îl descoperise şi apăsase pe el, când Chinanda începu s-o apostrofeze şi stinse iar lumina.

— Ce ai de gând să faci? zbieră el. Să ne omori pe toţi?

— Nu pe toţi, îi răspunse doamna de Frackas, iar dacă nu te uiţi pe unde calci.

Un trosnet ce urmă derapajului teroristului pe podeaua bucătăriei, pe un amestec de ceapă murată şi smochine uscate semidigerate, sugeră că Chinanda nu se uitase.

— N-are niciun rost să mă învinovăţeşti pe mine, zise doamna de Frackas, Şi n-ar trebui să foloseşti astfel de cuvinte vulgare în faţa fetiţelor. Le dai un exemplu foarte prost.

— Ce-i drept, o să dau un exemplu! zbieră Chinanda. O să va vărs maţele pe jos.

— Eu aş zice mai degrabă că altcineva o face deja, i-o întoarse bătrâna doamnă, căci şi celelalte trei gemene, care împărtăşeau în mod clar

incapacitatea Emmelinei de a face faţă unui regim atât de eclectic, îi urmară exemplul surorii lor.

Bucătăria se umplu dintr-odată cu patru fetiţe urlătoare şi pline de pete de vomă, un miros foarte puţin atrăgător, doi terorişti înnebuniţi şi doamna de Frackas în culmea autorităţii sale. Ca să completeze confuzia, Baggish îşi părăsise postul din holul de la intrare şi dăduse buzna în bucătărie, ameninţând că-l ucide pe primul care face vreo mişcare.

— N-am nicio intenţie să fac vreo mişcare, îi răspunse doamna de Frackas, şi, de vreme ce singura persoană care face aşa ceva este, accidental, creatura aceea care se târăşte în colţ, îţi sugerez să-i scurtezi chinurile.

Dinspre chiuvetă se putea auzi cum Chinanda se extrage din mixerul Kenwood al Evei, care se prăvălise odată cu el pe podea.

Doamna de Frackas aprinse iar lumina. De data asta nimeni nu mai obiectă. N-o făcură nici Chinanda, care rămăsese pe moment buimac, nici Baggish, căci era prea îngrozit de starea în care era bucătăria.

— Iar acum, dacă aţi terminat de-a binelea, începu bătrâna doamnă, eu o să duc fetiţele sus, ca să facă baie înainte să le pun să se bage în pat.

— Pat? ţipă Chinanda, ridicându-se şovăielnic în picioare. Nimeni nu merge sus! Dormiţi toate jos, în pivniţă! Mergeţi acolo jos acuma!

— Dacă dumneata chiar crezi, fie şi pentru o singură clipa, că am de gând să le dau voie bietelor fete să meargă iar jos, în pivniţă, în starea în care sunt acum şi fără să fie spălate ca lumea, te înşeli teribil.

Chinanda trase de şnurul jaluzelei şi bloca vederea dinspre grădină.

— Atunci spală-le aici! zise el, arătând cu degetul spre chiuvetă.

— Şi unde sugerezi că aţi sta voi?

— Undeva de unde să putem vedea ce faceţi. Doamna de Frackas pufni dispreţuitoare.

— Îi ştiu eu pe ăştia de soiul vostru! Dacă ai impresia că o să expun trupşoarele lor inocente privirii dumitale lascive.

— Ce dracu' tot zice asta? întrebă Baggish. Doamna de Frackas îşi direcţionă dispreţul înspre el:

— La fel şi dumneata, după cum am zis. Să ştii că n-am trecut degeaba prin Canalul Suez şi pe la Port Said.

Baggish se holbă la femeie.

— Port Said? Canalul Suez? Eu n-am fost în viaţa mea în Egipt!

— Ei bine, eu am fost. Şi ştiu eu ce ştiu.

— Bine, şi despre ce vorbim acum? Dumneata ştii ce ştii. Eu nu ştiu ce ştii.

— Cărţi poştale, zise doamna de Frackas. Nu cred că e cazul să spun mai mult.

— Deocamdată n-ai spus nimic. Mai întâi Canalul Suez, apoi Port Said, iar acum cărţi poştale, îmi spune cineva şi mie ce blestemată de legătură au toate astea cu spălatul fetiţelor?

— Ei bine, dacă vrei să ştii, mă refer la cărţi poştale porcoase. Aş putea să amintesc şi de f măgari, dar n-o s-o fac. Iar acum v-aş ruga pe amândoi să părăsiţi încăperea.

Dar implicaţiile prejudecăţilor imperiale ale doamnei de Frackas ajunseră încet-încet la creierul lui Baggish.

— Vrei să spui pornografie? În ce secol crezi dumneata că trăieşti? Dacă ai chef de pornografie, du-te în Londra! Soho e plin de.

— Nu am chef de pornografie şi nu intenţionez să continui discuţia pe acest subiect.

— Atunci mergeţi jos, în pivniţă, până nu vă ucid! zbieră Baggish, scos din sărite.

Dar doamna de Frackas era prea în vârstă ca să mai poată fi convinsă cu nişte simple ameninţări, aşa că teroriştii au fost nevoiţi să apeleze la

presiuni fizice ca s-o împingă prin uşa pivniţei, împreună cu cvadrupletele. În timp ce grupul cobora scările, se auzi cum Emmeline întreabă de ce bărbatului cel urâcios nu-i plac măgarii.

— Am zis eu că englezii sunt ţicniţi, spuse Baggish. De ce-a trebuit să alegem casa asta de nebuni?

— Ea ne-a ales pe noi, zise amărât Chinanda şi stinse lumina.

Dar dacă doamna de Frackas se hotărâse să ignore faptul că viaţa îi era în pericol, în apartamentul de la mansardă Wilt era de-acum extrem de conştient că tactica lui anterioară se întorcea împotriva lui. Faptul că inventase Armata Alternativă a Poporului îl ajutase să încurce o vreme lucrurile, dar ameninţarea lui cum că o va executa – sau, mai precis, că o va ucide – pe Gudrun Schautz fusese o greşeală terifiantă. Impusese blufului său o limită de timp. În ultimii patruzeci de ani dosarul acţiunilor violente ale lui Wilt se limita la scurte confruntări ocazionale şi, de obicei, neizbutite, cu muştele şi ţânţarii. Nu, faptul că lansase acel ultimatum fusese aproape la fel de cretin ca şi faptul că nu plecase din casă atunci când era bine s-o facă. Acum era în mod clar rău, iar sunetele care veneau din baie sugerau că Gudrun Schautz sfâşiase linoleumul şi îşi făcea de lucru cu podelele. Dacă scăpa şi se alătura bărbaţilor de la parter, va furniza fervoare intelectuală evidentului lor fanatism idiot. Pe de altă parte, Wilt nu se putea gândi la nicio modalitate prin care s-o oprească, cu excepţia ameninţării că va începe să tragă cu arma prin uşa băii, iar dacă nici asta nu funcţiona. Trebuia să existe vreo metodă alternativă. Ce-ar fi fost dacă deschidea el însuşi uşa şi o convingea în vreun fel că nu era în siguranţă dacă mergea la parter? Astfel ar fi putut menţine cele două grupuri separate şi, dacă se asigura că ele nu puteau comunica unul cu celălalt, lui fraulein Schautz îi va fi greu să-i

influenţeze pe fraţii ei de sânge de jos. Mda, asta era uşor de făcut.

Wilt se duse până la telefon şi, cu un gest, smulse firul din perete. Până acum toate bune. Dar mai rămânea mărunta problemă a armelor. Ideea de a împărţi apartamentul cu o femeie care ucisese cu sânge rece opt persoane nu era deloc atractivă în niciun fel de condiţii, însă, când apartamentul conţinea destule arme de foc ca să elimine câteva sute de oameni, devenea complet sinucigaşă. Puştile vor trebui să dispară şi ele. Dar unde? Nu-i prea venea să arunce afurisitele alea de chestii pe fereastră. Asupra teroriştilor efectul unei asemenea ploi de pistoale, grenade, plus o puşcă semiautomată, avea mari şanse să fie acela de a-i încuraja să urce la mansardă şi să afle ce dracu' se petrece. Şi, oricum, grenadele puteau să se declanşeze, iar prin zonă pluteau destule neînţelegeri; nu era nevoie să mai adauge şi el nişte explozii de grenadă. Cea mai bună soluţie era să le ascundă. Cu mişcări line, Wilt puse întreg arsenalul înapoi în geanta de umăr şi se duse prin bucătărie în spaţiul de deasupra mansardei. Acum Gudrun Schautz era în mod clar ocupată cu podelele şi, la adăpostul zgomotului făcut de ea, Wilt se caţără pe cisterna de apă şi se târî până sus, pe ea. După ce deschise capacul cisternei, coborî geanta acolo, în apă. Apoi, după ce mai verifică o dată, ca să se asigure că nu uitase nicio puşcă, îşi făcu curaj pentru următoarea mişcare. Wilt socoti că era ceva cam la fel de sigur cum ar fi să deschizi cuşca unui tigru la grădina zoologică, invitând creatura să iasă afară, dar trebuia s-o facă şi, în situaţia nebunească în care se afla, numai o acţiune complet dementă le putea salva pe fetiţe. Wilt traversă bucătărioara şi se duse la uşa băii.

— Irmgard, şopti el.

Domnişoara Schautz îşi continuă acţiunea de demolare a podelei de la baie. Wilt mai luă o gură

mare de aer şi şopti ceva mai tare. Activitatea dinăuntru încetă şi se făcu linişte.

— Irmgard, tu eşti? întrebă Wilt.

Se auzi ceva mişcare şi apoi o voce liniştită spuse:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, zise Wilt, subliniind ceea ce era evident şi dorindu-şi din tot sufletul să nu fi fost aşa. Henry Wilt.

— Henry Wilt?

— Da. Aia au plecat.

— Cine a plecat?

— Nu ştiu. Oricine vor fi fost ăia. Acum poţi să ieşi.

— Să ies? întrebă Gudrun Schautz cu o voce al cărei ton sugera uluiala completă pe care o dorea Wilt.

— O să deblochez uşa.

Wilt începu să desfacă firul electric legat de clanţa uşii. Îi venea greu s-o facă în întunericul tot mai profund, dar după câteva minute reuşi să deznoade cablul şi să scoată scaunul.

— Acum e în ordine, zise el. Poţi să ieşi. Dar Gudrun Schautz nu făcu nicio mişcare.

— De unde să ştiu că eşti tu? întrebă ea.

— Habar n-am, răspunse Wilt, bucuros că i se oferea ocazia să mai amâne lucrurile. Pur şi simplu aşa e.

— Cine-i cu tine?

— Nimeni. Ăia au coborât.

— Zici tot timpul „ăia”. Cine sunt „ăia”?

— De unde să ştiu? Oameni înarmaţi. Toată casa e plină de oameni înarmaţi.

— Şi tu de ce eşti aici? întrebă domnişoara Schautz.

— Pentru că n-am cum să fiu altundeva, îi răspunse cu sinceritate Wilt. Doar nu crezi că am chef să fiu aici? Ăia au tot tras unii în alţii. Puteam să fiu omorât. Habar n-am ce dracu’ se-ntâmplă!

În baie se făcu liniște. Nici lui Gudrun Schautz nu-i venea ușor să înțeleagă ce se petrece. În întunericul din bucătărioară Wilt zâmbi pentru sine. S-o țină tot așa și-o să vadă cum îi explodează creierul japiței.

— Și nu-i nimeni cu tine? întrebă ea.

— Sigur că nu.

— Și-atunci de unde-ai știut că eu sunt în baie?

— Te-am auzit când făceai baie, răspunse Wilt, iar după aceea toți oamenii ăia au început să zbiere și să tragă cu puștile.

— Tu unde erai?

— Uite ce e, începu Wilt, hotărându-se să schimbe tactica, nu pricep de ce continui să mă tot întrebi asemenea lucruri. Vreau să zic că mi-am asumat riscul să urc până aici și să deblochez ușa, iar tu nu vrei să ieși și îi tot dai înainte cu cine erau ăia și unde eram eu și alte povești din astea, ca și cum eu aș ști. De fapt eu tocmai îmi făceam siesta în dormitor.

— Siesta? Ce-i aceea siesta?

— Siesta? A, o siestă! Păi, e un fel de somn scurt de după-amiază. Somn, pricepi? în fine, când a început toată bubuiala aia, cu împușcături și așa mai departe, și te-am auzit cum strigi „Vedeți de copii!”, m-am gândit ce drăguț din partea ta că te-ai.

— Drăguț din partea mea? Ți s-a părut că era drăguț din partea mea? întrebă domnișoara Schautz, cu o neîncredere gâtuită ce se auzi foarte clar.

— Adică faptul că te-ai gândit mai întâi la siguranța copiilor și nu la tine. Foarte puțini oameni s-ar fi gândit să-i salveze pe copii, nu-i așa?

Un fel de gâlgâială venită din baie sugeră că Gudrun Schautz nu se gândise la o asemenea interpretare a ordinelor ei și că era silită să facă unele corecții în atitudinea ei față de inteligența lui Wilt.

— Ba da, aşa e, zise ea într-un final.

— Ei bine, bineînţeles că după asta nu puteam să plec şi să te las închisă aici, nu? continuă Wilt, dându-şi seama că vorbitul în genul unui cretin incapabil de prima mână avea avantajele lui. Noblesse oblige şi aşa mai departe, ce naiba!

— Noblesse oblige?

— Ei, ştii tu! O faptă bună aduce după ea alta şi tot aşa, zise Wilt. Aşa că imediat ce zona s-a curăţat, am cam ieşit de sub pat şi m-am cocoţat până aici.

— Cine s-a curăţat? întrebă suspicioasă domnişoara Schautz.

— Când blestemaţii ăia de-aici s-au hotărât să coboare la parter, explică Wilt. Părea să fie locul cel mai sigur dintre toate. Oricum, ar fi mai bine să ieşi şi să stai pe un scaun. Trebuie să-ţi fie tare inconfortabil acolo, în baie.

Domnişoara Schautz se gândi la propunere şi la faptul că Wilt părea a fi un idiot congenital, aşa că riscă.

— N-am niciun fel de haine pe mine, zise ea, crăpând uşa la vreo trei degete.

— Fir-ar! exclamă Wilt. Îmi pare îngrozitor de rău! Nu m-am gândit la asta. O să mă duc să-ţi aduc ceva.

Coborî în dormitor, cotrobăi printr-un dulap de haine şi, după ce găsi în întuneric ceva ce semăna cu un palton, i-l duse tinerei.

— Uite o haină, zise el, înmânându-i-o prin uşa băii. N-am vrut să aprind lumina din dormitor, ca nu cumva flăcăii ăia de la parter s-o vadă şi să înceapă să bubuie iar cu puştile. A, şi să ştii că am încuiat uşa şi am baricadat-o, aşa că ăia or să se chinuie ceva ca să poată intra.

Încă în baie, domnişoara Schautz îşi puse paltonul, ieşi cu precauţie şi-l găsi pe Wilt turnând apă clocotită dintr-un ceainic electric într-o cană.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să bei o ceaşcă de ceai ca lumea, zise el. Ştiu că aşa e.

În spatele lui, Gudrun Schautz încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Din momentul în care se trezise încuiată în baie fusese convinsă că apartamentul era deja ocupat de poliţişti. Acum se părea că oricine va fi fost aici plecase, iar englezul ăsta slab şi prostovan îi făcea un ceai, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Faptul că Wilt recunoştea că-şi petrecuse după-amiaza ascuns sub pat în camera de dedesubt fusese suficient de înjositor pentru a fi convingător şi o ajutase să-şi confirme impresia la care ajunsese din raporturile nocturne ale lui Henry cu Frâu Wilt, aceea că el nu reprezenta niciun fel de ameninţare. Pe de altă parte, trebuia să afle de la Wilt cât de mult ştia.

— Oamenii ăia înarmaţi. Începu ea. Ce fel de oameni erau?

— Păi. Adevărul e că de-acolo de sub pat nu eram într-o poziţie destul de bună ca să-i văd şi nici să fac altceva, zise Wilt, Unii dintre ei purtau cizme, iar alţii nu, dacă înţelegi ce vreau să zic. Gudrun Schautz nu înţelegea.

— Cizme?

— Adică nu pantofi. Apropo, vrei cu zahăr?

— Nu.

— Foarte înţelept din partea ta, zise Wilt. Face teribil de mult rău la dinţi. Oricum, uite ceaşca ta. O, iartă-mă! Stai să iau un şervet şi să te şterg.

Şi, în spaţiul înghesuit al bucătărioarei, Wilt căută pe bâjbâite un prosop, după care începu imediat să şteargă haina lui Gudrun Schautz, pe care vărsase în mod intenţionat ceaiul.

— Poţi să încetezi de-acum, zise ea când Wilt transferă îngrijirile prosopului cu care o ştergea de la sânii tinerei spre nişte zone inferioare.

— E-exact! Şi-o să-ţi torn altă ceaşcă de ceai.

Gudrun se strecură pe lângă el până în dormitor, timp în care Wilt se gândi ce alte accidente domestice ar mai putea provoca pentru a-i distrage atenţia. Desigur, rămânea întotdeauna şi soluţia sexului, dar în condiţiile date părea foarte puţin

probabil ca javra de Gudrun să fie special interesată de aşa ceva şi chiar dacă ar fi fost, ideea de a face dragoste cu o ucigaşă profesionistă i-ar fi pus foarte mari probleme de excitare lui Wilt. Pleosteala provocată de whisky era ea rea, dar pleosteala provocată de teroare era de o mie de ori mai rea. Totuşi flirtul îi putea fi de ajutor, iar tânăra avea în mod cert sâni frumoşi. Wilt luă încă o ceaşcă de ceai, se duse cu ea în dormitor şi o găsi pe Gudrun uitându-se în grădină pe fereastra de la balcon.

— Eu nu m-aş duce acolo, zise Wilt. Afară sunt o grămadă de maniaci îmbrăcaţi în tricouri cu răţoiul Donald.

— Tricouri cu răţoiul Donald?

— Şi cu puşti, zise Wilt. Dacă vrei să ştii ce cred eu, tot locul ăsta blestemat a luat-o razna.

— Şi n-ai nicio idee despre ce se întâmplă?

— Ce-i drept, am auzit pe cineva strigând ceva despre israelieni, dar, nu ştiu cum, nu pare credibil, nu-i aşa? Adică de ce Dumnezeu ar vrea israelienii să vină să roiască peste tot pe Willington Road?

— O, Doamne! exclamă Gudrun Schautz. Şi-atunci ce ne facem?

— Să facem ceva? întrebă Wilt. Adevărul e că eu nu cred că putem face mare lucru. Doar să bem ceai şi să nu atragem atenţia. Probabil că totul e o greşeală înfiorătoare de un fel sau altul. Nu pot să mă gândesc ce altceva ar putea fi. Tu da?

Gudrun putea să se gândească şi chiar o şi făcea, dar n-ar fi fost o idee prea bună să o recunoască în faţa unui cretin înainte de-a fi în stare să-l bage în sperieţi şi să-l oblige să facă tot ce voia ea. Tânăra se îndreptă spre bucătărioară şi începu să se caţăre în spaţiul de deasupra mansardei. Wilt o urmă, sorbind din ceai.

— Bineînţeles că am încercat să sun şi la poliţie, zise el, lăsându-şi bărbia în jos într-un mod şi mai idiot.

Domnişoara Schautz se opri din drum.

— La poliţie? Ai sunat la poliţie?!

— Adevărul e că n-am reuşit, zise Wilt. Nu ştiu ce cretin a smuls firul telefonului din perete.

Nu pot să-mi dau seama de ce. Vreau să zic că, la toate împuşcăturile astea din jur.

Dar Gudrun Schautz nici nu-l mai asculta. Ea o pornise pe scândura care ducea spre bagaj şi Wilt o auzi cum scormoneşte printre valize. Numai să nu se uite târfa şi în cisterna cu apă! Ca să-i distragă atenţia, Wilt îşi strecură capul pe uşă şi stinse lumina.

— Ar fi mai bine să nu lăsăm să se vadă lumini, explică el în timp ce femeia se împiedică în întunericul ca smoala şi înjură. N-aş vrea să ştie cineva că suntem aici, sus. Cel mai bine ar fi să ne întindem pe jos până ce pleacă toţi.

Un şuvoi de cuvinte germane incomprehensibile, dar în mod clar răuvoitoare, îi salutară sugestia şi, după ce bâjbâi fără succes după geantă încă vreo câteva minute, Gudrun Schautz coborî înapoi în bucătărioară, gâfâind serios. Wilt se hotărî s-o mai lovească o dată:

— Nu-i cazul să fii chiar aşa de necăjită, dragă. La urma urmei, suntem în Anglia şi aici nu ţi se poate întâmplă nimic rău.

Şi îi puse un braţ protector în jurul umerilor.

— Şi, oricum, mă ai pe mine şi eu o să am grijă de tine. N-ai de ce să te îngrijorezi.

— O, Doamne! rosti femeia şi începu brusc să se cutremure de un râs înfundat.

Gândul că nu-l avea decât pe amărâtul ăsta de laş slăbănog şi tâmpit care să aibă grijă de ea fusese prea mult pentru ucigaşă. N-avea de ce să se îngrijoreze! Propoziţia dobândi dintr-odată un sens nou şi oribil, unul inversat, şi – ca într-o revelaţie – femeia înţelese adevărul, un adevăr împotriva căruia se luptase toată viaţa ei. Singurul lucru care o îngrijora era nimicul. Gudrun Schautz îşi contempla acum nimicirea, infinitatea nonexistenţei, şi pe tânără o cuprinse groaza.

Simţind o nevoie disperată de a scăpa de viziunea ei, se agăţă de Wilt, iar paltonul i se desfăcu.

— Eu zic că. Începu Wilt, dându-şi seama de nou-apăruta ameninţare.

Dar gura lui Gudrun Schautz se închise peste a lui, limba ei vibra rapid, iar mina tinerei trase degetele bărbatului peste unul din sânii ei. Cuprinsă de panică, făptura care nu adusese în lume decât moarte îşi găsea acum refugiul în cel mai vechi dintre toate instinctele.

15

Gudrun Schautz nu era singura persoană din Ipford care îşi contempla nimicirea. Directorul băncii lui Wilt avusese parte de o după-amiază excesiv de supărătoare alături de inspectorul Flint, care îl asigura neîncetat că interesul naţional îi cere să nu-i telefoneze soţiei ca să o anunţe de anularea cinei în doi pe care şi-o programaseră. Tot inspectorul refuza să-i permită să comunice cu personalul său şi cu cei câţiva clienţi care îşi programaseră întâlniri cu el. Directorul considerase că aceste acuze defăimătoare la adresa discreţiei lui erau insultătoare şi că prezenţa lui Flint se dovedea absolut ucigătoare pentru reputaţia lui de probitate financiară.

— La ce dracu' îţi închipui dumneata că se gândesc angajaţii mei dacă stau închis toată ziua în biroul meu cu trei blestemaţi de poliţişti? îl chestiona el, renunţând la limbajul diplomatic al bancherilor în favoarea unor forme de adresare mai pământeşti.

Directorul fusese iritat în special când se văzuse silit să aleagă între a urina într-o găleată procurată de la omul de serviciu şi a suporta umilinţa de a fi însoţit de un poliţist ori de câte ori mergea la toaletă.

— Dacă un bărbat nu poate să se pişe în propria lui bancă fără să simtă cum un afurisit de jandarm îi suflă permanent în ceafă, nu pot să spun decât că s-a sărit deja binişor peste cal!

— Foarte bine zis, domnule, spuse Flint, dar eu nu fac decât să acţionez conform ordinelor şi dacă cei de la Brigada Antiteroristă zic că un anumit lucru este de interes naţional, atunci aşa este.

— Nu pricep cum poate fi de interes naţional să nu fiu lăsat să mă uşurez fără asistenţă, zise directorul. O să am eu grijă să expediez o plângere la Ministerul de Interne.

— Chiar te rog să faci flecuşteţul ăsta, îi replică Flint, care avea propriile lui motive să se simtă nemulţumit.

Intruziunea Brigadei Antiteroriste pe felia lui îi submina autoritatea. Faptul că Wilt era răspunzător de asta îl înnebunea şi mai tare şi inspectorul tocmai medita la capacitatea lui Wilt de a-i tulbura viaţa, când sună telefonul.

— Răspund eu, dacă nu vă supăraţi, zise Flint şi ridică receptorul.

— La telefon e domnul Fildroyd de la Investiţii Capitale, domnule, zise telefonistul.

Flint se uită la directorul băncii.

— Un tip pe nume Fildroyd. Ştii pe cineva pe care-l cheamă aşa?

— Fildroyd? Sigur că da!

— E cineva demn de încredere?

— Doamne Dumnezeule, omule? Fildroyd demn de încredere?! Păi el dirijează întreaga politică de investiţii a băncii!

— Acţiuni şi obligaţiuni, nu? întrebă Flint, care investise odinioară ceva în bauxita australiană şi nu părea prea dispus să uite acea experienţă. În cazul ăsta eu n-aş avea încredere în el nici până la colţ.

Inspectorul îşi transmise părerea în termeni doar cu puţin mai jignitori fetei de la centrala telefonică. Un pârâit îndepărtat sugeră că domnul Fildroyd primise legătura.

— Domnul Fildroyd vrea să ştie cu cine vorbeşte, zise tânăra de la centrală.

— Bine, atunci anunţaţi-l pe domnul Fildroyd că aici e inspectorul Flint de la secţia de poliţie Fenland şi, dacă vrea să-i fie bine, să-şi ţină fleanca!

Apoi inspectorul puse telefonul în furcă şi se întoarse spre director, care arăta foarte abătut.

— Ce problemă ai dumneata? îl întrebă Flint.

— Problemă? Niciuna, absolut niciuna. Numai că acum dumneata ai făcut în aşa fel încât tot departamentul de Investiţii Capitale o să creadă că sunt bănuit de cine ştie ce infracţiune gravă.

— Să mă aduci laolaltă cu domnul Henry Wilt e deja o infracţiune gravă, îi răspunse cu amărăciune Flint. Iar dacă vrei să ştii ce cred eu, toată povestea asta e o chestie aranjată chiar de Wilt ca să mai facă rost de o halcă de reclamă pentru el.

— Din câte am înţeles eu, domnul Wilt a fost victima nevinovată.

— Victimă nevinovată un rahat! în ziua în care golanul ăsta o să fie nevinovat, o să renunţ la slujba de copoi şi să fiu al dracu' dacă nu mă retrag la o mănăstire!

— Aveţi un stil de exprimare fermecător, trebuie să recunosc, zise directorul băncii.

Dar Flint era prea absorbit de firul propriilor sale speculaţii ca să-i remarce sarcasmul. Tocmai îşi reamintea de zilele şi nopţile oribile în timpul cărora el şi cu Wilt se angajaseră într-o discuţie pe tema dispariţiei doamnei Wilt. În orele întunecate de dinaintea ivirii zorilor Flint încă se mai trezea leoarcă de transpiraţie, la amintirea teribilului comportament al lui Wilt, şi îşi jura că într-o bună zi o să-l prindă el pe ticălosul ăla afurisit cu o infracţiune serioasă. Iar ziua de azi părea a fi ocazia ideală – sau ar fi fost dacă nu ar fi intervenit Brigada Antiteroristă. În fine, măcar ei erau obligaţi să se adapteze situaţiei, dar dacă ar fi fost după voia lui Flint, el ar fi lăsat deoparte toate discuţiile alea despre nu ştiu ce au pair nemţoaice şi alte prostii şi l-ar fi arestat pe Wilt sub acuzaţia

de posesie a unor bani furaţi, indiferent de unde ar fi zis el că i-a căpătat.

Dar, la ora cinci, când părăsi banca şi se întoarse la secţia de poliţie, descoperi că, oricât de implauzibil ar fi sunat, relatarea lui Wilt părea totuşi să corespundă iarăşi cu realitatea.

— Un asediu? îl întrebă el pe sergentul de serviciu. Un asediu pe Willington Road? La locuinţa lui Wilt?

— Martorul scandalului e acolo, înăuntru, domnule, zise sergentul, arătând spre un birou.

Flint se duse până la geam şi se uită înăuntru.

Eva Wilt stătea nemişcată pe un scaun, ca un fel de monolit întruchipând maternitatea, cu privirea pierdută în gol, cu mintea în mod clar golită de gânduri şi cu copiii în casa de pe Willington Road. Flint se întoarse şi se întrebă pentru a enşpea oară ce aveau femeia asta şi aparent insignifiantul ei soţ de ajunseseră laolaltă şi, printr-un fel de stranie fuziune de incompatibilităţi, se transformaseră într-un catalizator al dezastrului. Căsătoria dintre o femeie pe care Wilt o descrisese odată ca fiind o forţă centrifugă şi bărbatul acesta – a cărui imaginaţie dădea naştere nu doar unor fantezii bestiale, ce implicau crime şi violuri, ci şi unor vise bizare, ce ieşiseră la iveală pe timpul interogatoriilor lui Wilt – rămânea o enigmă permanentă. Cum căsnicia lui Flint era una convenţional de fericită, aşa cum şi-o dorise, inspectorul nu vedea în cea a familiei Wilt chiar o căsnicie, ci mai degrabă o combinaţie simbiotică sinistră, de o origine aproape vegetală, ca aceea a vâscului ce creşte pe stejar. Iar în felul în care doamna Wilt stătea tăcută acolo, în birou, exista în mod evident ceva vegetal, ceva ce îl făcu pe inspectorul Flint să clatine cu tristeţe din cap.

— Biata femeie e în stare de şoc, zise el şi se repezi să vadă el însuşi ce se petrecea de fapt pe Willington Road.

Dar, ca de obicei, diagnosticul lui era eronat. Eva nu era în stare de şoc. Înţelesese mai demult că n-avea niciun rost să le spună poliţistelor care stăteau cu ea că voia să se ducă acasă, iar acum mintea ei era calmă şi destul de ameninţătoare, concentrându-se pe lucruri practice. Acolo, în exterior, în întunericul tot mai profund, fetiţele ei rămăseseră la cheremul unor criminali, iar Henry era probabil mort. Nimic n-o va putea împiedica să se alăture gemenelor ca să le salveze. Eva nu judeca mai departe de acest scop, şi o violenţă latentă îşi croia drum înăuntrul ei.

— Poate ai vrea să chemi vreo prietenă care să stea cu dumneata, sugeră una dintre poliţiste. Sau am putea merge cu dumneata la locuinţa vreunei prietene.

Dar Eva clătină din cap. Nu-şi dorea compătimire. Pentru a face faţă nenorocirii, avea ea propriile rezerve de forţă. În cele din urmă veni şi o asistentă socială de la un cămin de întrajutorare.

— V-am pregătit o cameră caldă şi plăcută, zise ea cu o veselie forţată, care în trecut o ajutase la enervarea mai multor neveste maltratate. Şi să ştiţi că nu-i nevoie să vă bateţi capul cu pijamale, periuţe de dinţi şi altele asemenea. O să vă oferim tot ce doriţi.

— Nu-mi bat capul cu asta, zise Eva, dar le mulţumi poliţistelor şi o urmă pe asistenta socială în maşina acesteia, stând supusă lângă ea când o porniră la drum.

Şi în tot timpul acesta femeia trăncăni fără încetare, punându-i întrebări legate de cvadruplete, interesându-se ce vârstă aveau fetiţele şi spunându-i ce greu trebuie să-i fie să crească patru fetiţe în acelaşi timp, ca şi cum prezumţia repetată fără încetare că nu se întâmplase nimic extraordinar ar fi recreat cumva lumea fericită şi monotonă pe care în după-amiaza aceea Eva o văzuse sfărâmându-se în jurul ei. Dar ea de-abia dacă o

auzea pe asistenta socială. Cuvintele banale ale acesteia păreau să se opună atât de grotesc instinctelor ce zvâcneau înăuntrul ei, că nu făceau altceva decât să adauge la hotărârea ei îndârjită şi o doză de mânie. O prostovancă fără copii n-avea cum să poată pricepe ce însemna să-ţi ameninţe cineva odraslele, iar Eva n-avea de gând să se lase ademenită într-o stare de acceptare pasivă a situaţiei.

La colţul dintre Dill Road şi Persimmon Street, Eva Wilt văzu cu coada ochiului un anunţ din faţa unui chioşc de ziare: „ASEDIUL ASUPRA TERORIŞTILOR. ULTIMELE ŞTIRI”.

— Vreau un ziar! zise ea brusc, iar femeia cealaltă parcă maşina lângă bordură.

— N-o să afli din el niciun lucru pe care să nu-l ştii deja, îi zise aceasta.

— Ştiu asta. Vreau doar să văd ce scrie în el, răspunse Eva şi deschise portiera maşinii.

— Tu stai aici şi mă duc eu să-ţi aduc unul. Vrei şi o revistă?

— Doar un ziar.

Aşa că asistenta socială traversă trotuarul şi intră în chioşcul de ziare, gândindu-se cu tristeţe că până şi în cele mai teribile tragedii existau oameni care-şi găseau consolarea când îşi vedeau numele tipărit în ziare. După trei minute ieşi din chioşc, deschise portiera maşinii şi atunci îşi dădu seama că scaunul de lângă ea era gol. Eva Wilt dispăruse în noapte.

După ce reuşi să treacă de blocajele de circulaţie de pe Farringdon Avenue şi, cu ajutorul unui bărbat de la TIST, traversă, căţărându-se mereu, câteva grădini şi ajunse la Centrul de Comunicaţii, inspectorul Flint începu să aibă îndoieli cu privire la teoria sa, conform căreia întreaga poveste t, r era o altă farsă pusă la cale de Wilt. Iar dacă era cumva aşa, de data asta Wilt mersese prea departe. Maşina blindată de pe şosea şi reflectoarele care fuseseră instalate în jurul casei de la numărul 9

arătau cât de serios abordaseră asediul Brigada Antiteroristă şi Trupele Speciale de Intervenţie Terestră. În sera din spatele casei doamnei de Frackas, nişte bărbaţi asamblau o serie de aparate cu aspect straniu.

— Dispozitive de ascultare cu antenă parabolică. Prescurtat DAAP-uri, îi explică un tehnician. După ce le instalăm, o să putem asculta şi cum se băşesc gândacii în orice încăpere a casei.

— Serios? Habar n-aveam că gândacii se băşesc, zise Flint. Omul, cât trăieşte, învaţă.

— O să aflăm ce zic şi unde stau ticăloşii ăia. Flint traversă sera, intră în salon şi-i găsi pe maior şi pe chestor ascultându-l pe consilierul de la secţia de Ideologie Teroristă Internaţională, care discuta despre benzile cu înregistrări.

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, spuse neîntrebat profesorul Maerlis, mă simt silit să afirm că Armata Alternativă a Poporului reprezintă o subfacţiune sau un grup rebel desprins din cadrul original, cunoscut sub numele de Grupul Armatei Poporului. Cred că pot îndrăzni să afirm asta.

Flint se aşeză într-un colţ şi fu încântat să remarce că atât chestorul, cât şi maiorul, îi împărtăşeau uluirea.

— Vreţi să spuneţi că de fapt ei fac parte din acelaşi grup? întrebă chestorul.

— Nu în mod special, răspunse profesorul. Din contradicţiile inerente exprimate în comunicatele lor, nu pot decât să emit supoziţia că există o puternică diferenţă de opinii în ceea ce priveşte abordarea tactică, în timp ce ambele grupuri împărtăşesc concomitent aceleaşi presupoziţii ideologice fundamentale. Totuşi, dată fiind structura moleculară a organizaţiilor teroriste, identificarea concretă a membrilor unui grup de către un alt membru dintr-un alt grup sau subfacţiune a aceluiaşi grup rămâne extrem de problematică.

— Toată afurisita asta de situaţie este extrem de problematică, dacă tot veni vorba, spuse chestorul. Până acum am avut două comunicate din partea cuiva care avea o voce de neamţ parţial castrat, unul din partea unui irlandez astmatic, un mexican care a cerut un avion cu reacţie şi şase milioane de lire, o contra-cerere de la nemţălău, dar de şapte milioane, ca să nu mai vorbesc de şuvoiul de înjurături venite de la un arab şi de faptul că toată lumea acuză pe toată lumea că ar fi agent CIA care lucrează pentru Israel şi că toţi spun că luptă pentru eliberarea cuiva.

— Să mor eu dacă pricep cum pot să se apuce să vorbească despre libertate când ţin ostatice nişte fetiţe nevinovate şi o doamnă bătrână şi ameninţă că o să le ucidă, spuse maiorul.

— Aici trebuie să vă contrazic, răspunse profesorul. Din perspectiva filosofiei politice neohegeliene şi postmarxiste, libertatea individului nu poate sălăşlui decât în parametrii unei societăţi libere în mod colectiv. Grupurile Armatei Poporului se plasează în avangarda libertăţii şi egalităţii absolute şi, în consecinţă, nu sunt obligate să respecte normele morale care restricţionează acţiunile lacheilor oprimării imperialiste, fasciste şi neocolonialiste.

— Ascultă, bătrâne, să i maiorul, scoţându-şi furios peruca afro, la urma urmei mata cu cine ţii?

— Eu nu fac decât să vă prezint teoria. Dacă doriţi o analiză mai precisă. Începu nervos profesorul, dar se văzu întrerupt de şeful departamentului de Tehnici ale Războiului Psihologic, care lucrase la analiza amprentelor vocale.

— Din analiza factorilor de stres pe care-i dezvăluie înregistrările de pe benzi, suntem de părere că grupul care o ţine prizonieră pe fraulein Schautz este mult mai dezechilibrat emoţional decât ceilalţi doi terorişti, anunţă el. Şi, sincer să

fiu, cred că ar trebui să ne concentrăm asupra reducerii nivelului lor de anxietate.

— Vrei să spui că există posibilitatea ca femeia aia, Schautz, să fie împuşcată? întrebă chestorul.

Psihologul dădu din cap că da.

— De fapt există ceva şocant. În grupul de-acolo am dat peste ceva destul de ciudat, o variaţie de la tiparul normal de reacţie verbală, şi trebuie să recunosc că, după părerea mea, femeia aceea are cele mai mari şanse să i se ia gâtul.

— Nici capul nu mă doare dacă o păţeşte, zise maiorul. Şi-a căutat-o cu luminarea.

— Or să ne doară pe toţi capetele dacă se-ntâmplă aşa ceva, zise chestorul. Instrucţiunile mele sunt să menţin echilibrul situaţiei, iar dacă ăştia încep să ucidă ostaticii, o să înceapă un balamuc în toată regula.

— Da, spuse profesorul Maerlis, e o situaţie dialectică foarte interesantă. Trebuie să înţelegeţi că teoria terorismului ca forţă progresistă în istoria omenirii impune exacerbarea luptei de clasă şi polarizarea opiniilor politice. Dar, din perspectiva eficienţei pure, trebuie să spunem că şansele cele mai mari sunt de partea Armatei Poporului, Grupul 4, nu de partea Armatei Alternative a Poporului,

— Mai zi asta o dată, spuse maiorul. Profesorul îi făcu pe plac:

— Spus simplu şi clar, din punct de vedere politic e mai bine să le ucidă pe fetiţele alea decât s-o elimine pe fraulein Schautz.

— Poate că asta-i părerea ta, spuse maiorul şi degetele îi zvâcniră pe patul revolverului, dar dacă-ţi cunoşti interesul, n-o s-o mai rosteşti încă o dată pe-aici, prin zonă.

— Eu vorbeam doar din perspectiva polarizării politice, începu nervos profesorul. Dacă fraulein Schautz moare, nu va fi deranjată decât o minoritate restrânsă, dar efectul lichidării a patru copii – şi mai ales a patru gemeni femele concepuţi concomitent – ar fi unul considerabil.

— Vă mulţumim, domnule profesor, spuse repede chestorul.

Şi, înainte ca maiorul să apuce să descifreze sinistra declaraţie, îl expedie pe consilierul în Ideologii Teroriste afară din cameră.

— Blestemaţii de superdeştepţi ca el sunt cei care au distrus ţara asta! declară maiorul. Când îl auzi vorbind aşa, ai impresia că fiecare întrebare are, fir-ar a dracului, două soluţii valabile!

— Adică exact opusul a ceea ce am descoperit de pe amprentele vocale, spuse psihologul. După toate probabilităţile, analiza noastră ar sugera că Armata Alternativă a Poporului are un singur purtător de cuvânt.

— Un singur om? spuse neîncrezător chestorul. Mie nu mi s-a părut că aş auzi vocea unui singur om. Suna mai degrabă ca vocea a vreo şase ventriloci nebuni.

— Exact. Din acest motiv zicem noi că ar trebui să încercăm să reducem nivelul de anxietate al grupului respectiv. S-ar putea să avem de-a face cu o personalitate dublă. O să mai pun benzile o dată şi-atunci s-ar putea să vă daţi seama ce vreau să spun.

— Chiar trebuie? Păi, eu zic.

Numai că sergentul pornise deja magnetofonul şi salonul ticsit răsună încă o dată de lătrăturile guturale şi scâncetele comunicatelor lui Wilt. Într-un colţ întunecat, inspectorul Flint, care tocmai era pe punctul să aţipească, sări brusc în picioare.

— Ştiam eu! zbieră el triumfător. Ştiam eu! Ştiam eu că aşa trebuie să fie şi, Doamne Dumnezeule, chiar aşa şi e!

— Ce trebuia să fie? întrebă chestorul.

— Fututul de Henry Wilt, care se ascunde în spatele păcălelii ăsteia! Şi uite dovada aici, pe benzi!

— Sunteţi sigur, inspectore?

— Sunt mai mult decât atât! Sunt convins. Aş recunoaşte vocea ticălosului ăstuia mic şi dacă ar

imita o eschimoasă în travaliu.

— Eu zic că n-ar trebui să mergem până-ntr-acolo, zise consilierul psihologic. Vreţi să ne spuneţi că îl cunoaşteţi pe bărbatul pe care tocmai l-am auzit?

— Dacă-l cunosc? exclamă Flint. Sigur că-l cunosc pe nemernic! După câte mi-a făcut, nici nu s-ar putea altfel. Iar acum v-a luat pe voi la rând.

— Trebuie să spun că mi se pare greu de crezut, zise chestorul. Nu cred că ai putea întâlni un om mai inofensiv ca el.

— Ba aş putea! zise din tot sufletul inspectorul Flint.

— Dar a trebuit să băgăm în el droguri până-n albul ochilor ca să putem să-l trimitem înapoi în casă, spuse maiorul.

— Droguri? Ce fel de droguri? întrebă psihologul.

— Habar n-am. Nu ştiu ce fiertură pe care medicul nostru o face pentru amărâţii cărora le piere tupeul. Face minuni cu tipii care lucrează la dezamorsarea bombelor.

— Ei bine, se pare că şi în cazul de faţă a funcţionat cum nu se poate mai bine, răspunse nervos psihologul, numai că e în mod cert responsabil pentru remarcabilele înregistrări pe care le avem. S-ar putea foarte bine să avem în faţa noastră un caz de schizofrenie provocată pe cale chimică.

— Dacă aş fi în locul vostru, eu nu mi-aş bate prea tare capul cu „provocarea pe cale chimică”, zise Flint. Wilt e oricum nebun de legat. Sunt gata să pariez o sută contra unu că el a pus la cale toată afacerea asta încă de la început.

— Nu pot să cred că vorbeşti serios când sugerezi că domnul Wilt a făcut eforturi intenţionate pentru a-şi vârî propriii copii în mâinile unei găşti de terorişti internaţionali! interveni chestorul. Atunci când am discutat cu el, părea sincer şocat şi dat peste cap.

— Cum pare Wilt şi cum e el în realitate sunt două lucruri complet diferite. Măcar atâta pot să vă spun şi eu. Un bărbat care e în stare să îmbrace o păpuşă gonflabilă cu hainele nevestei şi s-o arunce pe fundul unui puţ de pe şantier, sub treizeci de tone de ciment lichid cu întărire rapidă, nu-i.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, îi întrerupse sergentul, dar prin staţie ne-a sosit un mesaj care ne anunţă că doamna Wilt tocmai a scăpat din colivie.

Cei patru bărbaţi îl priviră disperaţi.

— Ce-a făcut? întrebă chestorul.

— A scăpat de sub supraveghere, domnule. Din câte se pare, nimeni nu ştie unde e acum.

— Se potriveşte, rosti inspectorul Flint. Se potriveşte la fix!

— Se potriveşte? Ce se potriveşte, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă chestorul, care începuse să se simtă el însuşi foarte ciudat.

— Tiparul, domnule. Următorul lucru pe care o să-l auzim despre ea e că ultima dată a fost văzută pe un vas de agrement ce pluteşte pe râu, numai că ea nu va fi acolo.

Chestorul se uită la el înnebunit.

— Iar dumneata numeşti asta un tipar? Doamne Dumnezeule!

— Păi, credeţi-mă, ăsta e exact genul de chestie care i-ar trece prin cap lui Wilt! Căcăciosul ăla mic e mai tare decât orice ticălos pe care l-am întâlnit eu vreodată când vine vorba să născocească cât mai multe feluri prin care să transforme o situaţie perfect raţională şi de bun-simţ într-un coşmar îngrozitor.

— Dar acţiunile lui trebuie să aibă şi un motiv oarecare.

Flint râse aspru:

— Motiv? La Henry Wilt? Nici prin gând să nu vă treacă! Dacă vreţi, puteţi să găsiţi o mie, zece mii de motive serioase pentru tot ce face el, dar la sfârşitul zilei tipul o să apară cu o explicaţie la care

nici n-aţi fi visat vreodată! Dintre toţi oamenii peste care aţi dat vreodată, Wilt e cel mai aproape de Ernie.

— Ernie? întrebă chestorul. Cine dracu-i Ernie?

— Computerul ăla afurisit pe care-l folosesc când extrag seriile obligaţiunilor câştigătoare, domnule. Ştiţi, ăla care extrage numere aşa, imprevizibil. Ei bine, Wilt e un om imprevizibil, dacă mă-nţelegeţi ce vreau să zic.

— Nu sunt convins că vreau să-nţeleg, răspunse chestorul. Credeam că nu va trebui să mă confrunt decât cu un asediu banal, simplu şi normal, dar în loc de asta văd că totul se transformă într-o casă de nebuni.

— Dacă tot veni vorba, interveni psihologul, eu sunt de părere că e extrem de important să reluăm comunicarea cu oamenii de la ultimul etaj. Oricine ar fi cel de acolo, de sus, care o deţine pe femeia aia, Schautz, omul e într-o stare extrem de agitată. Iar femeia s-ar putea să fie într-un pericol imens.

— Aici nu încape „ar putea”, spuse Flint. E în pericol!

— Bine, presupun că trebuie să ne asumăm riscurile, zise chestorul. Sergent, dă-i cale liberă elicopterului, ca să se deplaseze aici cu telefonul de campanie.

— Aveţi de dat vreun ordin legat de doamna Wilt, domnule?

— Mai bine l-ai întreba pe domnul inspector, aici de faţă. Pare să fie specializat în familia Wilt. Ce fel de femeie e doamna Wilt? Şi să nu-mi spui că e una imprevizibilă.

— Aici n-aş vrea să mai comentez, zise Flint. În afară de faptul că e o femeie foarte puternică.

— Şi-atunci ce crezi că are de gând să facă? E clar că n-a plecat de la secţia de poliţie fără să aibă vreun ţel în minte.

— Ei bine, domnule, cunoscându-l pe Wilt aşa de bine, trebuie să recunosc că am îndoieli serioase în privinţa faptului că femeia ar avea măcar minte.

Orice femeie normală care ar trăi cu un astfel de bărbat ar fi ajuns de mult într-o casă de nebuni.

— Doar nu ne sugerezi că şi ea e un soi de psihopat?

— Nu, domnule, zise Flint. Nu spun decât că nu cred să aibă destul creier ca să merite să vorbim despre aşa ceva.

— Asta ne ajută într-un mare fel! Aşadar, avem o gaşcă de terorişti înarmaţi până-n dinţi, un soi de ţicnit sub forma lui Wilt şi o femeie cât un rinocer, scăpată de sub supraveghere. Puse laolaltă, toate ne dau un amestec drăcesc. În ordine, sergent, lansează o alarmă pentru doamna Wilt şi vezi dacă nu cumva reuşesc s-o prindă şi s-o aresteze înainte să păţească cineva ceva.

Chestorul se duse până la fereastră şi se uită la casa familiei Wilt. Sub strălucirea rece a reflectoarelor, ea se profila pe fundalul cerului de seară ca un monument înălţat pentru a comemora indiferenţa şi dragostea neabătută faţă de plictiseală, definitorii pentru clasa de mijloc a Angliei. Până şi maiorul se emoţiona suficient de tare ca să lanseze un comentariu.

— Un fel de son-et-lumiere[19] suburban, nu? murmură el.

— Lumiere poate, dar cel puţin suntem scutiţi de son, zise chestorul.

Nu însă pentru prea multă vreme. De undeva – şi, din câte se părea, chiar de la doi paşi – începu un şir de plânsete îngrozitoare. Gemenele Wilt îşi făceau auzite vocile.

16

La vreun kilometru şi jumătate depărtare, Eva Wilt se îndrepta spre casă cu o hotărâre fermă, ce contrasta întru totul cu felul în care arăta. Cei câţiva oameni care au observat-o în timp ce femeia dădea năvală pe străduţele înguste nu au remarcat decât o nevastă obişnuită, care se grăbea să-i pregătească soţului cina şi să-şi trimită copiii la culcare. Dar în dosul aspectului ei casnic, Eva Wilt

se schimbase. Îşi lepădase stupizenia veselă şi opiniile de împrumut şi rămăsese cu un singur gând în minte. Urma să se ducă acasă şi nimeni nu avea s-o împiedice. Ce urma să facă atunci când ajungea acolo, asta nu mai ştia şi, într-un mod neclar, era conştientă că acasă nu era pur şi simplu un loc. Însemna în egală măsură şi ceea ce era ea – soţia lui Henry Wilt şi mama cvadrupletelor, o femeie muncitoare, urmaşa unui şir de femei muncitoare, care spălaseră podele, gătiseră şi ţinuseră familiile unite în ciuda bolilor, a morţilor şi a nestatorniciei bărbaţilor. Nu era un gând foarte clar definit, dar era acolo şi o mâna înainte aproape instinctual. Dar odată cu instinctul veni şi judecata.

Ăia urmau s-o aştepte pe Farringdon Avenue, aşa că trebuia să evite zona. În loc de asta, avea să traverseze râul pe podul de fier, să ocolească prin Barnaby Road, apoi să traverseze câmpurile unde le dusese pe fetiţe la cules de mure în urmă cu numai două luni, după care să intre în grădină prin spate. Şi apoi? Dacă găsea vreo metodă prin care să intre în casă şi să se alăture fetiţelor, o s-o facă. Iar dacă teroriştii o ucideau, tot era mai bine decât să le piardă pe gemene.

Important era că va fi acolo şi le va apăra. În dosul acestei logici ceţoase se ascundea furia. Ca şi gândurile ei, era vagă şi difuză şi se concentra în egală măsură şi pe poliţişti, şi pe terorişti. Ba chiar îi învinovăţea mai tare pe poliţişti. În ochii ei teroriştii erau nişte infractori şi nişte ucigaşi şi era de datoria poliţiei să apere populaţia de astfel de oameni. Asta era slujba lor, iar ei nu şi-o făceau cum trebuie. În schimb, le lăsaseră pe fetiţele ei să fie luate ostatice, iar acum jucau un soi de joc în care cvadrupletele erau nişte simpli pioni. Era o concepţie simplistă, dar mintea Evei vedea lucrurile simplu şi direct. Ei bine, dacă poliţia nu acţiona, o să acţioneze ea.

Abia când ajunse la piciorul podului de peste râu, înţelese şi ea întreaga magnitudine a

problemei cu care se confrunta. La un kilometru de aici, casa din Willington Road stătea învelită într-o aură de lumină albă. În jurul ei luminile de pe stradă clipeau slab, iar celelalte case erau nişte umbre întunecate. Femeia se opri o clipă, strângând în mână balustrada podului şi întrebându-se ce să facă. Dar nu avea niciun sens să şovăie. Trebuia să meargă până la capăt. Urcă scările de fier şi o luă pe Barnaby Road până ce nimeri pe o cărare care tăia câmpul. O porni pe cărare şi merse pe ea până când ajunse în locul înnoroiat de la poarta de alături. O ciurdă de boi se agită în întuneric pa undeva pe-aproape de ea, dar Eva nu se temea de vite. Ele făceau parte din lumea naturală, de care simţea că aparţine de drept şi ea.

Dar în partea cealaltă a porţii nu mai era nimic natural. În albul tăios şi sinistru al luminii reflectoarelor, Eva văzu oameni înarmaţi, iar când se caţără pe poartă, remarcă sulurile de sârmă ghimpată. Traversau câmpul, pornind de la Farringdon Avenue. Willington Road fusese blocată. Instinctul îi stârni iarăşi şiretenia. Aici, la stânga ei, era un şanţ, iar dacă o pornea prin el. Dar acolo urma să fie un om, care o să o oprească. Avea nevoie de ceva ca să-i distragă atenţia. Boii erau o soluţie bună. Eva deschise poarta, se împletici greoaie prin noroi, mână animalele în câmpul alăturat şi apoi închise iar poarta. Mai mână o vreme vitele, iar boii se împrăştiară şi începură brusc să se deplaseze lent înainte, în bine-cunoscutul lor stil iscoditor. Eva se strecură în şanţul cu apă şi începu să-şi croiască încet drum prin el. Era un şanţ murdar, pe jumătate plin cu apă, şi, pe măsură ce femeia înainta, tot felul de buruieni i se încâlceau în jurul genunchilor, iar câte un rug îi zgâria când şi când obrazul. De două ori Eva nimeri cu mâinile în nişte tufe de urzici, dar abia dacă le simţi. Mintea îi era prea ocupată cu alte probleme. În primul rând cu reflectoarele.

Aruncau o lumină dură asupra casei şi-i dădeau o strălucire ce părea ireală şi semăna destul de bine cu un negativ fotografic, unde toate nuanţele erau inversate, iar ferestrele care ar fi trebuit să reverse lumină erau nişte pătrate negre pe un fundal mai luminos. Şi în tot timpul acesta de undeva, de pe câmp, se auzea păcănitul neîntrerupt al unui motor. Eva furişă o privire peste marginea şanţului şi distinse umbra întunecată a unui generator de curent. Nye încercase să-i explice odată cum se producea electricitatea, căci voise să o convingă să-şi instaleze un rotor Savonius acţionat de forţa vântului. Aşadar, în felul ăsta luminau ei casa. Nu că ar fi ajutat-o cu ceva. Generatorul de curent era departe, în mijlocul câmpului, şi Eva n-avea cum să ajungă la el. Oricum, turma de vite se dovedi o metodă eficientă de distragere a atenţiei. Boii se adunaseră în grup în jurul unuia dintre oamenii înarmaţi, iar el încerca să scape de ei. Eva se ascunse iar în şanţ şi, împiedicându-se la fiecare pas, ajunse la sârma ghimpată.

După cum bănuise, gardul de sârmă era întins şi prin apă şi Eva reuşi să ajungă la firul de jos numai după ce se aplecă şi îşi vârî întreg braţul în apă. Ridică firul şi apoi, aplecându-se atât de tare încât aproape că intră cu totul sub apă, reuşi să se furişeze pe sub sârmă. În momentul în care ajunse la gardul viu care înconjura spatele tuturor grădinilor, era udă până la piele, iar mâinile şi picioarele îi erau acoperite cu noroi, dar frigul nu o afecta. Acum nimic nu mai conta, în afară de teama că ar putea fi oprită înainte de a ajunge la casă. Iar în grădină trebuia să fie şi mai mulţi oameni înarmaţi.

Eva stătea îngropată în noroi până la genunchi, aşteptând şi uitându-se în jur. Din bezna nopţii câteva zgomote ajunseră până la ea. În grădina doamnei Haslop era în mod sigur cineva. I-o dovedea mirosul de fum de ţigară, dar atenţia îi era fixată în principal asupra propriei ei grădini şi

asupra reflectoarelor care îi înveleau casa într-o lumină tare şi rece, aruncând-o într-o izolare înfricoşătoare. Un bărbat apăru din spatele foişorului şi traversă grădina, luând-o spre poarta ce ducea spre câmp. Eva îl urmări cum se îndreaptă agale spre generator. Apoi aşteptă, nemişcată, cu o viclenie ce-i răsărise din cine ştie ce instinct ascuns adânc în ea. Un alt bărbat se deplasă în dosul foişorului, un chibrit străfulgera în întuneric când acesta îşi aprinse o ţigară, iar Eva, ca un fel de batracian primitiv, se caţără încet pe malul şanţului şi se târî mai departe pe coate şi genunchi, de-a lungul gardului viu. În tot acest timp ochii ei rămaseră aţintiţi pe vârful incandescent al ţigării. În momentul în care ajunse la poartă, reuşi să vadă faţa bărbatului de fiecare dată când trăgea mai cu putere câte un fum. Iar poarta era deschisă. Se hâţâna încet în bătaia vântului blând, dar nu se închise complet nicio clipă. Eva începu să se târască înspre ea, când atinse cu genunchiul ceva cilindric şi alunecos. Pipăi cu mâna şi descoperi un cablu gros, îmbrăcat în plastic. Ducea de la poartă spre cele trei reflectoare plasate pe peluza casei. Nu trebuia decât să îl taie şi luminile s-ar fi stins. Iar în seră avea nişte foarfece de altoit. Dar, dacă se folosea de ele, putea să se electrocuteze. Ar fi fost mai bine să ia toporul cu coadă lungă, care stătea lângă stiva de lemne, la capătul celălalt al foişorului. Uf, dacă bărbatul cu ţigara ar pleca de-acolo, ar ajunge la topor cât ai clipi! Dar cum să-l facă să plece? Dacă ar arunca o piatră spre seră, omul s-ar duce în mod sigur acolo ca să verifice.

Eva pipăi în jurul ei pe cărare şi tocmai găsise 0 bucată de cremene, când nevoia de a o arunca dispăru. În spatele ei se auzi un zgomot puternic şi sacadat, iar când Eva întoarse capul, reuşi să distingă conturul unui elicopter care venea peste câmp, la mică distanţă de pământ. Bărbatul plecase. Era în picioare şi o pornise în jurul

foişorului, aşa că acum stătea cu spatele la ea. Eva se târî pe poartă, se ridică în picioare şi o luă la fugă spre stiva de lemne. Aflat la celălalt capăt al foişorului, bărbatul nu o auzi. Elicopterul ajunsese acum foarte aproape, iar elicele acopereau mişcările femeii. Eva luase deja un topor şi ajunsese înapoi la cablu, iar în clipa în care elicopterul trecu pe deasupra capului ei, femeia lăsă toporul în jos. În secunda următoare casa dispăru, iar noaptea deveni teribil de întunecoasă. Eva se poticni în faţă, calcă în picioare grădina de plante medicinale şi ajunse înapoi pe peluza casei înainte să-şi dea seama că părea să fi nimerit în mijlocul unei tornade. Deasupra ei lamele elicopterului secerau aerul, apoi aparatul se aplecă într-o parte. Ceva trecu vâjâind pe deasupra capului Evei şi în clipa următoare se auzi zgomotul sticlei sfărâmate. Sera doamnei de Frackas fusese demolată. Eva se opri acolo unde era şi se aruncă pe peluză, lipindu-se de pământ. Dinăuntrul casei, se porni răpăitul unei arme automate şi gloanţele ciuruiră foişorul. Femeia nimerise în mijlocul unei bătălii teribile şi, brusc, totul luă o întorsătură îngrozitor de proastă.

Aflat în sera doamnei de Frackas, chestorul Misterson tocmai urmărea cum elicopterul venise înspre fereastra balconului, cu telefonul de campanie atârnând sub el, când lumea dispăruse brusc. După strălucirea emanată de reflectoare, nu mai vaza nimic, deşi încă mai izbutea să simtă şi să audă, şi înainte să apuce să se întoarcă pe bâjbâite în salon, auzi şi, concomitent, simţi. Simţi în mod cert telefonul de campanie într-o parte a capului şi auzi vag zgomotul de sticlă spartă. În secunda următoare se trezi pe podeaua cu gresie şi întreg locul ăla blestemat păru să lanseze cascade de sticlă, vaze cu muşcate, begonia semperflorens şi compost uscat. Cel din urmă a fost şi cel care l-a împiedicat să-şi exprime adevăratele sentimente.

— Maniac nenorocit. Începu el înainte să se înece în furtuna de praf.

Chestorul se rostogoli pe o parte şi încercă să evite cioburile, dar de pe rafturi continuau să cadă lucruri, iar preţioasa plantă Clopotul Catedralei a doamnei de Frackas se desprinsese din zid şi îl învăluise cu tentaculele ei. În cele din urmă, în timp ce se zbătea să se smulgă din acea junglă domestică, o camelie „Donaţie" masivă dintr-o vază mare de lut se prăbuşi de pe piedestal şi îi puse capăt chinurilor. Şeful Brigadei Antiteroriste zăcea mulţumitor de inconştient pe gresia podelei şi nu făcea niciun comentariu.

Dar în Centrul de Comunicaţii comentariile pluteau prin aer, dese şi rapide. Maiorul urla ordine la pilotul elicopterului, în timp ce doi operatori cu căşti se ţineau cu mâinile de urechi şi ţipau că nu ştiu ce belit de ţicnit ţopăia pe dispozitivele de ascultare cu antenă parabolică. Doar Flint rămase calm şi aproximativ detaşat, încă din momentul în care îşi dăduse seama pentru prima dată că Wilt era implicat în poveste, ştiuse că trebuia să se întâmple ceva îngrozitor, în mintea lui Flint numele lui Wilt era sinonim cu haosul, un gen de blestem cosmic împotriva căruia nu exista apărare, poate cu excepţia rugăciunilor, iar acum, când fuseseră loviţi de catastrofă, trăia o satisfacţie tainică. Îi dovedea că premoniţia lui fusese corectă, iar optimismul chestorului complet greşit. Aşa se face că în timp ce maiorul îi ordona pilotului elicopterului să plece dracului de-acolo, Flint se strecură prin molozul din seră şi îşi descâlci superiorul inconştient din frunziş.

— Aţi face bine să chemaţi o ambulanţă, îi spuse el maiorului în timp ce-l târa pe bărbatul rănit în Centrul de Comunicaţii. Chestorul arată ca şi cum ar fi încasat-o.

Maiorul era prea ocupat ca să-şi bată capul.

— Asta-i treaba dumitale, inspectore, zise el. Eu trebuie să am grijă ca porcii ăştia să nu scape

cumva!

— Sună ca şi cum ar fi încă în casă, zise Flint, în timp ce focurile de armă continuau sporadic de la numărul 9.

Dar maiorul clătină din cap.

— Mă îndoiesc. S-ar putea să fi lăsat un grup sinucigaş care să le acopere retragerea sau să fi aranjat o mitralieră cu un mecanism cu ceas, ca să tragă la anumite intervale de timp. N-am niciun pic de încredere în javrele alea.

Flint ceru asistenţă medicală prin staţie şi le ordonă la doi poliţişti să-l care pe chestor prin grădinile învecinate până pe Farringdon Avenue, proces îngreunat de cei de la Trupele de Intervenţie Terestră, care căutau teroriştii fugiţi. Mai trecu o jumătate de oră până să se restabilească liniştea pe Willington Road, iar dispozitivele de ascultare confirmară că în casă mai erau încă prezente fiinţe umane.

De asemenea, se văzu clar că pe peluza familiei Wilt zăcea o creatură vertebrată. Când se întoarse de la ambulanţă, Flint îl găsi pe maior cu mâna încleştată pe revolver şi pregătindu-se de un asalt.

— L-am descoperit pe unul dintre ticăloşi după zgomotul făcut, zise el în momentul în care dintr-un amplificator conectat la un dispozitiv de ascultare răsări zgomotul puternic al unei bătăi de inimă. Ne ducem să-l aducem înăuntru. Probabil că a fost rănit în schimbul de focuri. Apoi se repezi în beznă şi după câteva minute se auzi un ţipăt şi nişte zgomote sugerând o luptă violentă, implicând un obiect extrem de viguros şi bucăţi din gardul de sârmă dintre cele două grădini. Flint opri amplificatorul. Acum, când puternicele bătăi de inimă se stinseseră, dinspre aparat veneau zgomote şi mai îngrijorătoare. Dar prin resturile serei distruse ajunse să fie în cele din urmă târât cel mai rău lucru imaginabil. Eva Wilt, care oricum lui Flint nu i se păruse niciodată o femeie atrăgătoare, era acum învăluită într-un strat de noroi şi plante

de apă, era udă până la piele – de altfel, pielea i se şi vedea prin câteva locuri prin rochia sfâşiată – şi semăna în mod izbitor cu un umanoid preistoric. Încă se mai zbătea, deşi era ţinută de şase oameni de la TSIT, care o târau în cameră. Maiorul îi urmă, cu un ochi învineţit.

— Ei, cel puţin am pus mâna pe unul din porcii ăia, zise el.

— Eu nu-s unul din porcii ăia! strigă Eva. Eu sunt doamna Wilt! N-aveţi niciun drept să mă trataţi astfel!

Inspectorul Flint se retrase în dosul unui scaun.

— E în mod clar doamna Wilt, zise el. Dacă nu vă supăraţi, doamnă, aţi putea să ne spuneţi ce încercaţi să faceţi?

Înghesuită pe covor, Eva îl privi cu ură.

— Încercam să mă duc alături de copiii mei. Am dreptul s-o fac!

— Asta am auzit deja, răspunse Flint. Dumneata şi drepturile dumitale! Presupun că Henry te-a vârât în povestea asta.

— N-a făcut nimic de genul ăsta! Eu nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Ar putea foarte bine să fie şi mort!

Şi femeia izbucni dintr-odată în plâns.

— În ordine, băieţi, puteţi să-i daţi drumul acum, zise maiorul, convins până la urmă că prizonierul lor nu era unul dintre terorişti. Ştiţi, era cât pe ce să fiţi omorâtă.

Eva îl ignoră şi se ridică în picioare.

— Inspectore Flint, ai şi dumneata copii. Trebuie să ştii ce înseamnă să fii despărţit de cei dragi exact atunci când au mai mare nevoie de tine.

— Mda, păi., începu încurcat inspectorul. Femeile neanderthaliene bocind stârneau în el emoţii neclare şi, oricum, cei pe care-i iubea el cu precădere erau doi scandalagii adolescenţi, cu o atracţie stânjenitoare pentru vandalism. Inspectorul îi fu recunoscător pentru întrerupere unuia dintre

tehnicienii care se ocupau de dispozitivele de ascultare.

— Recepţionăm ceva ciudat, inspectore, zise el. Vreţi să auziţi?

Flint dădu din cap afirmativ. Orice era mai bun decât apelurile la înţelegere venite de la Eva Wilt. Numai că nu era. Tehnicianul porni amplificatorul.

— Asta vine de la Urechea numărul 4, explică el în timp ce difuzorul emitea un şir de mârâituri, gemete, ţipete extatice şi un scârţâit insistent de arcuri de pat.

— Urechea numărul 4? Asta nu-i o ureche! Asta-i un.

— Sună de parcă ar fi un afurisit de maniac sexual care gâdilă o doamnă acolo unde-i pică mai bine, zise maiorul.

Dar Eva asculta cu prea multă atenţie ca să-i pese.

— De unde vine zgomotul?

— De la mansardă, domnule. Cea unde ştiţi dumneavoastră ce e.

Însă subterfugiul faţă de Eva fusese inutil.

— Da, ştiu! gemu ea ascuţit. Ăsta-i Henry al meu. I-aş recunoaşte gemetele oriunde-n lume.

O duzină de ochi dezgustaţi se întoarseră spre ea, dar Eva rămase neclintită. După toate cele prin câte tocmai trecuse într-un timp atât de scurt, proaspăta revelaţie distruse şi ultimele sale rămăşiţe de discreţie socială.

— Face dragoste cu altă femeie! Stai numai să ajung eu să pun mâna pe el! ţipă ea plină de furie şi ar fi ţâşnit iar înapoi în beznă dacă n-ar fi fost oprită.

— Încătuşaţi-o pe javră! strigă inspectorul. Dup-aia duceţi-o înapoi la secţie şi aveţi grijă să nu scape iar. De data asta vreau maximă securitate în jurul ei şi nu mă joc cu vorbele!

— Din câte se aude, s-ar părea că nici soţul ei nu se joacă, dacă tot veni vorba, spuse maiorul în timp ce Eva era târâtă de-acolo, iar dovada de

netăgăduit a primului adulter comis de Wilt continuă să pulseze prin Centrul de Comunicaţii.

Flint ieşi şi el din spatele scaunului şi se aşeză pe el.

— Ei, cel puţin femeia a arătat că am avut dreptate. Am zis eu că ticălosul ăla mic e băgat în asta până-n vârful urechilor!

Maiorul se cutremură.

— Aş putea să găsesc moduri mai plăcute ca să afirm aşa ceva, dar, din câte se aude, s-ar părea că ai dreptate.

— Desigur că am, spuse ţanţoş Flint. Ştiu eu şmecheriile amicului meu Wilt.

— Mă bucur că nu le ştiu şi eu, replică maiorul. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, eu cred că ar trebui să-i aducem pe cei de la Psiho ca să analizeze zgomotele de-aici.

— Totul se înregistrează pe benzi, domnule, spuse unul dintre radiofonişti.

— În cazul ăla opriţi porcăria aia! zise Flint. Am şi-aşa destule pe cap. Nu am nevoie să-l mai aud şi pe Wilt cum şi-o trage!

— Sunt întru totul de acord, interveni şi maiorul, izbit de acurateţea termenului. Probabil că tipul are nervi de oţel. Să mă ia dracu' dacă eu aş fi fost în stare să mi-o scol în asemenea condiţii!

— Aţi fi surprins să vedeţi câte i se scoală ticălosului ăla mic în orice fel de condiţii! replică Flint. Şi nu-i de mirare că s-a însurat cu mastodontul ăla matern ax lui? Eu aş prefera să mă bag în aşternut cu o scoică gigant decât cu Eva Wilt.

— Am impresia că spui dumneata ceva aici, zise maiorul, pipăindu-şi grijuliu ochiul învineţit. Adevărul e că tipa are o lovitură de pumn teribilă. Dar nu mai pot să stau. Trebuie să pun iar în funcţiune reflectoarele alea.

Apoi militarul se îndepărtă, iar Flint rămase şi se întrebă ce ar trebui să facă. Acum, când chestorul era scos din luptă, inspectorul presupuse

că el trebuie să dirijeze desfăşurarea ostilităţilor. Nu era o promovare pe care să şi-o fi dorit. Cam singura consolare pe care reuşi s-o găsească a fost gândul că până la urmă Henry Wilt urma să plătească.

În realitate Wilt îşi concentra mintea spre ceva complet opus. I-o impunea statura bărbăţiei sale, recâştigată atât de curând. În plus, adulterul nu era punctul lui forte, iar actul sexual nu i se păruse niciodată atrăgător atunci când nu avea dispoziţia necesară pentru aşa ceva. Iar cum d" obicei atunci când el avea dispoziţia necesară, Eva nu o avea, reţinându-şi momentele de pasiune până când gemenele adormeau complet – şi Wilt ar fi procedat la fel dacă i s-ar fi dat cât de cât ocazia – bărbatul se obişnuise cu un fel de sexualitate schizoidă, în care făcea un lucru, iar între timp se gândea la cu totul altul. Doar că Eva nu se mulţumea cu un singur lucru. Interesul ei, deşi mult mai focalizat decât al lui, era cu totul eclectic în privinţa problemelor de procedură, aşa că Wilt acceptase să fie încovoiat, sfărâmat, răsucit şi în general contorsionat după modelele sugerate de manualele pe care le consulta Eva. Manualele aveau titluri de genul Cum să menţii prospeţimea căsniciei sau Cum să faci dragoste în mod natural. Wilt obiectase, spunând că ei nu aveau o căsnicie proaspătă şi că nu era nimic natural în riscul de a face o hernie strangulată ca urmare a folosirii poziţiei coitale recomandate de dr. Eugene van Yonk. Doar că argumentele sale nu duseseră niciodată la vreun rezultat pozitiv. Eva replica făcând trimiteri neplăcute la adolescenţa lui şi acuzaţii nefondate legate de ce făcea el în baie atunci când ea nu era acolo, aşa că până la urmă Henry era împins să-şi dovedească normalitatea făcând ceva ce considera complet anormal. Dar dacă Eva fusese teribil de experimentalistă la pat, Gudrun Schautz era o carnivoră dementă. Din momentul acela din bucătărioară, când ea se

încleştase de el prima dată, dezlănţuindu-şi fără reţineri poftele sexuale, Wilt fusese muşcat, zgâriat, lins, mestecat şi supt cu o violenţă şi o lipsă de discriminare care era evident insultătoare, ba chiar – ca s-o spunem pe-a dreaptă absolut periculoasă, şi care îl făcuse să se întrebe de ce javra asta se mai deranja să împuşte oameni când putea să-i expedieze pe lumea cealaltă la fel de uşor folosind metode mult mai legale şi cu certitudine mai chinuitoare. Oricum, niciun om în toate minţile nu l-ar fi putut acuza în mod sincer că ar fi fost un soţ necredincios. Dacă tot veni vorba, era exact opusul. Numai cel mai statornic şi mai conştiincios bărbat de casă şi-ar fi riscat atât de tare pielea încât să ajungă să intre de bunăvoie în pat cu o ucigaşă foarte căutată. Lui Wilt chiar şi adjectivul acesta i se păru nepotrivit şi reuşi să-şi creeze o dispoziţie erotică modică doar concentrându-şi imaginaţia asupra Evei din momentul în care o întâlnise pentru prima dată. Reacţia lui blegită a fost cea care a provocat-o pe Gudrun Schautz. Japiţa nu era numai ucigaşă, căci izbutise să combine terorismul politic cu speranţa că Wilt era un porc şovinist care o să se repeadă la ea fără să aştepte să i se spună de două ori.

Părerile lui Wilt asupra subiectului erau diferite. Una dintre dogmele concepţiei sale filosofice confuze era aceea că după ce te însori nu te mai încurci cu alte femei. Iar săltatul ritmic, în sus şi-n jos, pe o tânără extrem de nubilă intra indiscutabil în categoria încurcatului cu alte femei. Pe de altă parte, exista şi un paradox interesant: acum era mai apropiat spiritual de Eva decât atunci când făcea dragoste de-adevăratelea cu ea şi se gândea la cu totul altceva. În privinţa laturii concrete, n-avea nici cea mai mică şansă să ajungă la orgasm. Deocamdată cateterul care-i fusese pus avea grijă de asta. Putea să tot salte aşa până când se întorceau vacile de la păscut, dar n-avea de gând să-şi supună penisul testului unei erecţii veritabile,

nu mai mult decât avea de gând să şi-l pună să zboare. Ca să împiedice o asemenea posibilitate înfiorătoare, Henry Wilt alternă viziunea tinerei Eva cu imagini cu el însuşi şi execrabila Schautz zăcând pe o masă de autopsie, într-un coitus interruptus fatal. Luând în calcul zarva pe care o făceau, aşa ceva părea foarte probabil şi gândul era în mod cert un antiafrodiziac dintre cele mai eficace. În plus, avea şi avantajul suplimentar că o buimăcea pe muierea asta, Schautz. Se vedea clar că era obişnuită cu iubiţi mai entuziaşti, iar înflăcărarea schimbătoare a lui Wilt o dădea peste cap.

— Ţi-ar plăcea în vreun alt fel, Lieblingl îl întrebă ea când lui Wilt i se blegi pentru a enşpea oară.

— În baie, zise Wilt, care devenise brusc conştient de faptul că teroriştii de la parter s-ar putea hotărî să treacă la acţiune şi că băile apărau mai bine de gloanţe decât paturile.

Gudrun Schautz râse:

— Da, foarte distractiv, ja! în baie!

În clipa aceea reflectoarele se stinseră şi se auzi huruitul unui elicopter. Zgomotul păru să-i stârnească femeii un nou puseu de patimă sexuală.

— Repede, repede! gemu ea. Repede, că ăia-şi dau drumul aici!

— Io să fiu al dracului dacă-mi dau! mormăi Wilt, dar ucigaşa era prea ocupată cu strădania ei de a-i exorciza micşorarea ca să-l mai audă.

Şi, în timp ce sera doamnei de Frackas se dezintegra şi sub ei se auziră schimburi de focuri rapide, Wilt se pomeni aruncat încă o dată în vârtejul pasiunii trupeşti, care nu avea absolut nicio legătură cu sexul real. Moartea se insinua printre mişcările vieţii, iar Wilt, fără să aibă habar că rolul pe care îl juca în acest spectacol greţos era înregistrat pentru posteritate, făcu tot ce putea ca să joace cât mai bine. Încercă să se gândească iar la Eva.

17

Jos, în bucătărie, Chinanda şi Baggish făceau şi ei tot ce puteau ca să gândească măcar un pic. Toate complexităţile vieţii de care încercaseră să scape, refugiindu-se în teroarea şi fanatismul cretin şi criminal păreau să se fi combinat din nou, căzând pe capetele lor. Cei doi traseră frenetic foc după foc în beznă şi, preţ de o clipă măreaţă, îşi închipuiră că doborâseră elicopterul. Numai că, în realitate, din câte se părea, elicopterul a fost cel care a bombardat casa de alături. Când, în cele din urmă, cei doi încetară să mai tragă, se văzură asaltaţi de vaietele gemenelor din pivniţă. Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, bucătăria deveni un loc periculos pentru integritatea lor fizică. Gresia extrem de bine lustruită a Evei lucea de vomă şi după ce Baggish ateriza de două ori pe spate, teroriştii se retraseră pe hol pentru a-şi gândi următoarea mişcare. Abia atunci auziră şi ei sunetele extraordinare ce veneau dinspre mansardă.

— O violează pe Gudrun! zise Baggish şi s-ar fi pornit s-o salveze dacă nu l-ar fi oprit Chinanda.

— Asta-i o capcană pe care ne-o pregătesc porcii ăia de la poliţie! zise el. Vor să urcăm la etaj, ca ei să poată da năvală în casă şi să salveze ostaticii. Rămânem aici, jos!

— Cu tot zgomotul ăsta? Cât timp crezi c-o să mai putem rezista la zbieretele de-aici? Amândoi trebuie să dormim cu rândul şi, cu atâtea vaiete, e imposibil s-o facem.

— Atunci hai să le amuţim, zise Chinanda şi coborî primul în pivniţă, unde doamna de Frackas stătea pe un scaun de lemn, în vreme ce cvadrupletele strigau după manii.

— Ţineţi-vă gura, auziţi? Dacă vreţi s-o vedeţi pe mami, încetaţi cu gălăgia! strigă Baggish.

Dar asta le făcu pe gemene să zbiere şi mai tare.

— Eu aş fi zis că tehnicile de dialog cu copiii mici sunt o parte esenţială a pregătirii voastre, zise

nepăsătoare doamna de Frackas.

Baggish se întoarse spre ea. Încă nu reuşise să treacă peste părerea ei cum că i s-ar potrivi perfect meseria de vânzător de cărţi poştale porcoase în Port Said.

— Fă-le tu să tacă! zise el, fluturându-i pistolul-mitralieră prin faţa nasului. Altfel.

— Dragă băiete, mai ai încă unele lucruri de învăţat, zise bătrâna. Când o să ajungi şi tu la vârsta mea, moartea o să fie ceva atât de iminent, încât nu te mai deranjezi să-ţi faci griji cu aşa ceva. Şi, oricum, eu am fost întotdeauna o susţinătoare a eutanasiei. Nu eşti de părere că e un lucru mult mai raţional decât să-l legi pe om de o perfuzie sau de una din aparatele alea de menţinere a funcţiilor vitale sau cum le-or mai zice? Adică, zi şi tu, cine ar avea chef să ţină în viaţă o făptură bătrână şi senilă când ea nu-i mai e de folos nimănui?

— Eu unul nu! spuse înflăcărat Baggish. Doamna de Frackas îl privi cu interes.

— În plus, cum dumneata eşti musulman, mi-ai face o favoare. Întotdeauna mi s-a spus că, după spusele Profetului, moartea în luptă este o garanţie a mântuirii şi, deşi n-aş putea susţine că iau eu însămi parte la o bătălie, să fii împuşcată de un criminal înseamnă cam acelaşi lucru.

— Noi nu suntem criminali! ţipă Baggish. Noi suntem luptători pentru libertate şi împotriva imperialismului internaţional!

— Ceea ce dovedeşte întocmai spusele mele, continuă imperturbabilă doamna de Frackas. Voi luptaţi, iar eu sunt, fără putinţă de tăgadă, un produs al Imperiului Britanic. Conform filosofiei dumitale, dacă mă ucizi, aş putea ajunge direct în Rai.

— N-am venit aici ca să discutăm filosofie, interveni Chinanda. Prostovancă bătrână, ce ştii tu despre suferinţele muncitorilor?

Doamna de Frackas îşi îndreptă atenţia asupra hainelor lui.

— Mult mai multe decât dumneata, tinere, dacă e să mă iau după croiala hainelor dumitale. Poate că nu e ceva foarte evident, dar mi-am petrecut câţiva ani din viaţă muncind într-un spital de copii din mahalalele Calcuttei şi cred că ştiu ce înseamnă suferinţa. Tu ai muncit vreodată din greu măcar o zi din viaţa ta?

Chinanda ocoli răspunsul.

— Şi ce faci cu toată suferinţa asta? zbieră el, împingându-şi obrazul lângă ea. Ţi-ai spălat conştiinţa la spital, după care te-ai întors la luxul în care trăieşti!

— Iau trei mese complete pe zi, dacă asta înţelegi dumneata prin lux. În mod sigur nu mi-aş fi putut permite modelul acela de maşină scumpă pe care o conduci, ripostă bătrâna doamnă. Şi, dacă tot am ajuns la subiectul spălatului, eu cred că m-ar ajuta să le liniştesc pe fete dacă mi-ai da voie să le spăl.

Teroriştii se uitară la gemene şi părură înclinaţi să accepte. Cvadrupletele nu erau o imagine plăcută.

— În ordine. O să-ţi aducem apă în pivniţă şi-o să poţi să le speli aici, spuse Chinanda, care urcă apoi în bucătăria întunecată şi găsi până la urmă sub chiuvetă o găleată de plastic.

O umplu cu apă şi o aduse la subsol, laolaltă cu o bucată de săpun. Doamna de Frackas se uită nedumerită în găleată.

— Am zis „Să le spăl”. Nu să le învineţesc.

— Să le învineţeşti? Cum adică să le învineţeşti?

— Păi, uită-te şi tu, zise doamna de Frackas.

Cei doi terorişti făcură întocmai şi se îngroziră. Găleata era plină cu apă de un albastru închis.

— Acum încearcă să ne otrăvească! zbieră Baggish şi o apucă în sus pe scări ca să

înregistreze această plângere nouă împotriva Brigăzii Antiteroriste.

Inspectorul Flint prelua apelul.

— Să vă otrăvească? Au pus ceva în sursa de apă? Pot să vă asigur că eu nu ştiu absolut nimic despre aşa ceva.

— Atunci cum se face că e albastră?

— Habar n-am. Eşti sigur că apa e albastră?

— Ştiu eu al dracului de bine că-i albastră! strigă Baggish. Am dat drumul la robinet şi din el a curs apă albastră. Credeţi că suntem idioţi sau mai ştiu eu ce!

Flint şovăi, dar, în interesul ostaticilor, se abţinu să-şi exprime adevărata lui părere.

— Nu contează ce cred eu, zise el. Ce vreau eu să vă zic e că noi n-avem absolut nicio legătură cu sursa de apă.

— Porc mincinos! urlă Baggish. Mai întâi ne atragi în capcană violând-o pe Gudrun, iar acum ne otrăveşti apa. Noi nu mai aşteptăm deloc. Apa e curată într-o oră şi o lăsaţi pe Gudrun să plece sau o executăm pe bătrână!

Şi trânti telefonul, lăsându-l pe Flint mai nedumerit ca niciodată.

— Gudrun violată? Tipul nu-i în toate minţile. Nu m-aş atinge de japiţa aia nici cu o prăjină de acostare. Şi zău că nu pot să pricep cum aş putea fi în două locuri în acelaşi timp! Şi-acum zice că apa s-a făcut albastră.

— S-ar putea să se fi drogat, zise sergentul. Asta le provoacă uneori halucinaţii, mai ales atunci când sunt stresaţi.

— Ce stres? Nu-mi povesti mie despre stres! îi replică Flint şi apoi îşi revărsă furia asupra omului de la radiocomunicaţii. Şi tu de ce dracu' rânjeşti?

— Acum încearcă s-o facă în baie, domnule. Ideea lui Wilt. Focos micuţu'!

— Dacă vrei să sugerezi în mod serios că o pereche care copulează în baie poate să

albăstrească tot restul apei din casă, eu zic să te gândeşti mai bine! îi aruncă Flint.

Inspectorul îşi lăsă capul pe spate, rezemându-şi-l de husa spetezei, şi închise ochii. Mintea îi vâjâia de ipoteze. Wilt era nebun. Wilt era terorist. Wilt era un terorist nebun. Wilt era posedat. Wilt era o enigmă afurisită. Doar ultima ipoteză era sigură – asta şi dorinţa fierbinte a inspectorului ca Wilt să fie la o mie de kilometri depărtare, iar el să nu fi auzit în viaţa lui de ticălos. În cele din urmă se stârni singur.

— În ordine! Vreau ca elicopterul să se întoarcă, iar de data asta fără tâmpenii. Casa e luminată ca ziua şi aşa o să şi rămână. Tot ce trebuie să facă e să lanseze telefonul ăla prin fereastra balconului şi, ţinând cont de ce-au făcut aici, aşa ceva ar trebui să fie joacă de copii. Spuneţi-i pilotului că poate să smulgă şi acoperişul casei dacă are chef, dar vreau să avem o linie telefonică în apartamentul ăla şi vreau s-o avem cât mai repede. E singura posibilitate de a afla cu precizie ce fel de joc joacă Wilt.

— Se face, spuse maiorul şi începu să emită ordine noi.

— Acum se joacă de-a politica, domnule, zise telefonistul. Faţă de el, Marx pare un tip de dreapta. Vreţi să auziţi?

— Cred c-ar fi mai bine, răspunse amărât Flint, aşa că difuzorul fu iarăşi pornit.

Printre pârâituri se auzi vocea lui Wilt, care perora cu îndârjire:

— Trebuie să anihilăm sistemul capitalist până la ultima lui picătură. Nu trebuie să întârziem nicio clipă exterminarea ultimelor rămăşiţe ale clasei exploatatoare şi să inculcăm în minţile muncitorilor conştiinţa proletară. Cea mai bună metodă de a izbuti este să le prezentăm caracterul fascist al pseudodemocraţiei prin praxisul terorii împotriva politicii şi a conducătorilor lumpeni ai

sistemului financiar internaţional. Numai prin demonstrarea antitezei fundamentale între.

— Iisuse Hristoase i Vorbeşte ca un blestemat de manual! lansă Flint un comentariu de o acurateţe neintenţionată. Avem la mansardă un Mao de buzunar. Bun, acum trimiteţi benzile astea la Brigada Idio. Poate că ei or să fie în stare să ne explice ce-i ăla un conducător lumpen.

— Elicopterul e pe drum, spuse maiorul. Telefonul e dotat cu un aparat de filmat miniatural. Dacă totul merge cum trebuie, în curând o să vedem ce se întâmplă acolo sus.

— De parcă de-asta am avea chef, zise Flint şi se retrase la adăpostul toaletei de la parter.

Peste cinci minute elicopterul vâjâia pe deasupra livezii de la capătul grădinii, pluti o clipă peste casa de la numărul 9 şi un telefon de campanie se bălăngăni prin balconul ferestrei de la mansardă şi intră în apartament. Pe măsură ce pilotul înălţa iarăşi aparatul, firul unui cablu se desfăşură în urma lui asemeni firului unui păianjen mecanic.

Flint ţâşni afară din toaletă şi descoperi că îi sunase iarăşi Chinanda.

— Vrea să ştie de ce n-am curăţat apa, domnule, îi spuse telefonistul.

Inspectorul Flint se aşează pe scaun, scoase un oftat şi apucă receptorul telefonului.

— Ascultă aici, Miguel, începu el, imitând abordarea prietenoasă a chestorului, poate că n-o să-ţi vină să crezi.

Un şuvoi de insulte arătă extrem de clar că teroriştilor nu le venea.

— În ordine, accept toate astea, zise Flint când şuvoiul de epitete încetă. Dar ce vreau eu să spun e că nu noi suntem la mansardă. Noi n-am pus absolut nimic în apă.

— Atunci de ce le aduceţi arme cu elicopterul?

— Nu era nicio armă. Dacă tot veni vorba, era un telefon, ca să putem vorbi cu ei. Da, sunt şi eu dispus să zic că nu pare credibil. Sunt foarte dispus

să accept că. Nu, nu noi. Dacă a făcut cineva aşa ceva, nu puteau fi decât.

— Armata Alternativă a Poporului, îi suflă sergentul.

— Armata Alternativă a Poporului, repetă Flint. Ei trebuie să fi pus ceva în apă, Miguel. Cum? Nu-ţi place să ţi se spună Miguel. Bine, dacă tot veni vorba, nici mie nu-mi place neapărat să mi se spună porc ţepos. Da, te-am auzit. Te-am auzit de prima dată. Şi, dacă o să închizi telefonul, o să vorbesc cu ticăloşii de-acolo de sus.

Şi Flint trânti telefonul.

— Ei bine, acum faceţi-mi legătura cu mansarda. Şi faceţi-o repede. Ni se scurge timpul.

Trebui să se mai scurgă încă un sfert de oră. Reapariţia neaşteptată a elicopterului exact atunci când alternativa Wilt trecuse de la sex la politică îi dăduse peste cap tactica lui Henry. După ce-şi înmuiase binişor victima la nivelul fiziologic, acum începuse s-o buimăcească şi mai tare citându-l pe excesiv de tupeistul Bilger în forma lui cea mai acut marcusiană. N-a fost prea greu şi, oricum, Wilt meditase ani în şir la nedreptatea existenţei umane. Întâlnirile sale cu anul IV Tencuitori îl învăţaseră faptul că el aparţinea unei categorii oarecum privilegiate. Tencuitorii câştigau mai mult decât el, iar Tipografii erau în mod clar bogaţi, dar, lăsând la o parte aceste discrepanţe, era totuşi adevărat că se născuse într-o ţară avută, cu o climă prietenoasă şi cu instituţii politice complexe, elaborate de-a lungul secolelor trecute. Şi în primul rând într-o societate industrializată. Marea majoritate a oamenilor trăiau într-o sărăcie cruntă, erau decimaţi de boli tratabile, dar care nu erau tratate, erau subjugaţi de nişte guverne tiranice şi trăiau cu teamă şi cu riscul permanent de a muri de foame. În ipoteza că exista cineva care încerca să elimine această inegalitate, Wilt îl susţinea. Poate că organizaţia Evei, Susţinere Umanitară Personală pentru Populaţiile Tribale, era ineficientă, dar avea

cel puţin meritul că era una proprie şi că adoptase direcţia corectă. Terorizarea oamenilor nevinovaţi şi uciderea bărbaţilor, a femeilor şi a copiilor era concomitent ineficientă şi barbară. Ce diferenţă exista între terorişti şi victimele lor? Numai una de opinii. Chinanda şi Gudrun Schautz proveneau din familii bogate, iar Baggish, al cărui tată fusese proprietar de magazin în Beirut, nu prea putea fi considerat sărac. Niciunul dintre aceşti călăi autoproclamaţi nu fusese împins spre crimă de disperarea provocată de sărăcie, iar din câte putea să-şi dea seama Wilt, fanatismul lor nu îşi avea rădăcinile în nicio convingere anume. Ei încercau să-i scoată pe britanici din Ulster, pe israelieni din înălţimile Golan şi chiar pe turci din Cipru. Erau nişte pozeuri politici, al căror duşman era viaţa. Pe scurt, erau cu toţii ucigaşi din propria lor voinţă, psihopaţi care îşi camuflau motivele în spatele unui paravan de filosofie utopică. Puterea era cea care îi mâna în luptă – puterea de a provoca durere şi de a îngrozi. Chiar şi propria lor disponibilitate de a muri era tot un fel de putere, o formă oarecare, nevrotică şi infantilă, de masochism şi de ispăşire a vinei – nu pentru crimele lor murdare, ci pentru faptul că erau pur şi simplu vii. Dincolo de asta se ascundeau în mod cert şi alte motive, ce aveau legătură cu părinţii şi cu învăţatul mersului la toaletă. Lui Wilt nu-i păsa. Era suficient că oamenii aceştia erau purtătorii aceluiaşi virus al turbării politice care îl determinase pe Hitler să construiască Auschwitzul şi să se sinucidă într-un buncăr sau îi făcuse pe cambodgieni să se ucidă unii pe alţii cu milioanele. Prin urmare, nu meritau niciun strop de înţelegere. Wilt era nevoit să-şi apere copiii şi era nevoit să se folosească doar de inteligenţa lui ca să reuşească.

Aşa se face că se lansase într-o încercare disperată de a o determina pe Gudrun Schautz să rămână izolată şi şovăielnică, declamând din dogma marcusiană până ce elicopterul îi întrerupse

recitalul. Când telefonul încastrat într-o cutie de lemn zbură înăuntru prin cadrul ferestrei, Wilt se aruncă la podea în bucătărioară.

— Înapoi în baie! urlă el, convins că obiectul acela era un fel de bombă cu gaz lacrimogen.

Dar Gudrun Schautz ajunsese deja acolo. Wilt se târî până la ea.

— Ştiu că suntem aici, îi şopti femeia.

— Ştiu că eu sunt aici, zise Wilt cu un sentiment de gratitudine faţă de poliţie, care – din câte se părea – îi furniza dovada că era urmărit. Ce vor de la tine?

— Pe mine m-au încuiat în baie. De ce ar fi făcut aşa ceva dacă nu ar fi vrut să mă prindă?

— De ce-ar fi făcut-o dacă ar fi vrut să te prindă? întrebă Wilt. Ar fi putut să te scoată de-acolo într-o clipă.

Apoi făcu o pauză şi, în lumina reflectată din tavan, îi aruncă o privire apăsătoare.

— Dar cum au făcut de-au ajuns la mine? Mă întreb şi eu. Cine le-o fi spus?

Gudrun Schautz se uită în spatele ei şi se întrebă şi ea o mulţime de lucruri.

— De ce te uiţi la mine? Habar n-am la ce te referi!

— Nu? zise Wilt, hotărând că venise vremea să dezlănţuie toată splendoarea furiei sale. Asta zici acum. Ai venit la mine în casă atunci când toate mergeau foarte bine, conform planului, iar acum au apărut israelienii şi totul e kaput. S-a zis cu asasinarea reginei, cu folosirea gazului paralizant, cu anihilarea cadrelor parlamentare pseudodemocratice din Camera Comunelor dintr-un singur foc, cu.

Telefonul din living îi întrerupse înşiruirea nebunească. Wilt ascultă uşurat ţârâitul. La fel făcu şi Gudrun Schautz. Paranoia, care devenise parte din machiajul ei, începea să capete în mintea femeii proporţii noi cu fiecare modificare a poziţiei lui Wilt.

— O să-ţi răspund, îi zise ea, dar Wilt o trăsni cu o privire feroce.

— Turnătoareo! aruncă el. Ai făcut deja destul rău! O să stai exact unde eşti! E singura ta şansă!

Şi, lăsând-o pe Gudrun să descâlcească un raţionament atât de straniu, Wilt se târî prin bucătărie şi deschise cutia.

— Ascultă, porc de vier fascist! zbieră el înainte ca Flint să poată strecura şi el o vorbă. Să nu crezi că poţi să duci cu zăhărelul Armata Alternativă a Poporului cu unul din dialogurile tale mincinoase! Cerem.

— Ţine-ţi gura, Wilt! i-o trânti inspectorul. Wilt îşi ţinu gura. Aşadar, javrele ştiau. Şi în primul rând o ştia Flint. Asta ar fi fost o veste bună dacă lui Wilt nu i-ar fi suflat în ceafă o afurisită de ucigaşă.

— Prin urmare, n-are rost să mai încerci să ne tragi pe sfoară, îţi aduc la cunoştinţă că dacă mai vrei să-ţi vezi fiicele vii, ai face mai bine să încetezi să-i otrăveşti pe camarazii tăi de la parter.

— Ce să încerc? întrebă Wilt, atât de şocat de acuzaţia proaspăt lansată, încât reveni la vocea lui normală.

— M-ai auzit. Ai doftoricit sursa de apă şi cei de jos vor s-o repari – adică să fie deja reparată!

— Am doftoricit. Începu Wilt şi abia după aceea îşi aminti că nu putea vorbi deschis, dată fiind compania pe care o avea.

— Sursa de apă, reluă Flint. Cei de jos au stabilit un termen limită pentru repararea ei şi ăsta se termină în vreo jumătate de oră. Şi când vorbesc de terminat, să ştii că altfel or să termine ei pe altcineva.

Urmă o clipă de tăcere, în timpul căreia Wilt încercă să gândească. Probabil că în afurisita aia de geantă era ceva otrăvitor. Poate că teroriştii îşi duceau cu ei propria rezervă de cianură. Trebuia să scoată geanta de acolo, dar între timp trebuia să-şi menţină şi postura de lunatic. Aşa se face că reveni la atitudinea lui anterioară.

— Nu facem niciun fel de înţelegere! urlă el. Dacă nu ne satisfaceţi revendicările până la ora opt dimineaţa, ostaticii or să moară!

La celălalt capăt al firului se auzi sunetul unui râs.

— Cântă la altă masă, Wilt! zise Flint. Cum ai de gând s-o omori pe femeie? Poate s-o fuţi până moare?

Inspectorul făcu o pauză, pentru ca informaţia de mai înainte să fie asimilată, după care continuă:

— Am înregistrat pe bandă fiecare aiureală, oricât de mică, pe care ai spus-o ori ai făcut-o. O să sune superb când o s-o punem la tribunal.

— Căcat! zise Wilt, dar de data asta nu se adresă nimănui.

— Doamnei Wilt i-a plăcut în mod special. Da, m-ai auzit bine. Şi-acum ai de gând să cureţi apa aia sau vrei ca fiicele tale să fie silite să bea din ea?

— În ordine, accept. Vreau ca avionul să aştepte pe pistă şi nu mă mişc de aici până nu vine maşina. Un singur şofer. Şi fără şmecherii, altfel femeia moare odată cu mine! Aţi înţeles?

— Nu, zise Flint, începând să se simtă şi el buimăcit.

Dar Wilt pusese capăt conversaţiei. Acum stătea pe podea şi încerca să se gândească la vreo metodă prin care să rezolve noua dilemă. Nu putea să facă nimic la cisterna de apă cât timp Gudrun Schautz se uita la el. Trebuia să-şi continue cacealmaua. Se întoarse în bucătărioară şi o găsi rezemată şovăielnic de uşa băii.

— Bun, acum ştii, zise el. Dar Gudrun Schautz nu ştia.

— De ce-ai zis că o să mă ucizi? întrebă ea.

— Tu de ce crezi? răspunse Wilt, adunându-şi suficient curaj ca să se îndrepte spre ea cu un aer ce putea fi luat drept aproximativ ameninţător. Pentru că eşti o turnătoare! Dacă nu erai tu, planul.

Dar Gudrun Schautz auzise destul. Se retrase în baie, trânti uşa după ea şi o bloca. Micuţul ăsta era nebun. Întreaga situaţie era înnebunitoare. Nimic nu mai avea vreun sens, iar contradicţiile se îngrămădeau una peste alta, astfel că rezultatul era un flux ininteligibil de impresii. Femeia se aşează pe scaunul de toaletă şi încercă să găsească o cale de ieşire din tot haosul din jur. Dacă omuleţul ăsta ciudat, cu poveştile lui despre asasinarea reginei, era căutat de poliţie – şi totul părea să sugereze că aşa stăteau lucrurile, oricât de ilogic ar fi părut –

atunci putea obţine ceva pornind de la aparenta sa calitate de ostatică a lui. Din câte ştia, poliţiştii britanici nu prea erau proşti, dar ar putea să-i dea drumul fără să-i pună prea multe întrebări stânjenitoare. Era singura ei şansă. Auzi prin uşă cum Wilt mormăia îngrijorător dincolo ceva pentru sine. Bărbatul se apucase să lege iar clanţa de la uşa băii.

Când termină, Wilt se caţără iarăşi în spaţiul de depozitare de la mansardă şi ajunse imediat cu mâna vârâtă până la cot în cisterna de apă. Avea în mod clar o culoare foarte întunecată şi când bărbatul reuşi în cele din urmă să tragă geanta de umăr din ea, braţul îi era albastru. Wilt aşeză geanta pe podea şi începu să scotocească prin interiorul ei. Găsi la fund o maşină de scris portabilă şi o tuşieră mare, cu o ştampilă de cauciuc. Nu era nimic care să aducă a otravă, dar panglica maşinii de scris şi tuşiera poluaseră în mod cert apa. Wilt se întoarse în bucătărie şi deschise robinetul. „Nu-i de mirare că javrele alea s-au gândit că au fost doftoricite” murmură el, după care lăsă robinetul să curgă şi se cocoţă din nou în spaţiul de sub acoperiş. Până ajunse să ocolească târâş cisterna de apă, trăgând geanta după el şi apoi ascunzând-o sub izolaţia din fibră de sticlă, zorile începuseră să concureze cu reflectoarele. Wilt ieşi de după cisternă, se duse până în living, se întinse pe canapea şi se întrebă ce ar trebui să facă acum.

18

Aşa începu ziua a doua a asediului de pe Willington Road. Soarele se înălţa pe cer, reflectoarele păleau, Wilt dădea din cap spasmodic într-un colţ al mansardei, Gudrun Schautz stătea întinsă în baie, doamna de Frackas şedea pe un scaun în pivniţă, iar gemenele se înghesuiseră laolaltă sub o grămadă de saci în care Eva ţinuse odinioară cartofi „organici”. Până şi cei doi teroriști apucară să fure un pui de somn, în timp ce

în Centrul de Comunicaţii maiorul, instalat pe un pat de campanie, sforăia şi zvâcnea în somn ca un ogar ce visează o vânătoare. În altă parte, dar tot în casa doamnei de Frackas, câţiva oameni din trupele antitero se aranjaseră confortabil. Sergentul însărcinat cu dispozitivele de ascultare se încovrigase pe o canapea, iar inspectorul Flint luase în posesie dormitorul mare. Dar, în ciuda întregii inactivităţi umane din jur, senzorii electronici transmiteau informaţii pe benzi, iar de aici la computer şi la echipa de specialişti în războiul psihologic, în vreme ce telefonul de campanie îi monitoriza respiraţia lui Wilt şi îi scana mişcările prin intermediul obiectivului camerei lui TV, asemeni unui cal troian audiovizual.

Numai Eva nu dormea. Femeia zăcea într-o celulă de la secţia de poliţie, fixa cu privirea becul electric slab din tavan şi-l menţinea pe sergentul de serviciu într-o stare de nesiguranţă, căci pretindea să se vadă cu avocatul ei. Era o cerere pe care sergentul nu ştia cum s-o refuze. Doamna Wilt nu era o infractoare şi, din câte ştia el, nu existau niciun fel de temeiuri legale pentru a o ţine închisă într-o celulă. Chiar şi ticăloşilor inveteraţi li se permitea să se vadă cu avocaţii lor, aşa că, după câteva încercări zadarnice de a lua legătura cu inspectorul Flint, sergentul cedă.

— Puteţi să folosiţi telefonul de aici, îi spuse el şi, cu discreţie, o lăsă singură în birou, ca să dea câte telefoane voia.

Dacă lui Flint nu-i plăcea, să fie sănătos. Sergentul de gardă nu-şi punea pielea la bătaie chiar pentru oricine.

Eva dădu o grămadă de telefoane. Mavis Mottram se văzu trezită la patru dimineaţa şi află îngrijorată că singurul motiv pentru care Eva nu luase legătura cu ea mai înainte era pentru că era reţinută în mod ilegal de cei de la poliţie.

— În viaţa mea n-am auzit ceva mai revoltător! Sărmana de tine! Dar nu-ţi face griji. O să te scoatem de acolo cât ai clipi din ochi, o asigură Molly şi îl trezi imediat pe Patrick, ca să-i spună să ia legătura cu şeful poliţiei, cu reprezentantul circumscripţiei în Parlament şi cu amicii lui de la BBC.

— N-o să mai am niciun prieten la BBC dacă îi sun la patru jumate dimineaţa, zise el.

— Prostii! îl contracara Mavis. Aşa or să aibă destul timp ca să bage informaţia la ştirile de dimineaţă.

Familia Braintree fu şi ea trezită. De data asta Eva îi îngrozi descriindu-le cum fusese agresată de către cei de la poliţie şi îi întrebă dacă ştiau pe cineva care i-ar putea fi de ajutor. Peter Braintree sună la secretarul Ligii pentru Libertăţi Individuale şi, după ce se mai gândi puţin, sună şi relată întreaga poveste la toate ziarele naţionale. Iar Eva continuă cu telefoanele. Domnul Godsyke, avocatul familiei Wilt, fu târât afară din pat şi silit să răspundă la telefon. Acesta promise că o să vină la secţia de poliţie cât de repede poate.

— Nu mai povesti nimănui nimic, o sfătui el, ferm convins că doamna Wilt trebuie să fi comis vreo infracţiune.

Eva îi ignoră sfatul. Vorbi cu familia Nye, cu directorul Colegiului Tehnic şi cu toţi oamenii de care reuşi să-şi amintească, printre care şi dr. Scally. Tocmai terminase când o sunară cei de la BBC şi Eva le dădu un interviu din postura de mamă a unor cvadraplete luate ostatice de terorişti, ea însăşi reţinută fără niciun motiv de cei de la poliţie.

Din momentul acela se porni o avalanşă tot mai mare de proteste. Secretarul de stat de la Interne a fost trezit de subsecretarul lui permanent cu vestea că cei de la BBC refuzau cererea lui ca, în interesul naţiunii, să nu difuzeze interviul, pe motiv că reţinerea ilegală a mamei ostaticelor era

diametral opusă interesului naţional. De aici informaţia ajunse la şeful poliţiei, care era făcut răspunzător pentru acţiunile Brigăzii Antiteroriste, şi chiar la ministrul Apărării, ale cărui Trupe Speciale de Intervenţie Terestră fuseseră cele care o bruscaseră prima dată pe doamna Wilt. Eva intră la ştirile de la ora şapte de la radio şi reuşi să fie plasată şi pe prima pagină din toate ziarele exact la timp ca să prindă ora de vârf de dimineaţă, astfel că la şapte şi jumătate secţia de poliţie din ipford era asediată de oameni de presă, camere de filmat, fotografi, prieteni de-ai Evei şi spectatori neimplicaţi, chiar mai serios decât casa de pe Willington Road. Scepticismul domnului Godsyke se evaporase în faţa mărturisirii sergentului de gardă cum că habar n-avea de ce fusese arestată doamna Wilt.

— Nu mă întrebaţi pe mine care este acuzaţia pentru care ar fi învinovăţită, zise sergentul. Mie mi-a dat ordin inspectorul Flint s-o ţin închisă în celulă. Dacă vreţi mai multe informaţii, întrebaţi-l pe el!

— Asta şi intenţionez, zise domnul Godsyke, Unde e el?

— La asediu. Dacă doriţi, aş putea încerca să vă fac legătura cu el prin telefon.

Aşa se face că Flint, care reuşise în cele din urmă să fure câteva momente de somn, gândindu-se încântat că până la urmă reuşise să-l prindă la înghesuială pe ticălosul ăla mic de Wilt exact aşa cum voia, adică implicat până peste cap într-o infracţiune veritabilă, descoperi brusc că sorţii se întorseseră împotriva lui.

— Eu n-am arestat-o. Am zis că trebuie reţinută de poliţie în baza Legii împotriva Terorismului.

— Vreţi să sugeraţi cumva, fie şi numai pentru o clipă, că de fapt clienta mea e suspectă de terorism? îl chestiona domnul Godsyke. Pentru că dacă sugeraţi aşa ceva.

Inspectorul Flint se gândi la legea împotriva calomniei şi decise că nu sugera aşa ceva.

— A fost reţinută în arest pentru propria ei siguranţă, ocoli el un răspuns direct.

Domnul Godsyke nu-l crezu.

— Ei bine, ţinând cont de starea în care e doamna, nu pot să spun decât că, după părerea mea bine cântărită, ar fi fost mai în siguranţă în afara secţiei de poliţie decât în interiorul ei. Se vede clar că a fost bătută cu sălbăticie, târâtă prin noroaie şi – în măsura în care pot judeca asemenea probleme – trântită şi prin nişte garduri vii, a suferit escoriaţii multiple pe braţe şi pe picioare şi este într-o stare de epuizare nervoasă, în momentul de faţă aveţi de gând să o eliberaţi sau trebuie să depun o.

— Nu! zise repede Flint. Poate să plece, sigur că da, dar nu-mi asum în niciun fel responsabilitatea pentru siguranţa ei dacă vine cumva aici.

— După cum stau lucrurile, nu prea cred că am nevoie de asigurarea dumitale, zise domnul Godsyke şi o conduse pe Eva afară din secţia de poliţie.

Femeia se văzu întâmpinată de un baraj de întrebări şi de aparate de filmat şi fotografiat.

— Doamnă Wilt, este adevărat că aţi fost bătută de poliţie?

— Da! spuse Eva înainte ca domnul Godsyke să apuce să spună că de fapt clienta lui nu va da niciun fel de declaraţii.

— Doamnă Wilt, ce intenţionaţi să faceţi acum?

— Mă duc acasă, spuse Eva, dar domnul Godsyke o împinse în maşină.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, draga mea! zise el. Trebuie să ai dumneata nişte prieteni la care să stai până se limpezesc lucrurile.

Mavis Mottram încercă să se facă auzită din mijlocul mulţimii. Eva o ignoră. Începuse să se gândească la Henry şi la fetişcana aia, nemţoaica aia îngrozitoare, amândoi într-un pat, iar Mavis era

ultima persoană cu care ar fi avut chef să stea de vorbă acum. În plus, undeva într-un colţişor al minţii încă o mai învinovăţea pe Mavis pentru că insistase să meargă cu ea la seminarul acela idiot. Dacă ar fi rămas acasă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Sunt sigură că familia Braintree n-o să se supere dacă mă duc la ei, zise ea şi în clipa următoare stătea în bucătăria lor, bea nişte cafea şi-i relata lui Betty întreaga poveste.

— Eva, eşti sigură? o întrebă Betty. Vreau să zic că nu pare deloc în stilul lui Henry.

Eva dădu din cap înlăcrimată.

— Sunt sigură. Puseseră megafoanele alea sau ce-or fi peste tot în jurul casei şi puteau auzi tot ce se petrece înăuntru.

— Trebuie să-ţi spun că tot nu pot să pricep. Nici Eva nu putea. Nu era doar vorba de faptul că lui Henry nu-i stătea în fire să-i fie infidel. Pur şi simplu nu era deloc în stilul lui Henry. Henry nici măcar nu se uita vreodată după alte femei. Eva ştiuse întotdeauna că aşa stăteau lucrurile şi fuseseră situaţii în care ea însăşi se simţise iritată de lipsa lui de interes. O lipsea cumva de gelozia măruntă la care avea dreptul din poziţia sa de nevastă şi mai intervenea şi bănuiala că lipsa lui de interes se extindea şi asupra ei. Acum Eva se simţea înşelată de două ori.

— Mă gândeam că ar fi trebuit să fie mult prea îngrijorat din cauza fetiţelor ca să. Continuă ea. Ele erau jos, iar el sus, în apartamentul de la mansardă, cu creatura aia.

Glasul Evei se frânse şi femeia începu să plângă fără reţinere.

— Tu ai nevoie de o baie şi după aceea de un somn sănătos, zise Betty, iar Eva acceptă să fie condusă pe scări în sus până la baie.

Dar în timpul cât stătu întinsă în apa fierbinte instinctul şi raţiunea interacţionară din nou. O să se ducă acasă. Trebuia s-o facă, iar de data asta o

să se ducă în miezul zilei, pe lumină. Ieşi din baie, se usca şi-şi puse o rochie de gravidă, singurul articol de îmbrăcăminte pe care Betty Braintree izbutise să-l găsească şi care i se potrivea, după care coborî la parter. Hotărâse ce urma să facă.

În sala de conferinţe provizorie, care fusese odinioară bârlogul personal al domnului general-maior de Frackas, inspectorul Flint, maiorul şi membrii echipei de Război Psihologic stăteau pe scaune şi se uitau la un televizor amplasat cu totul inadecvat în mijlocul bătăliei de la Waterloo. Obsesia răposatului general-maior faţă de soldaţii de jucărie şi amplasarea lor precisă pe o masă mare de ping-pong, unde se umpluseră de praf după moartea acestuia, dădea un plus de aer suprarealist extraordinarelor imagini şi sunete transmise de aparatul de filmat din telefonul de campanie plasat în casa de alături. Alternativa Wilt intrase într-o nouă etapă, una în care Henry părea că o luase în mod clar şi rău de tot razna.

— Nebun de legat, zise maiorul în timp ce Wilt, distorsionat, oribil de lentila curbă a camerei video, se înălţa imens şi., e micşora repede, după cum se învârtea prin mansardă, murmurând cuvinte care n-aveau niciun sens.

Până şi lui Flint îi veni greu să respingă un asemenea verdict.

— Ce dracu' înseamnă „Viaţa e dăunătoare infinităţii"? îl întrebă el pe un psihiatru, doctorul Felden.

— Vreau să aud mai multe înainte să-mi pot exprima o opinie precisă, îi răspunse doctorul.

— Dar eu să fiu al dracului dacă mai vreau! bombăni maiorul. E ca şi cum ne-am holba într-o celulă cu pereţii matlasaţi de la casa de nebuni.

Pe ecran se putea vedea cum Wilt striga ceva despre lupta în numele religiei lui Allah şi moarte pentru toţi necredincioşii. Apoi bărbatul emise câteva sunete extrem de îngrijorătoare, care sugerau imaginea prostului satului înecându-se cu

un os de peşte, şi dispăru în bucătărie. Urmă un moment de tăcere, după care Wilt începu să incanteze, falsând înfricoşător de tare, „Clopotele iadului îşi încep dangătele, dar nu şi pentru mine, nu pentru mine”. Când apăru iar în cadru, era înarmat cu un cuţit de tăiat pâinea şi ţipa „Mamă, în dulap e-un crocodil care-ţi roade hainele! Lilieci, şopârle ce înfruntă vulturi ţin lumea şi tainele!”. În cele din urmă se întinse pe pat şi începu să se hlizească.

Flint se întinse peste şinele înfundate şi opri aparatul.

— Dacă mai aud mult timp aşa ceva, o să încep să prind şi eu sticleţi, mârâi el. Bun, acum l-aţi văzut şi l-aţi auzit pe ticălos, aşa că vreau să aud ce credeţi voi despre cea mai potrivită metodă de a trata cu el.

— Privind din perspectiva unei ideologii politice coerente, trebuie să mărturisesc că îmi vine greu să-mi exprim o opinie, zise profesorul Maerlis.

— Bun, zise maiorul, în sinea căruia încă stăruia bănuiala că profesorul împărtăşea convingerile teroriştilor.

— Pe de altă parte, transcrierea benzilor înregistrate noaptea trecută ne furnizează dovezi clare că domnul Wilt posedă o cunoaştere profundă a ideologiei teroriste şi că, din câte se pare, este implicat într-o conspiraţie ce urmăreşte asasinarea reginei. Ce nu pricep eu e ce rost au aici israelienii.

— Ăsta ar putea fi fără nicio problemă un simptom al paranoiei, zise dr. Felden. Un caz absolut obişnuit de manie a persecuţiei.

— Nu mă interesează ce ar putea fi, interveni Flint. Cretinul ăsta e sau nu e nebun?

— Greu de spus. În primul rând s-ar putea foarte bine ca subiectul să sufere efectele secundare ale drogurilor care i-au fost date ieri, înainte ca el să intre în casă. Aşa-zisul medic ofiţer care i le-a

administrat mi-a confirmat că amestecul constă din trei părţi de Valium, două de amital de sodiu, o măsură de bromură şi ceea ce el a ales să numească un parfum uşor de laudanum. N-a putut să-mi specifice proporţiile exacte folosite, dar, după părerea mea, faptul că domnul Wilt e încă în viaţă spune ceva despre constituţia lui.

— Spune ceva despre cafeaua de cantină pe care căcăciosul ăsta o bea fără să bage măcar de seamă! trânti Flint. În fine, ar trebui sau nu să-i dăm un telefon şi să-l întrebăm ce-a făcut cu muierea aia, Schautz?

Doctorul Fejden se juca meditativ cu un Napoleon de plumb.

— În ansamblu, eu, unul, sunt împotriva ideii. Dacă fraulein Schautz mai e încă în viaţă, n-aş vrea să fiu răspunzător pentru introducerea ideii de a o ucide în creierul unui om în starea în care e domnul Wilt.

— Asta ne ajută tare mult! Prin urmare, atunci când porcii ăia or să ne ceară iar eliberarea ei, presupun că o să trebuiască să le spunem că e prizoniera unui ţicnit.

Şi, dorindu-şi din tot sufletul ca înlocuitorul şefului Brigăzii Antiteroriste să ajungă acolo înainte ca în casa de alături să înceapă crimele în masă, Flint se duse direct la Centrul de Comunicaţii.

— N-o facem, îi spuse el sergentului. Brigada Idio e de părere că avem de-a face cu un maniac criminal.

Era – mai mult sau mai puţin – exact reacţia pe care o dorea Wilt. Avusese parte de o noapte chinuitoare, în care îşi calculase următoarea mişcare. Până acum jucase un şir de roluri – cel de grup terorist revoluţionar, cel de tată recunoscător, cel de molâu inegalabil, cel de amorez imprevizibil şi cel de om care intenţionează s-o asasineze pe regina Angliei – şi, cu fiecare nouă făcătură, văzuse cum sentimentul de siguranţă al lui Gudrun

Schautz se clatină tot mai tare. Ameţită până la orbire de drogul dogmei revoluţionare, femeia era incapabilă să se adapteze la o lume a fanteziei absurde. Iar lumea lui Wilt era absurdă. Fusese dintotdeauna aşa şi, din câte îşi dădea seama bărbatul, avea să fie întotdeauna aşa. Era fantastic şi absurd că Bilger făcuse filmul acela blestemat, dar era şi adevărat, aşa cum era la fel de adevărat că Wilt îşi petrecuse perioada maturităţii înconjurat de tineri plini de coşuri, care credeau că în ochii femeilor ei erau o comoară dăruită de Dumnezeu, şi de profesori care-şi imaginau că-i puteau transforma pe tencuitorii şi mecanicii auto în nişte fiinţe umane binecrescute dacă-i obligau să citească Finnegans Wake sau că erau în stare să le inculce o conştiinţă proletară veritabilă dacă îi îndopau cu hălci masive din Capitalul lui Marx. Wilt trecuse el însuşi printr-o întreagă serie de fantezii, incluzând acel vis personal de a deveni un mare scriitor, care-i fusese trezit iar la viaţă când o zărise prima dată pe Irmgard Muller, şi – într-o situaţie anterioară – cel de a o ucide cu sânge rece pe Eva. Iar în ultimii optsprezece ani Henry Wilt trăise alături de o femeie care schimba rolurile pe care le juca aproape la fel de des cum îşi schimba hainele. Având în urmă o experienţă atât de bogată, Wilt era capabil să dea naştere unor noi fantezii cât ai clipi din ochi atâta timp cât nu i se pretindea să le înzestreze cu un grad mai ridicat de credibilitate făcând ceva mai practic, ci se limita să le lustruiască pe fiecare cu cuvinte. Cuvintele erau mediul lui de manifestare şi fuseseră mediul lui în toţi anii petrecuţi la Colegiul Tehnic. Acum, când Gudrun Schautz era încuiată în baie, era liber să le folosească după pofta inimii lui şi spre neplăcerea tinerei nemţoaice. Asta în cazul în care creaturile alea de la parter nu se porneau să facă vreo chestie violentă.

Dar Baggish şi Chinanda erau extrem de ocupaţi cu o altă formă de comportament bizar.

Cvadrupletele se treziseră de curând şi îşi reînnoiseră asaltul asupra frigiderului Evei şi asupra rezervei ei de fructe confiate, în timp ce doamna de Prackas renunţase să se mai chinuie să le menţină relativ curate, căci forţele implicate în confruntare erau cu totul inegale. Bătrâna petrecuse o noapte exagerat de incomodă, stând aşezată pe un scaun de lemn, iar reumatismul ei o făcea să înnebunească. Până la urmă ajunse să bea ceva, iar cum singura băutură disponibilă era berea de casă patentată de Wilt, rezultatele acţiunii ei au fost remarcabile.

După îngrozitoarea primă gură de bere, bătrâna doamnă se întrebă ce naiba o lovise. Nu era doar problema că lichidul mirosea rău, atât de rău încât femeia luase imediat încă o gură, încercând să scape de gustul acela groaznic. Mai era şi excesiv de tare. După ce se înecă cu a doua gură, doamna de Frackas se uită la sticlă cu o neîncredere absolută. Era imposibil de crezut că lichidul ăla ar fi fost distilat de cineva care s-ar fi gândit în mod serios la consumul uman şi, preţ de o clipă sau două, doamna de Frackas luă în calcul posibilitatea îngrozitoare ca Wilt, din cine ştie ce motiv diabolic, să fi pus acolo un flacon întreg de diluant concentrat. Totuşi nu părea o variantă prea uşor de înghiţit, dar – pe de altă parte – nici ceea ce tocmai băuse nu părea uşor de înghiţit. I se scursese pe gât în jos, pârjolind-o pe dinăuntru cu toată virulenţa unui detergent de toaletă puternic, pornit aă desfunde o conductă de scurgere neîngrijită multă vreme. Doamna de Frackas examina eticheta şi se linişti. Porcăria se anunţa ca fiind „Bere blondă” şi, cu toate că titulatura aceasta contrazicea ostentativ realitatea, indiferent ce ar fi fost în sticlă, era ceva de băut. Bătrâna doamnă mai trase un gât şi, într-o clipă, uită de reumatism. Îi era imposibil să se concentreze pe două dureri în acelaşi timp.

În clipa când goli sticla avea deja probleme să se concentreze pe orice. Lumea devenise brusc un loc încântător şi, pentru a o face şi mai bună, nu avea nevoie decât de mai multă marfă de acelaşi tip. Doamna de Frackas se duse, clătinându-se, spre depozitul de vinuri, îşi alese o a doua sticlă şi tocmai era pe cale să-i scoată dopul, când chestia explodă. Udă leoarcă de bere şi ţinând în mână gâtul sticlei, doamna de Frackas se pregătea să încerce o a treia sticlă, când privirea îi căzu pe câteva recipiente mai mari de pe raftul de jos. Trase afară unul din ele şi văzu că odinioară conţinuse şampanie. Nu reuşi să-şi dea seama ce conţinea acum, dar cel puţin dădea impresia că poate fi deschis cu mai puţine riscuri şi că nu avea atâtea şanse să se sfărâme, aşa cum se întâmplase cu sticlele de bere. Bătrâna doamnă luă două sticle cu ea, în pivniţă, şi încercă să le scoată dopul. Era mai uşor de zis decât de făcut. Wilt sigilase dopurile cu bandă adezivă şi cu ceva ce semăna cu rămăşiţele unui umeraş de haine făcut din sârmă.

— Aş avea nevoie de nişte cleşti, mormăi ea, în timp ce gemenele se adunară curioase în jurul ei.

— Asta-i favorita lui; aţi, zise Josephine. N-o să-i placă deloc dacă i-o bei.

— Nu, draga mea, presupun că n-o să-i placă, răspunse bătrâna doamnă şi scoase un râgâit care sugera că şi stomacul ei e de aceeaşi părere.

— Taţi îi zice Bibi de patru stele, zise Penelope. Dar Mami zice că ar trebui să-i zică pipi.

— Chiar aşa? întrebă doamna de Frackas, cuprinsă de un dezgust tot mai pregnant.

— Asta pentru că taţi trebuie să se trezească noaptea atunci când bea din el.

Doamna de Frackas se relaxa.

— Nu vrem să facem ceva care l-ar supăra pe tăticul tău, zise ea. Şi, oricum, şampania trebuie răcită.

Apoi se întoarse la lăzile cu bere, de unde se întoarse cu două sticle desfăcute, ce se dovediseră

mai puţin explozive decât celelalte, şi se aşează iar pe scaun. Cvadrupletele se strânseră în jurul congelatorului, dar bătrâna doamnă era prea ocupată ca să-i mai pese de ce făceau ele. În momentul în care termină cea de-a treia sticlă, în ochii ei cvadrupletele deveniră octuplete şi bătrâna avea probleme cu concentrarea privirii. Mai mult, începuse să înţeleagă ce voise să spună Eva când vorbise de pipi. Berea de casă a lui Wilt îşi făcea simţită prezenţa. Doamna de Frackas se ridică, apoi căzu şi în cele din urmă se târî pe scări în sus, ajungând la uşa pivniţei. Afurisita aia era încuiată.

— Lăsaţi-mă să ies! urlă ea şi bătu cu putere în uşă. Lăsaţi-mă să ies în clipa asta!

— Ce vrei? o chestiona Baggish.

— Nu-i treaba ta ce vreau eu! Problema e de ce am nevoie şi asta chiar nu te priveşte!

— Atunci stai acolo unde eşti.

— Eu nu răspund de ce-o să se-ntâmple după aia, avertiză doamna de Frackas.

— Ce vrei să spui?

— Tinere, sunt lucruri care e mai bine să nu fie spuse şi eu nu intenţionez să le discut cu dumneata.

Cei doi terorişti o auziră prin uşă cum se luptă cu propoziţiile stâlcite în engleză. „Lucruri care e mai bine să nu fie spuse” îi lăsă perplecşi, „nu răspund de ce-o să se-ntâmple după aia” suna vag ameninţător, iar cei doi fuseseră deja alarmaţi de cele câteva pocnituri venite din pivniţă şi de zgomotul de sticlă spartă.

— Am vrea să ştim ce se întâmplă dacă nu îţi dăm voie să ieşi, zise în cele din urmă Chinanda.

Doamna de Frackas nu avea niciun fel de îndoieli.

— Sunt aproape sigură că o să explodez! zbieră ea.

— Ce-o să faci?

— O să explodez! Explorez, explodez, explodez! Ca o bombă! strigă iar bătrâna doamnă,

deja convinsă că se afla în ultima fază a diurezei.

În bucătărie avu loc o conversaţie şoptită.

— Ieşi de acolo cu mâinile ridicate! îi ordonă Chinanda şi descuie uşa, după care se retrase pe hol şi se întinse după pistolul lui automat.

Dar doamna de Frackas deja nu mai era în starea adecvată supunerii la ordine. Încercă să ajungă la una din cele câteva clanţe ale uşii, dar rată. Gemenele, plasate la capătul de jos al scărilor, o priveau fascinate. Erau obişnuite cu accesele ocazionale de beţie ale lui Wilt, dar până acum nu mai văzuseră niciodată pe cineva aşa de paralizat de băutură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să deschidă şineva uşa asta! bâigui doamna de Frackas.

— O deschid eu! chiţăi Samantha şi cele patru fete o luară la goană, călcând peste bătrâna doamnă în dorinţa lor de a cuceri acest privilegiu.

Până când Penelope reuşi să câştige şi cele patru gemene şiroiră una după alta în bucătărie, bătrâna îşi pierduse orice interes faţă de toalete. Zăcea întinsă pe prag, de unde, ridicându-şi cu greutate capul, îşi pronunţă verdictul în privinţa cvadrupletelor.

— Vă rog, faceţi-mi careva o favoare şi împuşcaţi-le pe căcăşioasele astea mici, gâlgâi ea înainte să leşine.

Teroriştii nu o auziră. Acum ştiau şi ei ce voise ea să spună când vorbise despre o bombă. Dinspre pivniţă se auziră două explozii devastatoare, iar aerul se umplu de păstăi de mazăre şi fasole congelate. Până la urmă Bibi-ul lui Wilt explodase.

19

Eva fusese şi ea ocupată. Îşi petrecuse o parte din dimineaţă vorbind la telefon cu domnul Godsyke, iar restul timpului se contrazisese cu domnul Symper, reprezentantul local al Ligii pentru Libertăţi Individuale. Acesta era un tânăr foarte inteligent şi foarte dedicat şi dacă evenimentele ar fi avut un parcurs normal, ar fi

fost îngrozit de comportamentul revoltător al poliţiei, care periclitase viaţa unui cetăţean în vârstă şi pe cele ale cvadrupletelor, refuzând să îndeplinească revendicările legitime ale luptătorilor pentru libertate aflaţi sub asediu la casa cu numărul 9 de pe Willington Road. În schimb, tratamentul aplicat Evei de către poliţie îl pusese pe Symper într-o postură extrem de neplăcută, obligându-l să judece problema din perspectiva femeii.

— Nu înţeleg ce acuzaţii doriţi să aduceţi, doamnă Wilt, dar trebuie să recunoaşteţi că sunteţi liberă, îi spuse el, văzându-se silit să-şi înăbuşe simpatia faţă de străinii aceia radicali din cauza existenţei vânătăilor şi juliturilor de pe trupul acesteia.

— Nu şi să intru în propria mea casă. Nu am libertatea să fac aşa ceva. Poliţia n-o să mă lase.

— Ştiţi, dacă doriţi ca noi să vă sprijinim demersul împotriva poliţiei, pe motiv că v-au restricţionat libertatea ţinându-vă în stare de arest, vom.

Eva nu voia aşa ceva.

— Eu vreau să intru la mine în casă!

— Sunt solidar cu dumneavoastră, dar, vedeţi, organizaţia noastră are ca scop protecţia indivizilor împotriva încălcării de către poliţie a libertăţilor lor personale, iar în cazul dumneavoastră.

— N-or să mă lase să mă duc acasă! repetă Eva. Dacă asta nu este o restricţionare a libertăţii mele personale, atunci nu ştiu ce să zic că e.

— Da. Sigur, înţeleg asta.

— Atunci fă ceva util!

— Sincer să fiu, nu ştiu ce aş putea să fac în cazul de faţă, zise domnul Symper.

— Aţi ştiut ce să faceţi atunci când poliţia a oprit în afara Doverului un camion cu inşi din Bangladesh îngheţaţi într-un container, zise Betty. Aţi organizat un miting de protest.

— Atunci a fost vorba de ceva complet diferit, zise domnul Symper, scuturând nervos din cap. Vameşii nu aveau dreptul să insiste să fie pornită instalaţia de congelare. Oamenii aceia au suferit degerături serioase. În plus, erau oricum în tranzit.

— Atunci n-ar fi trebuit să-şi pună eticheta de fileuri de cod şi, oricum, aţi susţinut că pur şi simplu veneau să-şi reîntregească familiile din Marea Britanie.

— Erau în tranzit spre familiile lor.

— Tot aşa e şi Eva sau ar trebui să fie, zise Betty. Dacă are cineva vreun drept să-şi reîntregească familia, atunci acel cineva e Eva.

— Presupun că am putea cere emiterea unui ordin judecătoresc, zise domnul Symper, dorindu-şi să aibă parte de cazuri mai puţin casnice. Asta ar fi cea mai bună metodă.

— Ba n-ar fi! interveni Eva. Ar fi cea mai lentă! Eu o să mă duc acasă chiar acum, iar dumneata o să vii cu mine!

— Mă scuzaţi, ce-aţi spus? întrebă domnul Symper, al cărui interes faţă de caz nu mergea până-ntr-acolo încât să devină el însuşi ostatic.

— M-ai auzit, zise Eva şi se aplecă deasupra lui cu o ferocitate care puse sub semnul îndoielii feminismul lui înflăcărat.

Aşa se face că tânărul se văzu împins afară din casă înainte de a putea lansa o pledoarie în favoarea propriei sale libertăţi personale. Acolo se adunaseră o grămadă de reporteri.

— Doamnă Wilt, începu un bărbat de la Snap, cititorii noştri ar dori să ştie cum vă simţiţi ca mamă a patru gemene când ştiţi că iubitele dumneavoastră fetiţe sunt ţinute ostatice.

Evei îi ieşiră ochii din orbite.

— Cum mă simt?! întrebă ea. Vreţi să ştiţi cum mă simt?!

— Exact, zise bărbatul, lingându-şi pixul. Interesul uman.

Nu reuşi să continue. Sentimentele Evei trecuseră dincolo de faza cuvintelor sau a interesului uman. Nu mai puteau fi exprimate decât prin acţiuni. Mâna ei se înălţă, coborî într-o lovitură secerătoare de karate şi, în clipa în care reporterul o simţi atingându-l, genunchiul femeii îl izbi în stomac.

— Uite, aşa mă simt! zise Eva, în timp ce reporterul se tăvălea pe stratul de flori, într-o poziţie intrauterină. Aşa să le spui cititorilor tăi!

Şi o porni înainte, împingându-l pe de-acum complet înfricoşatul domn Symper până la maşina lui şi îmbrâncindu-l înăuntru.

— Mă duc acasă, la copiii mei, le spuse ea celorlalţi reporteri. Domnul Symper, de la Liga pentru Libertăţi Individuale, mă însoţeşte, iar avocatul meu ne aşteaptă acolo.

Şi, fără să mai scoată vreo vorbă, Eva se aşeză pe scaunul şoferului. Peste zece minute, urmaţi de un mic convoi de maşini ale celor de la ziare, cei doi ajunseră la barajul poliţiei de pe Farringdon Road, unde îl găsiră pe domnul Godsyke parlamentând fără niciun rezultat cu sergentul de poliţie.

— Mă tem că n-are niciun rost, doamnă Wilt, zise el. Poliţiştii au ordin să nu lase pe nimeni să treacă.

Eva pufni.

— Asta-i o ţară liberă, aruncă ea, scoţându-l din maşină cu o smucitură pe domnul Symper şi contrazicându-şi astfel propria afirmaţie. Dacă încearcă cineva să mă împiedice să ajung acasă, o să ridicăm problema în justiţie, în faţa Avocatului Poporului şi a Parlamentului. Hai să mergem, domnule Godsyke!

— Staţi aşa, doamnă! începu sergentul. Ordinele pe care le-am primit.

— Ţi-am luat numărul, răspunse Eva, şi-o să te dau în judecată personal pentru că-mi refuzi liberul acces la propriii mei copii.

Şi, împingându-l pe ezitantul domn Symper în faţa ei, traversă spaţiul izolat de gardul din sârmă ghimpată, urmată cu precauţie de domnul Godsyke. În spatele ei se auziră nişte urale venite din partea grupului de reporteri. Preţ de o clipă sergentul se simţi prea şocat ca să reacţioneze şi, până ajunse să pună mâna pe staţia radio, trioul făcuse colţul, intrând pe Willington Road. Au fost opriţi abia la jumătatea străzii de doi militari înarmaţi din TSIT.

— N-aveţi dreptul să intraţi aici! zbieră unul dintre ei. Nu ştiţi că aici e un asediu?

— Ba da, spuse Eva. Tocmai de aceea am şi venit. Eu sunt doamna Wilt, dânsul e domnul Symper de la Liga pentru Libertăţi Individuale, iar domnul Godsyke a venit ca să se ocupe de negocieri. Acum v-am ruga frumos să ne duceţi la.

— Eu nu ştiu nimic despre aşa ceva, spuse soldatul. Tot ce ştiu este că am primit ordine să tragem.

— Atunci trageţi în mine, spuse sfidătoare Eva, şi-o să vedem noi ce-o să păţeşti!

Soldatul din trupele speciale şovăi. Împuşcarea mamelor nu era inclusă în manualul regal de instrucţiuni şi reglementări, iar domnul Godsyke părea prea respectabil pentru a fi un terorist.

— În ordine. Luaţi-o pe aici, zise el şi îi escortă în casa doamnei de Frackas, unde se văzură întâmpinaţi cu grosolănie de inspectorul Flint.

— Ce puia mea se întâmplă aici? zbieră el. Parcă v-am ordonat să vă ţineţi departe de aici!

Eva îl împinse în faţă pe domnul Godsyke.

— Spune-i! zise ea.

Domnul Godsyke îşi drese glasul şi se uită stânjenit prin încăpere.

— Ca reprezentant în justiţie al doamnei Wilt, începu el, am venit să vă informez că doamna cere să se alăture familiei ei. Iar din câte ştiu eu, nu există niciun articol de lege care să o împiedice să intre în propria ei casă.

Inspectorul Flint îl privi cu ochi mari.

— Nimic?! scuipă el.

— Nimic, în nicio lege, răspunse domnul Godsyke.

— Mă fut în ea de lege! izbucni inspectorul Flint. Tu crezi că javrele alea dinăuntru dau un căcat de doi bani pe lege?

Domnul Godsyke îi dădu dreptate în privinţa asta.

— Exact, continuă Flint. Prin urmare, aici avem o casă plină cu terorişti înarmaţi, care o să le zboare creierii celor patru afurisite de fiice ale ei dacă se apropie cineva de locul ăsta! Asta-i tot. Poţi să vâri aşa ceva în capul ăla greoi al ei?

— Nu, răspunse sec domnul Godsyke. Inspectorul se lăsă să cadă într-un scaun şi se uită ameninţător la Eva.

— Doamnă Wilt, începu el, spuneţi-mi ceva. Oare nu cumva, prin cine ştie ce întâmplare, vă număraţi printre membrii nu ştiu cărei secte religioase sinucigaşe? Nu? Mă întrebam şi eu, atâta tot. În cazul acesta, daţi-mi voie să vă explic cum stau lucrurile în cuvinte simple, de patru-cinci litere, în aşa fel încât să puteţi pricepe chiar şi dumneavoastră. În casa dumneavoastră sunt.

— Ştiu toate astea, zise Eva. Le-am auzit şi răsauzit şi nu mă interesează! îmi cer dreptul de a intra în propria mea casă!

— Înţeleg. Şi presupun că intenţionaţi să mergeţi pur şi simplu până la intrare şi să sunaţi la uşă, nu?

— Nu, zise Eva. Intenţionez să fiu aruncată înăuntru.

— Aruncată înăuntru? zise Flint, în privirea căruia licări un strop de speranţă neîncrezătoare.

— Cu elicopterul, îi explică Eva. La fel cum aţi aruncat noaptea trecută telefonul ăla înăuntru, la Henry.

Inspectorul îşi prinse capul în palme şi încercă să-şi găsească cuvintele.

— Şi n-are niciun rost să spui că nu se poate, continuă Eva, pentru că am văzut la televizor că se poate. O să port un ham, iar elicopterul.

— Doamne Dumnezeule! scăpă Flint, închizând ochii ca să şteargă dinaintea lui viziunea asta îngrozitoare. Nu cred că vorbiţi serios!

— Ba da, răspunse Eva.

— Doamnă Wilt, dacă – şi insist pe cuvântul ăsta, „dacă" – aţi reuşi să intraţi în casă prin metoda pe care aţi descris-o, aţi putea să fiţi aşa de bună şi să-mi spuneţi cum v-aţi gândit că aşa ceva le-ar ajuta pe cele patru fiice ale dumneavoastră?

— Nu-ţi bate 'mneata capul!

— Ba mi-l bat – şi încă foarte tare! De fapt aş merge până într-acolo încât să spun că îmi bat capul cu ceea ce se întâmplă cu fetiţele dumitale mult mai mult decât o faci dumneata şi că.

— Şi-atunci de ce nu faci ceva concret? Şi nu-mi spune că faci, fiindcă nu faci! Stai aici, înconjurat de toate chestiile astea cu tranzistori, asculţi cum sunt torturate şi îţi place!

— Îmi place?! îmi place?! zbieră inspectorul.

— Da, îţi place! urlă şi Eva la el. Îţi dă un sentiment de importanţă şi, mai grav, ai şi o minte porcoasă. Ţi-a făcut plăcere să-l asculţi pe Henry când era în pat cu femeia aceea! Şi nu-mi spune că nu-i aşa!

Inspectorul Flint nu-i spuse. Nu pu+ea. Rămăsese fără cuvinte. Singurele care-i răsăreau în minte erau unele obscene şi ar fi dus aproape sigur la o acţiune în instanţă, pentru calomnie. Era ceva tipic pentru femeia asta afurisită să-şi care aici, după ea, avocatul şi pe cretinul de la gaşca ălora cu libertăţile individuale. Inspectorul se ridică de pe scaun şi intră împleticit în camera cu soldaţi de jucărie, trântind uşa în urma lui. Profesorul Maerlis, doctorul Felden şi maiorul stăteau şi se uitau pe ecranul televizorului cum Wilt îşi omoară timpul studiindu-şi alene capătul penisului, în

căutarea semnelor unui început de cangrenă. Flint opri aparatul, întrerupând demoralizanta imagine.

— N-o să vă vină să credeţi, rosti el, dar blestemata aia de doamnă Wilt pretinde să folosim elicopterul ca s-o aruncăm prin fereastra mansardei la capătul unei frânghii, astfel ca ea să poată să se alăture fututei ei de familii.

— Sper că n-aveţi de gând să acceptaţi aşa ceva, zise doctorul Felden. După ce-a ameninţat noaptea trecută c-o să-i facă soţului ei, nu pot să cred că aşa ceva ar fi recomandabil.

— Nu mă ispiti! îi răspunse Flint. Dacă aş şti că pot să stau aici şi s-o privesc cum îi sfâşie membrele căcatului ăla mic unul câte unul.

Inspectorul se întrerupse ca să savureze ideea.

— Al dracului de decisă femeiuşcă! zise maiorul. Să mă ia dracu' dacă eu aş avea chef să mă las proiectat în casa aia la capătul unei funii. Sau, oricum, nu fără o mulţime de trăgători care să mă acopere. Totuşi asta înseamnă ceva.

— Ce? întrebă Flint, mirându-se cum naiba era cineva în stare să-i spună doamnei Wilt „femeiuşcă".

— Tactici de diversiune, bătrâne. Îţi trece prin minte ceva care le-ar putea descuraja pe javrele alea aşa de tare ca imaginea unei femei atârnând dintr-un elicopter? în ce mă priveşte, ştiu sigur că m-ar face să mă cac pe mine de frică.

— Bănuiesc. Dar de vreme ce, accidental, nu ăsta e scopul exerciţiului nostru, aş vrea să aud o sugestie mai constructivă.

Din încăperea alăturată se auzea vocea Evei, care urla că o să-i trimită o telegramă reginei dacă nu i se dă voie să se alăture familiei ei.

— Asta ne mai lipseşte, zise Flint. Avem pe cap presa însetată de sânge, iar în ultimele luni nu s-a petrecut nici măcar o sinucidere în masă cât de cât ca lumea. Muierea asta o să intre bubuind pe prima pagină.

— În mod sigur o să intre bubuind prin fereastra aia, răspunse practic maiorul. După aceea am putea da năvală peste ticăloşi.

— Nu! în niciun caz! zbieră Flint şi se repezi în Centrul de Comunicaţii. În ordine, doamnă Wilt. O să încerc să-i conving pe cei doi terorişti care vă ţin fiicele ostatice să vă dea voie să vă alăturaţi lor. Dacă refuză, e problema lor. E tot ce pot să fac.

Inspectorul se întoarse spre sergentul de la panoul de comandă:

— Fă-mi legătura cu corciturile alea două şi anunţă-mă când îşi termină uvertura cu „Porc fascist”.

Domnul Symper se simţi silit să protesteze.

— Eu sunt întru totul de părere că astfel de remarci rasiste sunt cu totul inutile, zise el. De fapt sunt ilegale. Să le spui unor cetăţeni străini corcituri.

— Eu nu le spun cetăţenilor străini corcituri! Le spun corcituri unor javre de corcituri ucigaşe. Şi să nu-mi spui acum că n-am voie să le spun nici ucigaşi! zise Flint când domnul Symper încercă să obiecteze. Un ucigaş e un ucigaş, pur şi simplu un ucigaş, iar mie toată povestea mi-a ajuns până peste cap!

Din câte se pare, le ajunsese şi celor doi terorişti. N-a existat nicio tiradă de înjurături preliminare.

— Ce vrei? l-a întrebat Chinanda. Flint puse mâna pe telefon.

— Vreau să vă fac o propunere, începu el. Doamna Wilt, mama celor patru fetiţe pe care le ţineţi prizoniere, s-a oferit să vină în casă şi să aibă grijă de ele. E neînarmată şi e dispusă să accepte toate condiţiile pe care aţi vrea să i le puneţi.

— Mai spune o dată, zise Chinanda. Inspectorul repetă mesajul.

— Orice condiţii? întrebă neîncrezător Chinanda.

— Orice. Voi le puneţi şi ea o să le respecte, zise Flint, uitându-se la Eva, care aprobă din cap.

În bucătăria de alături avu loc o discuţie şoptită, care, din pricina ţipetelor celor patru fetiţe şi a câte unui geamăt scos din când în când de doamna de Frackas, a fost practic imposibil de auzit. Teroriştii reveniră apoi brusc la telefon.

— Uite care sunt condiţiile noastre. În primul rând femeia trebuie să vină în pielea goală. M-aţi auzit? în pielea goală.

— Am auzit ce-ai zis, dar n-aş putea spune că am priceput.

— Fără niciun fel de haine pe ea. Ca să putem vedea că nu are niciun fel de arme. În ordine?

— Nu sunt sigur că doamna Wilt va fi de acord.

— Sunt! sări decisă Eva.

— Doamna Wilt e de acord, spuse Flint, scoţând un oftat de dezgust.

— În al doilea rând să aibă mâinile legate deasupra capului.

Eva dădu din nou din cap că da.

— În al treilea rând să aibă picioarele legate.

— Să aibă picioarele legate? întrebă Flint. Păi cum dracu' o să poată să meargă dacă o să aibă picioarele legate?

— Cu o funie lungă. Jumătate de metru între glezne. Să nu fugă.

— Înţeleg. Da, doamna Wilt e de acord. Mai e ceva?

— Da, zise Chinanda. Imediat ce intră ea în casă, copiii pleacă de-aici.

— N-am înţeles, zise Flint. Am auzit eu bine? Ai zis „Copiii pleacă de-aici"? Vrei să spui că nu-i vreţi?

— Să-i vrem? zbieră Chinanda. Crezi că avem chef să stăm împreună cu patru animăluţe mizerabile, jegoase şi dezgustătoare, care se caca şi se pişă peste tot pe podea.

— Nu, zise Flint. Pricep ce vrei să spui.

— Prin urmare, puteţi să le luaţi pe afurisitele astea fasciste, maşinăriile astea mici şi căcăcioase! zise Chinanda şi trânti telefonul în furcă.

Inspectorul Flint se întoarse spre Eva cu un zâmbet radios.

— Doamnă Wilt, eu n-am zis nimic, dar aţi auzit ce-a spus omul ăla.

— Şi o să o regrete câte zile o mai trăi! zise Eva, ai cărei ochi aruncau fulgere. Bun, acum unde să mă dezbrac?

— Nu aici! spuse ferm Flint. Puteţi să folosiţi dormitorul de la etaj. Sergentul nostru o să vă lege mâinile şi picioarele.

În timp ce Eva se duse sus să se dezbrace, inspectorul se consultă cu membrii echipei de Război Psihologic. Descoperi că aceştia se contraziceau unul pe altul. Profesorul Maerlis susţinea că prin înlocuirea a patru gemene concepute concomitent cu o femeie de a cărei dispariţie lumea nici n-o să-şi dea seama, aveau de câştigat nişte avantaje propagandistice ca urmare a schimbului. Doctor Felden îl contrazicea.

— Se vede clar că teroriştii îndură presiuni considerabile din partea fetiţelor, zise el. Acum, dacă-i eliberăm de o asemenea povară psihologică, s-ar putea foarte bine să le revigorăm moralul.

— Nu vă bateţi capul cu moralul lor, interveni Flint. Dacă vaca asta intră la ei, o să-mi facă o favoare personală, iar după aceea din partea mea maiorul, aici de faţă, poate să lanseze liniştit Operaţiunea Abatorul.

— Hip-hip-ura, zise maiorul.

Flint reveni în Centrul de Comunicaţii, ferindu-şi privirea de monstruoasa revelaţie oferită de Eva la pielea goală, şi se întoarse spre domnul Godsyke.

— Hai să stabilim clar un lucru, Godsyke, zise el. Vreau să bagi la cap că mă opun cu totul acţiunilor clientei dumitale şi că nu sunt dispus să-

mi asum responsabilitatea pentru nimic din ce se-ntâmplă.

Domnul Godsyke dădu din cap aprobator.

— Vă înţeleg perfect, inspectore, şi mi-aş dori la fel de tare să nu fiu implicat nici eu. Doamnă Wilt, fac apel la dumneavoastră.

Eva îl ignoră. Cu mâinile legate deasupra capului şi cu gleznele legate de o bucată scurtă de frânghie, ea reprezenta o privelişte înfiorătoare, nu o femeie cu care ar putea cineva să polemizeze de bunăvoie.

— Sunt gata, zise ea. Spuneţi-le că vin. Apoi şontâcăi până la uşă şi o porni pe aleea doamnei de Frackas. Ascunşi în tufe, militarii de la TSIT se albiră la faţă şi se gândiră cu regret la terenurile minate din sudul Armagh-ului[20], Doar maiorul, care supraveghea scena de la fereastra dormitorului, îi dădu Evei binecuvântarea sa.

— Te face să te simţi mândru că eşti britanic! îi spuse el doctorului Felden. Doamne Dumnezeule, femeia asta are ceva vână-n ea!

— Trebuie să spun că remarca dumneavoastră mi se pare de un prost gust extraordinar, zise doctorul, care o studia pe Eva dintr-o perspectivă pur psihologică.

În casa de alături avu loc un fel de neînţelegere. Văzând-o pe Eva de la uşa din faţă a casei familiei Wilt, prin fanta cutiei poştale, Chinanda începuse deja să aibă reţineri când îl izbi o duhoare de vomă, venită din bucătărie. Atunci deschise uşa şi îşi înălţă pistolul automat.

— Adu fetiţele! ţipă el la Baggish. Eu o acopăr pe femeie!

— Ce faci? întrebă Baggish, care abia apucase să zărească cantitatea de carne ce se deplasa înspre casă.

Dar n-a mai fost nevoie să aducă fetiţele. În clipa în care Eva calcă pe preşul de la uşă, ele se repeziră spre ea, chiuind de plăcere.

— Înapoi! zbieră Baggish. Înapoi sau trag! Era prea târziu. Eva se bălăngăni în prag, căci toate cele patru fetiţe se agăţară de ea.

— O, mami, arăţi ciudat! ţipă Samantha şi se prinse de genunchii maică-sii.

Penelope se aburcă peste celelalte surori ale ei şi îşi aruncă braţele pe după gâtul Evei. Preţ de o clipă se clătinară toate nesigur, după care Eva făcu un pas în faţă, se împiedică şi se prăbuşi greoi în hol, cu un pârâit puternic. Cvadrupletele alunecară în faţa ei pe parchetul lustruit, iar cuierul pentru pălării, smuls de seism din perete, pârâi şi el, căzând peste uşă şi trântind-o. Cei doi terorişti rămaseră în picioare şi se holbară la noul lor ostatic, în timp ce doamna de Frackas scoase un cap alcoolizat din bucătărie, aruncă o privire la imaginea aceea şocantă şi leşină din nou. Eva se ridică în genunchi. Mâinile încă îi erau legate deasupra capului, dar acum nu-i mai păsa decât de cele patru gemene.

— Nu, să nu vă faceţi griji, dragele mele! Mami e cu voi, zise ea. Totul o să fie în ordine.

De la adăpostul bucătăriei, cei doi terorişti urmăriră cu îngrijorare extraordinara scenă. Ei nu împărtăşeau optimismul Evei.

— Şi-acum ce ne facem? întrebă Baggish. Dăm copiii afară pe uşă?

Chinanda clătină din cap că nu. N-avea de gând să se apropie la mai puţin de o lungime de braţ de femeia asta puternică. Chiar şi cu mâinile legate deasupra capului, Eva tot degaja ceva periculos şi înfricoşător, iar acum teroristului i se păru că femeia se târăşte spre el, trăgându-se pe genunchii ei umflaţi.

— Stai pe loc! îi ordonă el şi înălţă arma. Lângă el sună telefonul. Chinanda îl ridică furios.

— Acum ce mai vrei? îl întrebă el pe Flint.

— Aş putea la fel de bine să te întreb şi eu acelaşi lucru, îi spuse inspectorul. Acum ai femeia şi ai zis că o să laşi fetiţele să plece.

— Dacă tu crezi cumva că o vreau pe femeia asta afurisită, atunci eşti nebun! zbieră Chinanda. Iar afurisiţii de copii nu vor să plece de lângă ea! Aşa că acum am pus mâna pe toţi!

Dinspre Flint se auzi ceva ce aducea cu un chicotit.

— Nu-i vina mea. Nu noi le-am cerut pe fetiţe. Voi v-aţi oferit de bunăvoie să.

— Iar noi n-am cerut-o pe grăsană! ţipă Chinanda, iar vocea lui luă accente isterice. Aşa că acum vă propunem o înţelegere. Noi.

— Las-o baltă, Miguel, zise Flint, care începea să se simtă bine. Înţelegerile nu mai ţin şi, dacă vreţi să ştiţi, chiar mi-aţi face o favoare dacă aţi împuşca-o pe doamna Wilt. De fapt, gagiule, puteţi să-i daţi drumul şi să împuşcaţi pe oricine vreţi, fiindcă în momentul în care faceţi aşa ceva, îmi trimit oamenii peste voi şi după cum or să vă împuşte ăştia pe tine şi pe camaradul tău Baggish, n-o să muriţi foarte uşor. O să fiţi.

— Criminal fascist! zbieră Chinanda şi apăsă pe trăgaciul pistolului său mitralieră.

Gloanţele scuipate din armă ciuruiră o hartă de pe peretele bucătăriei, care până în acel moment informa despre proprietăţile benefice ce le aveau asupra sănătăţii o serie de plante medicinale alternative, dintre care cele mai multe erau buruieni. Eva privi ameninţătoare distrugerea provocată, iar cvadrupletele lansară un vaiet înfiorător.

Până şi Flint se îngrozi.

— Ai omorât-o? întrebă el, devenind brusc conştient că pensia lui era mai importantă decât satisfacţia personală.

Chinanda îi ignoră întrebarea.

— Aşadar, acum negociem. Tu o trimiţi pe Gudrun la parter şi pregăteşti avionul cu reacţie în maximum o oră. De acum înainte nu ne mai jucăm.

Teroristul trânti telefonul în furcă.

— Căcat! exclamă Flint. În ordine. Faceţi-mi legătura cu Wilt. Am veşti pentru el.

20

Dar tactica lui Wilt se schimbase din nou. După ce jucase o serie întreagă de roluri, de la molâul inegalabil până la prostul satului, trecând şi prin cel de fanatic revoluţionar – care în mintea lui era cea mai virulentă formă a aceleiaşi specii – îşi dădu seama încetul cu încetul că aborda procesul de destabilizare a lui Gudrun Schautz dintr-o perspectivă greşită. Femeia era un ideolog şi încă unul german. În spatele ei se întindea o tradiţie istorică teribilă, care se pierdea în ceţurile istoriei, o moştenire culturală de Dichter und Denker solemni, monstruos de gravi şi de greoi, filosofi, artişti, poeţi şi gânditori obsedaţi de înţelesul, de semnificaţia şi de caracteristicile evoluţiei sociale şi istorice. În minte îi răsări – sau mai degrabă se trudi să ajungă cuvântul Weltanschauung. Wilt habar nu avea ce înseamnă şi se îndoia că ar exista cineva care să ştie. Avea cumva legătură cu posesia unei perspective asupra lumii şi era cam la fel de încântător ca şi Lebensraum, care ar fi trebuit să însemne „living”, dar de fapt semnifica ocuparea Europei şi a acelei părţi din Rusia pe care izbutise s-o înhaţe Hitler. Iar după Weltanschauung şi Lebensraum venea chiar şi mai puţin inteligibilul Weltschmerz sau „durere a lumii”, care, dacă lua în calcul propensiunea lui fraulein Schautz pentru introducerea gloanţelor în nişte adversari neînarmaţi fără niciun fel de mustrări de conştiinţă, punea vârf la toată aiureala asta. Iar în dosul unor asemenea concepte teribile se aflau purtătorii virusului, Hegel, Kant, Fichte, Schopenhauer şi Nietzsche. Ultimul o luase în mod clar pe arătură în urma unei combinaţii de sifilis, superman şi doamne masive, cu coifuri, care suflau în trompete în pădurile de butaforie din Bayreuth. Odinioară Wilt înaintase greoi şi funebru prin Aşa grăit-a Zarathustra şi ieşise de acolo cu convingerea că

nici măcar Nietzsche nu ştia despre ce dracu' vorbea sau, dacă ştia, păstrase secretul din spatele limbuţiei lui doar pentru sine. Iar Nietzsche era chiar ţopăitor în comparaţie cu Hegel şi Schopenhauer, căci arunca în populaţie cu ziceri lipsite de sens cu o inconştienţă care era în mod clar veselă. Dacă aveai chef de chestii cu adevărat grele, Hegel era exact omul pe care-l căutai, iar Schopenhauer atingea un apogeu al mohorelii care-l făcea până şi pe regele Lear să pară un optimist isteric, aflat sub influenţa gazului ilariant. Pe scurt, punctul slab al lui Gudrun Schautz era fericirea. Putea să pălăvrăgească el cât voia despre ororile planetei până când se învineţea la faţă, că femeia nici n-o să clipească din ochi. Mosorul pe care trebuia să i-l arunce el era o doză zdravănă de veselie veritabilă, iar dincolo de armura sa casnică şi cârtitoare, Wilt era în adâncul inimii un om vesel.

Aşa se face că în timp ce Gudrun Schautz stătea ghemuită în baie, iar Eva se împiedica de prag la parterul casei, Henry Wilt îşi bombardă publicul captiv cu un flux de optimism. Lumea era un loc splendid.

Gudrun Schautz respinse ideea.

— Cum poţi să spui aşa ceva când milioane de oameni mor de foame? îl apostrofă ea.

— Faptul că sunt în stare s-o spun arată că eu nu mor de foame, zise Wilt, aplicând raţionamentul pe care îl învăţase de la anul II Tencuitori. Şi, oricum, acum, când ştim că mor de foame, putem să facem ceva pentru ei. Lucrurile ar fi stat mult mai rău dacă n-am fi ştiut. În primul rând nu le-am fi putut trimite mâncare.

— Şi cine le trimite de mâncare? întrebă cu nesăbuinţă tânăra.

— Păi, din câte ştiu eu, ticăloşii de americani, zise Wilt. Sunt sigur că şi ruşii ar face-o dacă ar fi în stare să obţină suficient de multă, dar nu sunt, aşa că fac o altă chestie, aproape la fel de bună,

adică le trimit cubanezi şi tancuri ca să le abată minţile de la stomacurile lor goale. În orice caz, nu toată lumea moare de foame şi n-ai decât să arunci o privire în jurul tău ca să vezi ce distractiv este să fii viu.

Privirea pe care o putea arunca Gudrun Schautz în baie nu includea nimic distractiv. Semăna teribil de tare cu o celulă de închisoare. Dar ea nu zise asta.

— Uite, să luăm un exemplu – pe mine, continuă Wilt. Am o soţie minunată şi patru fiice adorabile.

Un pufnet venit din baie arătă că şi credulitatea tinerei Schautz avea limitele ei.

— Bun, poate ţie nu ţi se pare aşa, reluă Wilt, dar mie da. Şi, chiar dacă nu mi s-ar părea aşa, trebuie să recunoşti că gemenele mele iubesc viaţa. Poate că s-ar putea să pară puţin cam prea exuberante pentru gustul unora, dar nimeni n-ar putea zice că sunt nefericite.

— Şi doamna Wilt e o soţie minunară? întrebă Gudrun Schautz cu un scepticism pronunţat.

— Adevărul e că nu mi-aş fi putut dori una mai bună, zise Wilt. Poate că n-o să mă crezi, dar.

— Să te cred? Am auzit-o cum te strigă şi-am auzit şi cum vă certaţi permanent.

— Ne certăm? se miră Wilt. Bineînţeles că avem şi noi micile noastre diferenţe de opinii, dar asta e ceva esenţial pentru o căsnicie fericită. E ceea ce noi, britanicii, numim schimb pe schimb. În termeni marxişti presupun că i s-ar spune teză, antiteză şi sinteză. Iar în cazul nostru sinteza e fericirea.

— Fericirea! pufni iar Gudrun Schautz. Ce este fericirea?

Wilt medita asupra întrebării şi a feluritelor moduri în care putea să răspundă. Pe ansamblu părea mai înţelept să se îndepărteze de metafizic şi să rămână concentrat pe realităţile cotidiene.

— În cazul meu ea a ajuns să însemne să o pornesc pe jos până la Colegiul Tehnic într-o dimineaţă geroasă, în timp ce soarele străluceşte pe cer, iar raţele se leagănă pe râu, şi să ştiu că nu am niciun fel de şedinţă de comitet şi nicio oră de predat, iar apoi să ajung seara când răsare luna, să mănânc o cină minunată, cu tocăniţă de vită şi gogoşi, după care să iau o carte interesantă şi să mă bag în pat.

— Porc burghez! Nu te gândeşti decât la confortul tău.

— Nu mă gândesc numai la asta! îi zise Wilt. Doar că tu mi-ai cerut o definiţie a fericirii şi, accidental, asta e definiţia mea. Dacă vrei să continui, sunt gata.

Gudrun Schautz nu voia, dar Wilt continuă oricum. Îi vorbi despre picnicurile de pe malul râului din zilele toride de vară şi despre cum găsea în vreun anticariat câte o carte pe care şi-o dorea şi despre încântarea Evei când vedea că usturoiul pe care îl plantase cu mâna ei reuşise până la urmă să dea semne de creştere şi despre încântarea lui la vederea încântării ei şi despre împodobirea bradului de Crăciun alături de cvadruplete şi despre felul cum se trezea apoi dimineaţa cu toate patru fetiţele în pat, năpădindu-l şi deschizând pachete cu cadouri şi dansând prin cameră cu jucăriile pe care şi le doriseră şi de care probabil că vor uita cam într-o săptămână. Plăceri domestice simple şi surprize pe care femeia de aici nu le va cunoaşte niciodată, dar care constituiau temelia existenţei lui Wilt. Iar acum, când le repovestea, ele căpătau pentru Wilt o semnificaţie nouă şi linişteau ororile prezente cu o tinctură de bună-cuviinţă, iar Wilt se simţi aşa cum era cu adevărat, un om bun într-un fel tihnit şi lipsit de agresivitate, însurat cu o femeie de o bunătate zgomotoasă şi exuberantă. Nu-i păsa dacă nimeni altcineva nu-l vedea în felul ăsta. Conta doar ce era el şi ceea ce reuşise să obţină din ceea ce făcea şi nici dacă-l

omorai, Wilt nu putea crede că făcuse vreodată ceva rău. În cel mai prost caz, făcuse doar puţin bine.

Nu la fel vedea lucrurile Gudrun Schautz. Flămândă, înfrigurată şi înspăimântată, ea îl asculta pe Wilt cum îi povestea despre lucrurile simple ale vieţii şi era cuprinsă de o senzaţie de irealitate tot mai accentuată. Trăise prea mult timp într-o lume a acţiunilor bestiale întreprinse ca să realizeze societatea ideală pentru a mai putea să reziste catehismului plăcerilor casnice prezentat de Wilt. Iar singurele răspunsuri pe care i le putea da erau să-l strige porc fascist şi undeva, în sinea ei, ştia că ar fi strigat absolut degeaba. În cele din urmă rămase tăcută şi Wilt tocmai era pe cale să se milostivească de ea şi să-i prescurteze o variantă idealizată a concediului petrecut cu familia în Franţa, când sună telefonul.

— În ordine, Wilt, îi spuse Flint. Poţi să laşi baltă jurnalul de călătorie. Am ajuns în momentul-cheie. Doamna ta e jos, cu tot cu fetiţele, iar dacă femeia asta, Schautz, nu coboară şi ea chiar acum, o să fii răspunzător pentru un mic masacru.

— Am mai auzit aşa ceva şi altădată, răspunse Wilt. Şi, dacă vrei să ştii.

— O, nu, n-ai mai auzit-o! De data asta e de-adevăratelea! Iar dacă n-o aduci jos, îţi jur pe ce-am mai sfânt c-o s-o aducem noi! Numai uită-te pe fereastră!

Wilt se uită. Pe pajişte nişte bărbaţi se urcau în elicopter.

— Exact, continuă Flint. Prin urmare, ei or să aterizeze pe acoperiş, iar prima persoană pe care or s-o scoată o să fii tu. Mort. Pe căţeaua de Schautz o vrem vie. Acum mişcă!

— N-aş zice că-mi plac cine ştie ce ierarhizările dumitale, zise Wilt, dar inspectorul închisese deja.

Wilt traversă bucătărioara şi desfăcu cablul de la uşa băii.

— Acum poţi să ieşi, îi zise el. Se pare că amicii dumitale de la parter câştigă partida. Vor să te duci alături de ei.

Din baie nu veni niciun răspuns. Wilt încercă uşa şi descoperi că era încuiată.

— Hei, ascultă-mă! Trebuie să ieşi de-acolo! Vorbesc serios! Domnii Baggish şi Chinanda sunt la parter, le au ostatice pe soţia şi pe fiicele mele, iar poliţiştii sunt dispuşi să ie satisfacă toate revendicările.

Tăcerea sugeră că Gudrun Schautz nu era deloc dispusă la aşa ceva. Wilt îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Poate că afurisita de creatură evadase cumva sau, şi mai rău, se sinucisese.

— Mai eşti acolo? întrebă el prosteşte. Un scâncet slab îl asigură că da.

— În ordine. Numai să ştii că nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. N-are absolut niciun rost să stai acolo, înăuntru, şi să.

Se auzi cum de partea cealaltă a uşii se fixează un scaun sub clanţă.

— Căcat! exclamă Wilt şi încercă să se liniştească. Te rog, ascultă vocea raţiunii! Dacă nu ieşi şi nu te duci la ei, aici o să se pornească iadul pe pământ şi cineva tot o să fie rănit. Trebuie să mă crezi acum!

Numai că Gudrun Schautz ascultase deja prea multe absurdităţi ca să mai poată să creadă ceva. Turui slab ceva în germană.

— Da, să ştii că asta mi-e de mare ajutor, zise Wilt, devenind brusc conştient că alternativa lui depăşise pragul de rezistenţă al femeii.

Aşa că se întoarse în living şi-l sună pe Flint.

— Avem o problemă, zise el înainte ca inspectorul să-l oprească.

— Tu ai probleme, Wilt, aruncă el. Nu ne include şi pe noi.

— Ei bine, acum avem cu toţii probleme, reluă Wilt. Gudrun e în baie, a încuiat uşa şi, după cum se arată lucrurile, n-are de gând să iasă de-acolo.

— Tot problema ta rămâne, replică Flint. Tu ai băgat-o acolo, tu s-o scoţi!

— Hei, stai puţin! N-aţi putea să-i convingeţi voi pe ticniţii ăia doi.

— Nu! zise Flint şi încheie conversaţia.

Cu un oftat de sfârşeală, Wilt se întoarse la baie, dar sunetele ce veneau dinăuntru nu sugerau că Gudrun Schautz ar fi devenit mai deschisă decât înainte la persuasiunea raţională, iar după ce-şi prezentă argumentele cât de convingător putea el şi jură pe toţi dumnezeii că la parter nu era niciun israelian, se auzi chemat din nou la telefon.

— Tot ce vreau eu să ştiu e dacă femeia e sau nu jos, cu Bonnie şi Clyde, îi spuse Flint când ridică receptorul. Nu mă interesează dacă.

— O să deschid uşa de la mansardă. O să stau în cadrul ei, pentru ca javrele alea să poată vedea că nu sunt înarmat, iar după aceea pot să vină ei sus şi s-o ia. Aşa că n-aţi putea să fiţi voi aşa de drăguţi şi să le sugeraţi ticăloşilor soluţia asta?

Flint cântări în linişte oferta preţ de o clipă, după care spuse că o să revină el cu un telefon.

— Mulţumesc, spuse Wilt şi, cum trăsese patul de lângă uşă, se întinse pe el şi îşi ascultă bătăile inimii.

Acestea păreau că încearcă să recupereze timpul pierdut.

Cu două niveluri mai jos, Chinanda şi Baggish erau şi ei cu nervii întinşi. Sosirea Evei nu numai că nu le liniştise pe cele patru gemene, ci le stârnise curiozitatea până la nişte culmi de o francheţe dezgustătoare.

— Ai atât de multe cute pe burtică, mami, zise Sămânţa, dând glas unui fapt pe care Baggish, scârbit, îl remarcase deja. Atât de multe!

— Vezi tu, draga mea, începu Eva, care trecuse Rubiconul modestiei atunci când ţopăise în pielea goală spre casa ei, înainte să te naşti tu burta lui mami era mult mai mare. Ştii, fiindcă erai tu înăuntru.

Cei doi terorişti se cutremurară când vizualizară imaginea, Era deja destul de rău că erau siliţi să stea alături de cvadruplete în bucătărie şi în hol. Nu mai aveau nevoie să se înfrupte şi din regalul amănuntelor fiziologice intime ale existenţei lor prenatale înăuntrul acestei femei neobişnuite.

— Şi ce făceam noi înăuntrul tău? întrebă Penelope.

— Creşteaţi, draga mea.

— Şi ce mâncam?

— Ei, n-aş putea zice că mâncaţi de-adevăratelea.

— Dacă nu mănânci, n-ai cum să creşti. Tu-i spui întotdeauna Josephinei că n-o să crească mare şi puternică dacă nu îşi mănâncă porţia de musli.

— Nu-mi place să mănânc musli, zise Josephine. E cu stafide.

— Ştiu ce mâncam, zise încântată Samantha. Sânge.

În colţul ce dădea spre scara pivniţei, doamna de Frackas, prinsă în ghearele unei mahmureli teribile, deschise un ochi injectat.

— N-aş fi absolut deloc surprinsă, bombăni ea. Aproape ca nişte vampiri umani. Nu cred să mai fi întâlnit aşa ceva vreodată. Cine o a inventat chestia asta de-i zice baby-sitting? Numai un cretin patentat!

— Dar n-aveam dinţi, continuă Samantha.

— Nu, draga mea! Eraţi legate de mami cu cordoanele voastre ombilicale. Iar prin cordoanele alea curgea tot ce mânca mami.

— Prin cordoane nu pot trece lucruri, mami, interveni Josephine. Cordoanele sunt sfori.

— Cuţitele pot trece prin cordoane, zise Samantha.

Eva se uită admirativă la ea.

— Da, draga mea, aşa e, pot.

Discuţia a fost retezată brusc de Baggish.

— Ţine-ţi fleanca şi acoperă-te! a zbierat el înspre Eva, aruncându-i covorul mexican din

living.

— Nu-mi dau seama cum aş putea s-o fac cu mâinile legate, începu Eva, dar chiar atunci se auzi ţârâitul telefonului.

Chinanda răspunse.

— Nu mai discutăm! Ori. Zise el, după care tăcu şi începu să asculte.

În spatele lui, Baggish îşi apucă puşca semiautomată şi aţinti o privire îngrijorată asupra Evei.

— Ce zic?

— Că Gudrun nu vrea să coboare, îi explică Chinanda. Vor să mergem noi la etaj.

— Nici vorbă! E o capcană! Acolo sus sunt poliţişti. Ştim asta.

Chinanda luă mâna de pe receptor şi rosti în el:

— Nimeni nu merge sus, iar Gudrun coboară. Cinci minute vă mai dăm şi după aceea.

— Mă duc eu sus! declară Eva. Acolo sus nu-s poliţişti. E soţul meu. O să-i aduc pe amândoi jos.

Teroriştii se holbară la ea.

— Soţul tău? întrebară ei la unison. Cvadrupletele li se alăturară:

— Vrei să zici că taţi e în mansardă? O, mami, mami, du-te şi adu-l jos! O să se supere aşa de tare pe doamna de Frackas! A băut o grămadă din pipi-ul de patru stele al lui taţi!

— Asta poţi s-o mai zici o dată liniştită, gemu bătrâna doamnă, dar Eva ignoră declaraţia aceasta extraordinară.

Ea se uita acum fix la terorişti ca să-i convingă s-o lase să urce sus, în apartament.

— Vă promit că o să.

— Minţi! Vrei să te duci acolo sus ca să informezi poliţia!

— Vreau să mă duc sus ca să-mi salvez copiii, zise Eva. Iar dacă nu mă credeţi, spuneţi-i inspectorului Flint că Henry trebuie să coboare de-acolo chiar în clipa asta.

Teroriştii se duseră mai înspre fundul bucătăriei şi se sfătuiră.

— Dacă putem s-o eliberăm pe Gudrun şi să scăpăm de muierea asta şi de fetiţele ei mizerabile, e bine, zise Baggish. Tot îi avem pe bărbat şi pe bătrână.

Chinanda îl contrazise.

— Păstrăm fetiţele. În felul ăsta femeia n-o să facă nicio prostie.

Apoi el se întoarse la telefon şi repetă mesajul Evei.

— Cinci minute numai vă dăm. Bărbatul Wilt să coboare.

— În pielea goală, zise Eva, hotărâtă să-l facă şi pe Henry să-i împărtăşească stânjeneala.

— Să coboare în pielea goală, repetă Chinanda. Şi cu mâinile legate.

— Nu poate să se lege singur la mâini, răspunse pragmatic Flint.

— Gudrun poate să-l lege ea, răspunse Chinanda. Acestea sunt condiţiile noastre.

Teroristul puse telefonul în furcă şi se aşeză, uitându-se obosit la Eva. Englezii erau nişte oameni aşa de ciudaţi! Cu femei ca asta, cum de renunţaseră la imperiul lor? Apoi se văzu trezit din reverie. Doamna de Frackas se ridica anevoie în picioare.

— Stai jos! strigă el la ea, dar bătrâna îl ignoră şi se îndreptă, clătinându-se, spre chiuvetă.

— De ce să n-o împuşc? zise Baggish. Atunci or să-şi dea seama că vorbim serios.

Doamna de Frackas se uită la el chiorâş cu ochii ei injectaţi.

— Tinere, îi zise ea, la cum îmi simt eu capul acum, mi-ai face o favoare. Numai să ţinteşti bine.

Şi, pentru a-şi sublinia ideea, se întoarse cu spatele la el şi-şi vârî cocul sub şuvoiul de apă rece.

21

Şi în Centrul de Comunicaţii domnea confuzia. Flint îi transmise încântat mesajul lui Wilt şi se bucură la auzul protestului acestuia cum că îi era deja de-ajuns că înfrunta moartea prin împuşcare, aşa că nu înţelegea de ce ar mai trebui să se ducă jos dezbrăcat şi să rişte să facă în plus şi o dublă pneumonie şi, oricum, nu avea nici cea mai vagă idee cum dracu' să se lege singur la mâini, când noul şef al Brigăzii Antiteroriste îl întrerupse.

— Opriţi totul! îi spuse chestorul lui Flint. Brigada Idio tocmai a elaborat un profil psihopolitic al lui Wilt şi nu arată deloc bine.

— Să fiu al naibii dacă n-o să arate de o mie de ori mai rău dacă ticălosul nu iese din apartamentul ăla şi nu se duce jos în următoarele trei minute! zise Flint. Şi, oricum, ce dracu' e ăla un profil psihopolitic?

— Nu asta contează acum. Doar că intră într-un tipar de asimilare cu teroriştii de la parter.

Şi, lăsându-l pe Flint cu impresia că e un controlor de zbor care încearcă să negocieze cu doi piloţi nebuni ce intră pe un traseu de coliziune, chestorul se repezi în sala de conferinţe.

— E-n regulă, zise el. Am dat ordin întregului personal înarmat să se retragă, ca să reducă tensiunea. Ce facem acum: permitem sau nu efectuarea schimbului de ostatici?

Doctorul Felden nu avea niciun dubiu.

— Nu, zise el. Din datele pe care le-am acumulat aici, în mintea mea nu mai există nicio îndoială cum că Wilt este un psihopat latent, cu tendinţe criminale extrem de periculoase, iar dacă îl lăsăm să acţioneze liber.

— Nu pot fi de acord, interveni profesorul Maerlis. Transcrierile conversaţiilor pe care le-a avut cu femeia Schautz indică un grad de devotament ideologic faţă de anarhismul postmarcusian în forma lui cea mai extremă. Aş merge chiar mai departe.

— N-avem timp, domnule profesor. De fapt mai avem exact două minute şi tot ce vreau eu să ştiu e dacă să facem sau nu schimbul.

— Recomandarea mea este întru totul negativă, zise psihiatrul. Dacă îl adăugăm pe subiectul Wilt, împreună cu Gudrun Schautz, la cei doi terorişti care le deţin pe fetiţe, efectul va fi unul exploziv.

— Asta ne ajută tare mult, spuse chestorul. Stăm pe un butoi cu dinamită şi, da, domnule maior?

— Eu mă gândesc că dacă îi aducem pe toţi patru laolaltă la parter, am putea împuşca doi iepuri dintr-odată, zise maiorul.

Chestorul îl privi scrutător. Nu înţelesese niciodată de ce mai fuseseră chemaţi şi cei de la TSIT – asta în primul rând. Iar evidenta lipsă de logică a maiorului îl lăsa mască.

— Dacă prin asta vrei să spui că îi putem măcelări pe toţi cei din casă, nu văd ce sens ar mai avea să facem schimbul de ostatici. De omorât putem deja să-i omorâm. Scopul exerciţiului nostru este să nu ucidem absolut pe nimeni. Vreau să aflu cum putem evita o baie de sânge, nu cum s-o creăm.

Dar evenimentele din casa de alături i-o luaseră deja înainte. În loc să-i determine pe terorişti să intre într-un tipar de asimilare, mesajul prin care Flint îi informa că intervenise o mică hibă de ordin tehnic primi imediat răspunsul că dacă Wilt nu cobora la parter în exact un minut, o să devină tatăl a trei gemene. Dar Eva a fost cea care l-a silit pe Wilt să treacă la acţiune.

— Henry Wilt! a ţipat ea în susul scărilor. Dacă nu vii jos în clipa asta, o să.

Flint, care rămăsese cu urechea înţepenită de telefon, auzi tremurătorul răspuns al lui Wilt „Da, dragă, acum”. Inspectorul trecu apoi pe dispozitivul de urmărire din telefonul de campanie şi îl auzi pe Wilt cum se dezbracă în grabă, poticnindu-se, iar apoi, aproape imediat, paşii slabi ai acestuia pe scări în jos. Îi urmă călcătura mai

greoaie a Evei, care urca. Flint se duse în sala de conferinţe şi anunţă cele mai recente mişcări de trupe.

— Parcă ţi-am spus. Începu chestorul înainte să se lase greoi pe un scaun. Aşadar, acum am intrat într-adevăr într-un joc complet diferit.

Cvadrupletele ajunseseră cam la aceeaşi concluzie, numai că ele nu s-au exprimat astfel. În timp ce Wilt traversă cu grijă holul şi intră în bucătărie, ele zbierară de încântare.

— Taţi are-o zdrăngănea, mami are-o pizdă! Mami face pişu printre picioare şi taţi drept înainte! scandară ele, spre uimirea teroriştilor şi dezgustul doamnei de Frackas.

— E-atât de revoltător! exclamă ea, combinând critica la adresa limbajului fetiţelor cu verdictul dat asupra lui Wilt.

Nu-l plăcuse niciodată când era îmbrăcat, iar acum, dezbrăcat, îl detesta de-a binelea. Nu ajungea că nenorocitul ăsta era responsabil pentru amestecul letal care o făcuse să-şi simtă capul ca o minge de ping-pong foarte sensibilă vârâtă într-un mixer şi care acum, după vâlvătaia pe care o simţea înăuntru, tocmai se interesa de cauterizarea sistemului ei excretor. Mai trebuia să ofere acum şi o imagine completă şi frontală a organului aceluia diabolic care îl ajutase odinioară să proiecteze în lume patru dintre cele mai îngrozitoare fetiţe pe care le văzuse ea vreodată pe o planetă şi aşa destul de chinuită. Şi făcea toate astea cu o lipsă de respect strigătoare la cer faţă de regulile de comportament social cu care era ea obişnuită. Doamna de Frackas renunţă complet la orice precauţii.

— Dacă vă trece cumva prin cap, fie şi numai pentru o clipă, că am intenţia să rămân în aceeaşi casă cu un bărbat în pielea goală, vă înşelaţi amarnic, zise ea şi o porni spre uşa bucătăriei.

— Stai pe loc! strigă Baggish, dar doamna de Frackas îşi pierduse şi bruma de teamă pe care o

avusese odinioară, aşa că îşi continuă drumul.

— Dacă mai faci un pas, trag! zbieră Baggish. Doamna de Frackas pufni dispreţuitoare şi merse mai departe. La fel şi Wilt. În momentul în care ţeava armei se înălţă, Wilt se aruncă la o parte din faţa armei, în afara razei acesteia, laolaltă cu cele patru gemene, care se încleştaseră de el. Ajunse astfel şi în afara bucătăriei. Uşa de la pivniţă era deschisă. Wilt şi progeniturile sale căzură prin cadrul ei, se rostogoliră pe trepte, alunecară pe fasolea împrăştiată pe podea şi se opriră în grămada de cărbuni. Deasupra lor se auzi o împuşcătură, un pocnet surd, apoi uşa pivniţei se închise cu zgomot când doamna de Frackas se strivi de ea şi alunecă încet la podea. Wilt nu mai aşteptă nicio clipă. Nu îşi dorea să mai audă vreo împuşcătură. Se caţără repede pe grămada de cărbuni şi se împinse cu umerii în capacul de fier al gurii de aerisire. Cărbunele îi aluneca de sub picioare, dar capacul se deplasă, iar capul şi umerii bărbatului ieşiră la aer curat. Capacul căzu afară, Wilt le trase pe gemene de jos una câte una, le scoase în exterior, se târî şi el afară, apoi puse la loc capacul. Ezită preţ de o clipă. La dreapta se aflau ferestrele bucătăriei, la stânga uşa, dar dincolo de ele erau tomberoanele de gunoi şi colectorul de compost organic al Evei, care-i era mult mai util. Pentru prima dată în viaţă, Wilt îi acordă containerului o privire recunoscătoare. Indiferent ce era înăuntru, acolo exista suficient spaţiu pentru ei toţi şi, mai mult, graţie insistenţelor celor de la Departamentul de Sănătate Publică, obiectul trebuia făcut din lemn alternativ sau ciment. Wilt ezită destul de mult până să le apuce pe fetiţe sub braţele lui, după care se repezi la container, le aruncă pe toate în el şi apoi se aruncă şi el peste ele.

— O, taţi, ce distracţie! chiţăi Josephine, înălţându-şi obrazul acoperit în cea mai mare parte cu resturi de roşii mucegăite.

— Gura! mârâi Wilt şi o împinse şi mai jos în gunoi.

Apoi, conştient de faptul că oricine ar fi deschis uşa bucătăriei i-ar fi văzut, se îngropa în resturile puturoase de varză, cozi de peşte şi gunoi menajer, până când deveni aproape imposibil să ghiceşti unde începeau Wilt şi fetiţele şi unde se termina compostul.

— E-aşa de cald aici! scheună inepuizabila Josephine de sub un asortiment de zucchini putreziţi.

— O să fie mult mai cald dacă nu-ţi închizi moara aia! zise Wilt, dorindu-şi al dracului de tare s-o facă şi el.

Gura îi era pe jumătate plină cu coji de ouă şi cu ceva care dădea impresia că văzuse odinioară interiorul unui aspirator, unde ar fi făcut mai bine să rămână. Wilt scuipă amestecul ăla şi, în clipa în care o făcu, de undeva din casă se auzi sunetul unor focuri de armă succedându-se rapid. Teroriştii trăgeau la întâmplare în bezna din pivniţă. Wilt se opri din scuipat şi se întrebă ce dracu' avea să se întâmple acum cu Eva.

Nu trebuia să-şi facă griji. Sus, în mansardă, Eva avea de lucru. Folosise deja sticla geamului spart de la fereastra balconului ca să-şi taie frânghiile de la mâini şi îşi dezlegase picioarele. Apoi pătrunsese în bucătărioară. În timp ce Wilt trecuse pe lângă ea pe scări, îi şoptise ceva despre căţeaua care era în baie. Eva nu spusese nimic, îşi rezerva comentariile asupra comportamentului lui faţă de căţea până când fetiţele vor fi la adăpost, iar pentru a se asigura de asta, trebuia să o ducă pe Gudrun Schautz la parter şi să facă tot ce voiau teroriştii. Dar acum, în timp ce încerca uşa băii, auzi împuşcătura care o doborâse pe doamna de Frackas. Era semnalul care determină eliberarea deszăgăzuită a întregii furii acumulate în ea. Dacă vreuna dintre fetiţe fusese cumva ucisă, creatura ticăloasă pe care Eva o invitase în casa ei urma să

moară şi ea. Iar dacă Eva trebuia să moară, avea să tragă după ea cât de mulţi terorişti putea ea. Oprindu-se în faţa băii, femeia înălţă un picior musculos. În clipa următoare de la parter începu o nouă serie de împuşcături, iar talpa piciorului Evei se lansă înainte. Uşa zbură din ţâţâni, iar încuietoarea se rupse. Eva lovi din nou. Uşa căzu pe podeaua băii, iar Eva Wilt păşi peste ea. În colţul de lângă chiuvetă stătea ghemuită o femeie la fel de goală ca şi Eva. Era singurul lucru pe care cele două îl aveau în comun. Trupul lui Gudrun Schautz nu avea niciun fel de semne de naştere. Era la fel de neted şi de atrăgător în ansamblul lui ca şi pagina din mijloc a unei reviste cu femei goale, iar chipul ei ridiculiza atractivitatea corpului. Pe un chip cu aspectul unei măşti terorizate şi înnebunite, ochii tinerei priveau în gol, obrajii îi păreau lutoşi, iar gura emitea zgomotele ininteligibile scoase de un animal îngrozit.

Dar Eva trecuse dincolo de milă. Înainta cu un mers cumpănit şi implacabil, după care, cu o repeziciune surprinzătoare, mâinile ei le porniră în faţă şi se încleştară în părul tinerei. Gudrun Schautz se zbătu o clipă, dar apoi interveni genunchiul Evei. Ghemuită şi chinuindu-se să răsufle, Gudrun Schautz fu târâtă prin baie, după care se văzu aruncată pe podeaua bucătăriei. Eva o ţintui la podea cu un genunchi înfipt între omoplaţi, îi răsuci braţele la spate şi îi legă încheieturile mâinilor cu cablul electric, iar apoi îi puse un căluş făcut dintr-o cârpă de la chiuvetă. Într-un final îi legă şi picioarele cu o fâşie ruptă dintr-un prosop.

Eva făcu toate astea cu tot atât de puţine mustrări de conştiinţă ca şi atunci când tranşa un pui pentru prânzul de duminică. În mintea ei se copsese un plan, un plan care mai-mai că părea să fi aşteptat momentul de faţă, un plan născut din disperare şi crimă. Se întoarse, scotoci prin dulapul

de sub chiuvetă şi descoperi ceea ce căuta, adică frânghia pe care o instalase în caz de incendiu încă de atunci când fusese construit apartamentul. Frânghia era proiectată să fie agăţată de un cârlig peste fereastra balconului ca să salveze vieţile celor din apartament în caz de incendiu, dar acum Eva voia să o folosească cu un alt scop. Şi, în timp ce de jos răsunau din ce în ce mai multe împuşcături, trecu repede la treabă. Tăie frânghia în două şi aduse un scaun cu spătar, pe care îl plasă în mijlocul dormitorului, cu faţa spre uşă. Trase acolo şi patul şi îl fixă deasupra scaunului, după care se întoarse în bucătărie şi îşi trase prizoniera de glezne prin cameră, ducând-o până la balcon. După un minut se întoarse cu cele două bucăţi de frânghie. Le legă de picioarele scaunului, le trecu prin cârlig, lăsă una din frânghii să atârne la celălalt capăt, iar pe cea de-a doua o trecu pe sub braţele tinerei, după care o învârti în jurul trupului ei şi o înnodă. Luă apoi capătul liber al celei de-a doua frânghii fixate bine de podea cu scaunul şi, cu un profesionalism inconştient, făcu un laţ la celălalt capăt, trecându-l apoi peste capul teroristei şi fixându-i-l pe gât.

În acel moment Gudrun Schautz, care băgase o spaimă de moarte în atâţia oameni nevinovaţi, ajunse să ştie şi ea ce înseamnă groaza. Se zvârcoli o clipă, târându-se spre balcon, dar Eva se întorsese deja în încăpere şi o apucă de funia legată în jurul pieptului. Când Eva trase de frânghie, Gudrun Schautz se înălţă, cu picioarele în sus. Apoi pierdu contactul cu podeaua şi ajunse la acelaşi nivel cu balustrada balconului. Eva legă frânghia de pat, se întoarse pe balcon şi o împinse pe tânără peste balustradă. Sub ea se întindea curtea casei şi nimicirea. În cele din urmă Eva îi scoase căluşul şi se întoarse la scaun. Dar înainte de a se aşeza pe el, deschise uşa ce dădea înspre scări şi slăbi frânghia legată de pat. Strângând-o cu ambele mâini, o tot regla până când ajunse să

treacă peste balustrada balconului şi să stea întinsă. O ţinu în continuare în mâini, după care împinse patul de pe scaun şi se aşeză ea pe el. Apoi eliberă frânghia. Pentru o clipă, din pricina greutăţii care-l trăgea, scaunul dădu impresia că vrea să se înalţe, dar greutatea Evei îl ţinu la podea. În clipa în care ea avea să fie împuşcată sau ridicată de pe scaun, acesta va porni să zboare prin cameră, iar ucigaşa care acum se bălăngănea pe eşafodul improvizat va cădea şi va muri spânzurată. În propriul ei stil casnic şi înfiorător, Eva Wilt reinstaurase puterea teribilei balanţe a Justiţiei.

Privitorii din sala de conferinţe aflată în casa de alături cu greu şi-ar fi putut da seama de asta. Pe ecranele televizoarelor Eva atinse dimensiunile unui soi de Mamă-Pământ arhetipală, iar acţiunile ei dobândiră o calitate simbolică, ce depăşea banala realitate. Până şi dr. Felden, a cărui experienţă cu maniacii criminali era foarte extinsă, rămase îngrozit, în timp ce profesorul Maerlis, martor pentru prima dată în viaţa lui la teribilele pregătiri pentru spânzurarea unei femei goale, fu auzit mormăind ceva despre fiara gigantică ce se îndrepta agale spre Bediam. Dar persoana care a reacţionat cel mai violent dintre toţi a fost reprezentantul Ligii pentru Libertăţi Individuale. Domnul Symper nu putea să-şi creadă ochilor.

— Doamne Dumnezeule! schelălăi el. O s-o spânzure pe biata fată! A luat-o razna complet! Cineva trebuie s-o oprească!

— Nu văd de ce, bătrâne, zise maiorul. Eu am fost întotdeauna în favoarea pedepsei capitale.

— Dar e ilegal! ţipă domnul Symper şi făcu apel la domnul Godsyke.

Însă avocatul închisese ochii şi se gândea cum să pledeze în tribunal pe ideea responsabilităţii diminuate. „Pe ansamblu”, se gândi el, „e mai puţin probabil să convingi juriul de aşa ceva decât de uciderea justificată. Legitima apărare nu intră în niciun caz în discuţie”. În imaginea transmisă de

lentila cu deschidere largă a telefonului de campanie Eva se înălţa gigantică, în timp ce Gudrun Schautz avea dimensiunile minuscule ale unuia din soldaţii de jucărie ai general-maiorului de Frackas. Ca de obicei, profesorul Maerlis se refugie în logică.

— O situaţie ideologică interesantă, zise el. Mi-ar fi greu să mă gândesc la un exemplu mai bun de polarizare socială. De o parte o avem pe doamna Wilt, iar de cealaltă parte avem.

— . O mâncătoare de varză fără cap, după cum stă treaba acum, zise plin de entuziasm maiorul în clipa în care Eva, după ce o ridicase în aer pe Gudrun Schautz, o împinse peste balustrada balconului. Habar n-am cât ar fi necesar să cadă ca să moară spânzurată, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că doişpe metri e puţin cam exagerat.

— Exagerat?! schelălăi domnul Symper. E absolut monstruos! Mai mult decât atât, am luat act de faptul că aţi utilizat expresia „mâncătoare de varză”. O să protestez cât pot de vehement la autorităţile responsabile!

— Ciudat flăcău, zise maiorul când secretarul Ligii pentru Libertăţi Individuale ieşi în goană din încăpere. Cine l-ar auzi, ar crede că doamna Wilt e de fapt terorista şi nu o mamă devotată.

Aceasta a fost – mai mult sau mai puţin – şi atitudinea adoptată de inspectorul Plint.

— Ascultă, gagiule, îi spuse el furiosului Symper, poţi să organizezi câte futute de marşuri de protest vrei tu, dar nu veni să urli la mine că afurisita de doamnă Wilt e o ucigaşă! Tu ai adus-o aici.

— N-am ştiut că are de gând să spânzure oameni! Refuz să fiu părtaş la o execuţie privată!

— În ordine, nici n-o să fii aşa ceva. Eşti doar complice. Din ce am auzit aici, ticăloşii de la parter i-au terminat pe Wilt şi pe fetiţele lui. Cum sună asta în raport cu pierderea libertăţilor individuale?

— Dar n-ar fi făcut aşa ceva dacă i-aţi fi lăsat să plece! Ei.

Flint auzise destul, Oricât de puţin i-ar fi plăcut de Wilt, gândul că utopistul ăsta isteric învinovăţea poliţia pentru că refuzase să satisfacă revendicările unui grup de străini însetat de sânge era prea mult pentru el. Se ridică din scaunul în care stătea şi îl înşfacă de revere pe domnul Symper.

— În regulă! Dacă aşa vezi dumneata lucrurile, te expediez în casa de alături ca s-o convingi pe văduva doamnă Wilt să coboare la parter şi să se lase împuşcată de.

— Nu mă duc! bolborosi domnul Symper. Nu aveţi dreptul.

Flint îl strânse şi mai tare şi o porni pe coridor, târându-l pe domnul Symper cu spatele, dar în acest moment interveni domnul Godsyke.

— Inspectore, trebuie să se facă imediat ceva! Doamna Wilt a luat legea în propriile mâini!

— Bravo ei! zise Flint. Căcăciosul ăsta mic tocmai s-a oferit voluntar să meargă ca emisar la prietenoşii noştri luptători pentru libertate din vecini.

— N-am zis nimic de genul ăsta! chelălăi domnul Symper. Godsyke, apelez la tine să.

Avocatul îl ignoră.

— Inspectore Flint, dacă sunteţi gata să-mi declaraţi în mod oficial că doamna Wilt, clienta mea, nu va fi trasă la răspundere, interogată, reţinută, învinovăţită sau pusă sub acuzaţie, că nu se va acţiona în niciun fel împotriva ei pe baza a ceea ce în mod evident este pe cale să facă.

Flint îi dădu drumul buimăcitului domn Symper. Anii de procedură judiciară îl făceau să-şi dea seama când era învins. II urmă pe domnul Godsyke în sala de conferinţe şi studie plin de uimire copleşitorul posterior al doamnei Wilt. Remarca lui Godsyke despre faptul că femeia luase legea în propriile ei mâini părea complet

nepotrivită. Eva Wilt turtise cu totul afurisita aia de chestie. Flint se uită la dr. Felden.

— Inspectore, doamna Wilt este în mod evident într-o stare mentală extrem de dezechilibrată. Noi trebuie să încercăm să o liniştim. Vă sugerez să folosiţi telefonul.

— Nu, interveni profesorul Maerlis. Poate că din acest unghi doamna Wilt pare să aibă proporţiile unei gorile mai slabe, dar, chiar şi aşa, mă îndoiesc că ar putea ajunge la telefon fără să se ridice de pe scaun.

— Şi ce-i rău în asta? îi întrebă agresiv maiorul. Curva aia de Schautz şi-a căutat-o cu luminarea!

— Poate că da, dar n-am vrea să facem din ea o martiră. Are deja o charismă politică foarte apreciabilă.

— Mă fut în charismă ei! zise Flint. A făcut deja martiri din restul familiei Wilt şi, oricum, am putea pretinde că moartea ei a fost una accidentală.

Profesorul Maerlis se uită sceptic la inspector.

— Presupun că aţi putea încerca şi aşa ceva, dar bănuiesc că o să întâmpinaţi ceva greutăţi ca să convingeţi mass-media că o femeie suspendată de la balcon la capătul a două funii, dintre care una i-a fost înnodată cu precizie profesională în jurul gâtului, şi care a fost ulterior spânzurată şi/sau decapitată, a murit într-o manieră accidentală evidentă. Desigur că rămâne la latitudinea dumitale.

— În ordine. Şi-atunci ce dracu' sugerezi dumneata?

— Fă-te că nu vezi, bătrâne! zise maiorul. La urma urmei, doamna Wilt e şi ea doar o biată fiinţă umană.

— Doar? murmură dr. Felden. Un exemplu mai clar de antropomorfism.

— Şi trebuie să răspundă şi ea cândva la chemarea naturii.

— La chemarea naturii? bubui Flint. Asta a făcut deja. Stă ghemuită acolo ca un afurisit de

elefant de circ în spectacol.

— Pişu, bătrâne, pişu, continuă maiorul. Mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să se ridice ca să facă pişu.

— Să ne rugăm să fie mai târziu, nu mai devreme, zise psihiatrul. Gândul că făptura aceea înfiorătoare o să se ridice de pe scaun e mai mult decât pot eu îndura.

— Oricum, probabil că are deja o vezică cât un zepelin, spuse Flint. Gândiţi-vă că nu prea are cum să-i fie cald acolo şi nimic nu stârneşte mai tare ca frigul nevoia de oliţă.

— Caz în care tragem cortina la spectacolul La Schautz, zise maiorul. Îi dăm drumul din strânsoare, nu?

— Aş putea găsi şi moduri mai fericite de a mă exprima, zise profesorul. Şi, oricum, tot am rămâne cu problema martiriului evident al domnişoarei Schautz.

Flint îi lăsă să se contrazică şi plecă în căutarea chestorului. Când traversă Centrul de Comunicaţii, sergentul îl opri. Dintr-unul din dispozitivele de ascultare venea o serie de chiţăieli şi de lipăieli cleioase.

— E difuzorul orientat spre fereastra bucătăriei, îi explică sergentul.

— Spre fereastra bucătăriei? întrebă neîncrezător Flint. Aduce mai degrabă cu un pluton de şoareci care dansează step într-un rezervor septic. Ce Dumnezeu sunt chiţăielile alea?

— Copii, spuse sergentul. Ştiu că pare greu de crezut, dar încă n-am auzit un şoarece care să-i spună altuia să-şi închidă moara aia afurisită. Şi sunetul nu vine din interiorul casei. Corciturile alea două se plângeau că n-a mai rămas nimeni în care să poată trage. Dacă vreţi să ştiţi, eu cred că.

Dar Flint se căţăra deja pe mormanele de resturi ale serei, decis să-l găsească pe chestor, îl găsi întins în iarbă, lângă foişorul din fundul grădinii

lui Wilt, de unde studia anatomia lui Gudrun Schautz cu un binoclu.

— Cu măsurile astea extraordinare, lunaticii ăştia vor avea parte de ceva publicitate, emise el pe post de explicaţie. Am făcut bine că i-am ţinut pe cei de la televiziuni departe de-aici.

— Tipa nu-i acolo fiindcă ar fi vrut ea, zise Flint. E reuşita doamnei Wilt, iar noi avem ocazia să punem mâna pe porcii ăia doi de la parter. În momentul de faţă au rămas fără ostatici.

— Chiar aşa? întrebă chestorul şi-şi transferă, oarecum ezitant, interesul înspre ferestrele bucătăriei.

În clipa următoare focaliză lentilele binoclului pe containerul de compost.

— Doamne Dumnezeule! murmură el. Am auzit eu despre fermentarea rapidă, dar. Uite, aruncă şi dumneata o privire la containerul ăla prin uşa din dos.

Flint apucă binoclul şi se uită prin el. În prim-plan văzu ce voise să spună chestorul când vorbise de fermentare rapidă. Compostul era viu. Se mişca, se ridica, câteva vrejuri de fasole se înălţară şi apoi căzură, iar o bucată de sfeclă roşie răsări brusc din amestecul acela milos şi dispăru la fel de repede înapoi. În cele din urmă se petrecu un lucru mai tulburător decât toate: ceva ce semăna cu un dovleac de Halloween cu părul încleiat îşi furişă privirea pe deasupra marginii containerului.

Flint închise ochii, îi deschise iar şi se trezi că priveşte, printr-o mască de materie vegetală putrezită, la un chip extrem de familiar.

22

Peste cinci minute Wilt se văzu smuls fără prea multă ceremonie din grămada de compost, în timp ce o duzină de poliţişti înarmaţi îşi aţinteau puştile la uşa şi ferestrele bucătăriei.

— Pac, pac! Eşti mort! chiui Josephine în clipa în care fu ridicată din murdărie.

Un poliţist o împinse repede prin gardul viu şi se întoarse după Penelope. Înăuntrul casei teroriştii nu făceau nicio mişcare. Erau ţinuţi la telefon de Flint.

— Puteţi să vă luaţi adio de la orice înţelegere, le zicea el în timp ce familia lui Wilt era dusă de acolo prin seră. Ori ieşiţi din casă cu mâinile sus şi fără arme, ori intrăm noi în forţă, cu focuri de armă, iar după primele zece gloanţe nici n-o să mai ştiţi ce v-a lovit. Iisuse, ce-i mirosul ăsta înfiorător?

— Cică o cheamă Samantha, zise poliţistul care ducea cu el fetiţa împuţită.

— Ei bine, duceţi de aici afurisita asta de creatură şi dezinfectaţi-o! zise Flint, scotocindu-se după batistă.

— Dar nu vreau să fiu dezinfectată! urlă Samantha.

Flint aruncă o privire epuizată asupra grupului şi preţ de o clipă avu senzaţia de coşmar că se uită la ceva aflat într-o stare de descompunere avansată. Dar viziunea aceea dispăru imediat. Acum îşi dădu seama că era vorba pur şi simplu de Wilt, care era năclăit de compost.

— Ei, ei, ia te uită ce-a găsit pisica! Păi ăsta-i însuşi Casanova al Compostului, eroul zilei de pe vrejul de fasole. Am mai văzut eu privelişti greţoase la viaţa mea, dar asta.

— Încântător! zise Wilt. Ţinând cont de toate prin care am trecut, m-aş putea descurca foarte bine şi fără rahaturi despre nostalgie de la boue[21]. Şi ce se întâmplă cu Eva? Ea e încă înăuntru şi dacă o să începeţi să trageţi.

— Gura, Wilt, zise Flint, ridicându-se greoi în picioare. Dacă vrei să ştii, fără pasiunea de dată recentă a doamnei Wilt pentru spânzurarea oamenilor, am fi fost în casă de-acum o oră.

— Pasiunea ei pentru ce?

— Daţi-i careva o pătură, spuse Flint. Am văzut deja destul de mult din leguma asta umană ca să-

mi ajungă toată viaţa.

Inspectorul intră în sala de conferinţe, urmat de Wilt, care se învelise destul de sumar într-unul din şalurile doamnei de Frackas.

— Domnilor, am ocazia să vă fac cunoştinţă cu domnul Henry Wilt, le spuse inspectorul membrilor copleşiţi de uimire ai echipei de Război Psihologic. Sau ar trebui să spun camaradul Wilt?

Wilt nu auzi poanta. Se holba la ecranul televizorului.

— Aia e Eva, zise el slab.

— Ei, da, presupun că cine se-aseamănă se cunoaşte, zise inspectorul. Iar la unul din capetele frânghiilor alea atârnă tovarăşa ta de joacă, Gudrun Schautz. În clipa în care doamna matale se ridică de pe scaunul acela, o să te trezeşti însurat cu prima femeie călău din Marea Britanie. Nu că asta m-ar deranja vreun pic. Sunt întru totul în favoarea pedepsei capitale şi a emancipării femeilor. Din nefericire, domnii aceştia, aici de faţă, nu-mi împărtăşesc lipsa de prejudecăţi, iar spânzuratul domestic e împotriva legii, aşa că dacă nu vrei s-o vezi pe doamna Wilt acuzată de ucidere justificată, ai face bine să găseşti o soluţie cât de repede poţi.

Dar Wilt se tot holba îngrozit la ecran. Propriul său terorism alternativ părea blând copil prin comparaţie cu cel al Evei. Ea stătea acolo calmă, aşteptând să fie ucisă, şi concepuse un mecanism de intimidare hidos.

— Puteţi s-o sunaţi la telefon? întrebă în cele din urmă Wilt.

— Pune-ţi tărtăcuţa la contribuţie! În clipa în care se ridică de-acolo.

— Exact, zise repede Wilt. Şi presupun că nu există nicio metodă prin care să puneţi o plasă sau ceva asemănător sub domnişoara Schautz. Vreau să zic că.

Flint râse răutăcios.

— O, acum e domnişoara Schautz, aşa-i? Câtă modestie. Când mă gândesc că numai cu câteva

ore în urmă o sfredeleai de zor pe căţea, trebuie să zic că mi se pare.

— Sub constrângere, zise Wilt. Doar nu crezi că am obiceiul să mă vâr în aşternut cu ucigaşii, nu?

— Wilt, spuse Flint, ce faci tu în timpul tău liber nu mă priveşte absolut deloc. Sau nu m-ar privi dacă te-ai menţine în limitele legalităţii. În schimb, tu îţi umpli casa cu terorişti şi le ţii lecţii de teorie a omorului în masă.

— Dar asta era.

— Nu mă contrazice! Am înregistrat pe bandă fiecare cuvânt pe care l-ai scos. Ţi-am construit un psiho. Ăăă.

— Un profil, îi suflă dr. Felden, care prefera să-l studieze pe Wilt în loc să o urmărească pe Eva pe ecran.

— Mulţumesc, doctore. Un profil psihic.

— Un profil psihopolitic, interveni profesorul Maerlis. Mi-ar face mare plăcere să-l aud pe domnul Wilt cum ne explică de unde a acumulat cunoştinţele sale atât de extinse asupra teoriei terorismului.

Wilt îşi scoase o coajă de morcov din ureche şi oftă. Întotdeauna se întâmpla aşa. Nimeni nu-l înţelegea vreodată şi nici nu voia s-o facă. Era o făptură de o incomprehensibilitate infinită, iar lumea era plină de idioţi, printre care se includea şi el însuşi. Şi în tot timpul ăsta Eva fusese în pericol să fie ucisă şi să ucidă. Se ridică sastisit în picioare.

— În ordine. Dacă aşa vreţi voi, o să mă întorc în casă şi o să le explic maniacilor ălora că.

— Te întorci la dracu'! zise Flint. O să rămâi exact unde eşti şi-o să născoceşti o soluţie ca să ieşim din încurcătura în care tot tu ne-ai vârât.

Wilt se aşeză iar. Nu avea nicio şansă să se gândească la o cale de ieşire din impas. Întâmplarea era stăpână absolută şi singurul lucru despre care se putea spune că influenţa soarta omului era haosul.

Parcă pentru a-i confirma ideea, din casa de alături se auzi un huruit înfundat. Imediat după el izbucni o explozie violentă şi sticla ferestrelor se sparse.

— Dumnezeule! Porcii ăia s-au aruncat singuri în aer, ca nişte kamikaze! urlă inspectorul Flint, în timp ce câţiva soldaţi de jucărie de pe măsuţa de ping-pong se răsturnară.

Apoi Flint se întoarse şi se repezi în Centrul de Comunicaţii împreună cu restul echipei de Război Psihologic. Doar Wilt rămase unde era, faxând în continuare cu privirea ecranul televizorului. O clipă Eva dădu impresia că o să se ridice de pe scaun, dar după aceea se aşeză iar şi acum stătea acolo la fel de netulburată ca întotdeauna. Din cealaltă încăpere se auzi cum sergentul urla în urechile lui Flint propria lui versiune asupra dezastrului.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat! La un moment dat polemizau cu noi dacă să se predea sau nu şi ne acuzau că folosim gaz otrăvitor, iar în clipa următoare a început tămbălăul. Cred că ei nici nu şi-au dat seama ce i-a lovit.

Dar Wilt îşi dădu seama. Zâmbind vesel, se ridică şi intră în seră.

— Dacă veţi fi un pic atenţi la mine, o să vă explic totul, le zise el lui Flint şi celorlalţi.

— Stai aşa, Wilt! interveni Flint. Hai să ne înţelegem ca oamenii! Vrei să sugerezi cumva că eşti răspunzător pentru explozia de mai înainte?

— Doar în trecere, zise Wilt cu superba siguranţă de sine a omului care ştie că rosteşte adevărul şi numai adevărul. Doar în trecere. Nu ştiu dacă sunteţi familiarizaţi cât de cât cu modul de funcţionare al unei bio-bude, dar.

— Uf, căcat! exclamă Flint.

— Chiar aşa, inspectore! Acum, în bio-budă sau, ca să mă exprim mai precis, în toaleta alternativă – căcatul este transformat anaerobic în metan, iar metanul este un gaz care se aprinde cu cea mai

mare uşurinţă în prezenţa aerului. Iar Eva e obsedată de independenţă într-un fel căruia cred că i-am putea spune „un mare fel”. Visa să gătească cu ajutorul mişcării perpetue sau, mai precis, a mişcărilor perpetue. Prin urmare cuptorul este conectat la bio-budă, aşa ca tot ce se duce pe la un capăt trebuie să iasă pe la celălalt şi invers. Să luăm, de exemplu, un ou fiert.

Flint se holbă neîncrezător la el.

— Ouă fierte? zbieră el. Vrei să te cred când îmi zici că ouăle fierte. O, nu! Nu, în niciun caz! Am mai trecut noi prin chestia asta atunci, când cu plăcinta cu carne de porc. De data asta nu mă mai prosteşti! O să scotocesc până la fund ca să aflu adevărul!

— Din punct de vedere anatomic. Începu Wilt, dar inspectorul deja îşi croia drum prin seră, îndreptându-se spre grădină.

N-a trebuit decât să arunce o privire peste gardul de sârmă şi i-a fost de ajuns ca să se convingă că Wilt avea dreptate. Puţinele ferestre rămase întregi la parter erau împroşcate cu stropi de hârtie galbenă şi pătată, dar şi cu stropi de altceva. Dar putoarea care l-a izbit a fost cea mai convingătoare. Inspectorul se scotoci după batistă. Prin ferestrele sfărâmate dinspre curte apărură două siluete dezarticulate. Ca terorişti, erau imposibil de recunoscut. Chinanda şi Baggish încasaseră din plin forţa loviturii provocate de bio-budă şi erau nişte ilustrări perfecte ale valorii ideologiei lor.

— Căcaţi plini de căcaţi, murmură profesorul Maerlis, uitându-se lung şi cu înfiorare la excrementele umane care se poticneau pe peluza casei.

— Rămâneţi pe loc! strigă la cei doi şeful Brigăzii Antiteroriste, iar oamenii lui îşi aţintiră pistoalele spre ei, Sunteţi acoperiţi din toate părţile!

— După părerea mea, ăsta a fost un ordin cu totul inutil, zise dr. Felden. Am auzit eu că bălegarul ameţeşte creierii, dar până acum nu mi-am dat seama de potenţialul destabilizator al canalelor de scurgere nedesfundate.

Însă cei doi terorişti depăşiseră faza în care îi interesa distrugerea fascismului pseudodemocratic. Acum aveau un interes strict personal. Se rostogoleau pe pământ, încercând cu frenezie să se cureţe de mizerie, în timp ce Gudrun Schautz se uita în jos de deasupra lor cu un zâmbet idiot pe chip.

În timp ce Baggish şi Chinanda erau târâţi de picioare de nişte poliţişti ezitanţi, Wilt intră în casă. Trecu prin bucătăria distrusă, păşi peste doamna de Frackas şi începu să urce scările. Ajuns pe palier, ezită.

— Eva! strigă el. Sunt eu, Henry! Totul e în ordine! Fetiţele sunt în siguranţă! Teroriştii au fost arestaţi! Să nu te ridici de pe scaunul ăla! Vin eu sus!

— Vă avertizez că dacă e nu ştiu ce şmecherie, nu răspund pentru ce-o să se întâmple! strigă Eva.

Wilt zâmbi fericit pentru sine. Asta era Eva pe care o ştia el – cea care vorbea în dispreţul oricărei logici. Urcă până la mansardă şi se opri în pragul uşii, după care se uită la ea cu o admiraţie nereţinută. Acum Eva nu mai avea nimic prostesc. Cum stătea acolo, goală şi lipsită de ruşine, emana o forţă pe care el n-ar fi avut-o niciodată.

— Draga mea, începu el inconştient, după care se opri.

Eva îl studie cu un dezgust sincer.

— Nu mă lua pe mine cu „draga mea”, Henry Wilt! îi zise ea. Şi cum de-ai ajuns în starea asta de mizerie?

Wilt îşi plecă privirea spre bustul său. Acum, dacă stătea să şi-l studieze, vedea clar că e într-o stare de mizerie. O bucată de ţelină zvâcnea în

afară destul de ambiguu din şalul doamnei de Frackas.

— Păi, adevărul e că am stat în compost împreună cu fetiţele.

— Cu fetiţele? zbieră furioasă Eva. În grămada de compost?

Şi, înainte ea Wilt să-i poată explica ceva, Eva se şi ridicase de pe scaun. Scaunul zbură prin încăpere, iar Wilt se aruncă să prindă frânghia, se agăţă de ea, apoi se văzu izbit de zidul din faţă şi în cele din urmă reuşi să se înţepenească în dosul unui dulap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă s-o trag înapoi! ţipă el. Nu poţi s-o laşi pe căţea să moară spânzurată!

Eva îşi puse mâinile în şolduri.

— Asta-i problema ta, zise ea. Eu nu-i fac absolut nimic. Tu ţii frânghia.

— Nu ştiu cât o mai ţin. Şi bănuiesc că ai de gând să-mi spui că dacă te iubesc cu adevărat, ar trebui să-i dau drumul. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun.

— Nu-ţi bate capul! bubui Eva. Te-am auzit când erai în pat cu ea! Ştiu eu ce ţi-ai vârât tu în cap!

— Mi-am vârât? zbieră şi Wilt. Singura metodă prin care am reuşit să vâr ceva undeva a fost să mă gândesc că tu eşti în locul ei! Ştiu că pare greu de crezut.

— Henry Wilt, dacă tu crezi c-o să stau aici şi-o să te ascult cum mă insulţi.

— Nu te insult! îţi fac cel mai al dracului de mare compliment de care ai avut parte vreodată! Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Şi-acum, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ştiu ce-ai făcut fără mine! îi strigă Eva. Ai făcut dragoste cu femeia aia oribilă.

— Dragoste? zbieră Wilt. Aia n-a fost dragoste. Ăla a fost război! Căţeaua m-a supt ca o lipitoare nebună după sex.

Dar era prea târziu ca să-i mai explice. Dulapul se mişcă şi în clipa următoare Wilt, care se agăţa în continuare de frânghie, se ridică încet în aer şi alunecă spre cârlig. În spatele lui veni şi scaunul, iar apoi, brusc, bărbatul se trezi ghemuit lângă perete, cu capul răsucit într-un unghi ciudat. Eva se uită nesigură la el. Ezită preţ de o secundă, dar nu putea să-l lase să stea acolo şi, acum, când fetiţele erau în siguranţă, nu era corect s-o spânzure pe tânăra nemţoaică.

Eva apucă picioarele lui Wilt şi începu să tragă. Afară poliţiştii ajunseseră la Gudrun Schautz, tăiau frânghiile şi o dădeau jos. În clipa în care frânghia se rupse, Wilt căzu din locul unde atârna şi se amestecă printre rămăşiţele scaunului.

— O, iubitul meu, bietul meu iubit! zise Eva, cu o voce complet transformată şi cu o tandreţe absolut îngrijorătoare pentru Wilt.

Aşa făcea mereu afurisita asta de muiere: practic îl transforma într-un handicapat şi după aceea avea mustrări de conştiinţă. În clipa când îl luă în braţe, Wilt gemu, hotărât că venise momentul să pună diplomatic piciorul în prag. Şi leşină.

În curtea de dedesubt, Gudrun Schautz era şi ea inconştientă. Înainte de a ajunge să fie mai mult decât parţial strangulată, fusese coborâtă de-acolo, de sus, iar acum şeful Brigăzii Antiteroriste îi dădea sărutul vieţii cu o pasiune mai mare decât ar fi fost necesar. Flint se îndepărtă de această legătură contra naturii şi intră precaut în casă. O gaură din podeaua bucătăriei certifica forţa distructivă a bio-budei. „Le-au luat-o razna creieraşii”, murmură el din dosul batistei şi păşi nesigur pe el prin hol, după care o porni pe scările spre mansardă. Scena cu care fu întâmpinat îi confirmă opinia. Cei doi Wilt se strângeau în braţe unul pe celălalt. Flint se cutremură. N-o să înţeleagă niciodată ce au văzut unul la altul făpturile astea diabolice. De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, nici nu voia să înţeleagă. Pe

lume existau taine care era mai bine să rămână necercetate. Inspectorul se întoarse la lumea lui mai ordonată, unde nu existau astfel de ambiguităţi înfiorătoare, şi pe palier îl salutară cele patru gemene. Erau îmbrăcate cu nişte haine pe care le găsiseră într-un şifonier al doamnei de Frackas şi purtau pălării care fuseseră la modă înainte de Primul Război Mondial. Fetiţele încercară să se repeadă la mansardă, dar Flint le opri.

— Nu cred că mami şi cu taţi au chef să fie deranjaţi, le zise el, ca un adept fervent al opiniei conform căreia copilaşii cei drăguţi trebuia să fie scutiţi de vederea părinţilor lor goi şi care probabil că făceau dragoste.

Dar cvadrupletele Wilt nu fuseseră niciodată drăguţe.

— Ce fac ei acolo? întrebă Samantha. Flint înghiţi în sec.

— Fac. Fac. Fac cunoştinţă, trânti el, nu întru totul eronat.

— Vreţi să spuneţi că nu sunt căsătoriţi? întrebă Samantha, aranjându-şi veselă un boa de pene.

— N-am zis aşa ceva. Am. Începu Flint.

— Asta înseamnă că noi suntem bastarzi! chiui Josephine. Tăticul lui Michel zice că dacă mămicile şi tăticii nu sunt căsătoriţi, atunci copiii lor sunt numiţi bastarzi.

Flint îşi coborî privirea la fetiţa aia oribil de precoce.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, murmură el şi coborî scările.

Deasupra lui se putea auzi cum gemenele fredonau ceva despre tătici, care au zdrăngănele, şi mămici, care au. Flint se grăbi să se îndepărteze de zgomotul vocilor lor, iar duhoarea din bucătărie i se păru o veritabilă uşurare. Doi asistenţi de la ambulanţă o cărau pe o targa pe doamna de Frackas. Surprinzător, dar femeia încă mai trăia.

— Glonţul i s-a oprit în balenele corsetului, zise unul dintre asistenţi. E dură bătrânica. Azi nu mai

găseşti oameni din stofa asta.

Doamna de Frackas deschise un ochi pătrunzător.

— Fetiţele sunt încă în viaţă? întrebă ea cu glas slab.

Flint dădu din cap:

— E în ordine. Sunt toate în siguranţă. Nu-i nevoie să vă faceţi griji pentru ele.

— Pentru ele? gemu doamna de Frackas. Nu cred că vorbeşti serios dacă ai cumva impresia că-mi fac griji pentru ele! Gândul că va trebui să trăiesc în continuare alături de sălbaticele astea e.

Dar efortul făcut ca să-şi exprime groaza a fost prea mult pentru bătrâna doamnă, aşa că ea se prăbuşi înapoi pe pernă. Flint o urmă până la ambulanţă.

— Nu-mi puneţi perfuzii! se rugă ea când o vârâră în ambulanţă.

— Nu putem face aşa ceva, madam, zise asistentul. E împotriva regulilor sindicatului.

Apoi închise uşa maşinii şi se întoarse spre inspector.

— Suferă de pe urma şocului, biata de ea i Câteodată ajung în starea asta. Nu mai ştiu ce vorbesc.

Dar Flint ştia mai bine cum stăteau lucrurile şi, în timp ce ambulanţa se îndepărta, inima lui se îndreptă spre curajoasa şi venerabila doamnă. Inspectorul se gândea să se transfere şi el în altă zonă.

23

La Colegiul Tehnic se încheia semestrul. Wilt traversă pajiştea şcolii, cu iarba îngheţată, în timp ce nişte raţe se legănau pe râu şi soarele strălucea pe un cer fără niciun nor. Nu avea niciun fel de şedinţă de comitet şi nici ore de predat. Singurul nor care s-ar fi putut zări la orizont era posibilitatea ca directorul să prezinte felicitări familiei Wilt pentru felul remarcabil în care scăpaseră de pericol. Pentru a împiedica aşa ceva,

Wilt îi sugerase deja directorului-adjunct că o asemenea ipocrizie crasă ar fi de cel mai prost gust posibil. Dacă directorul voia să-şi exprime într-adevăr adevăratele sentimente, ar trebui să recunoască faptul că îşi dorise din tot sufletul ca teroriştii să-şi ducă la îndeplinire ameninţările. Dr. Mayfield era în mod sigur de părerea asta. Departamentul de Securitate britanic trecuse printr-o sită fină de tot grupele de la cursurile de Engleză Avansaţi pentru străini, iar Brigada Antiteroristă reţinuse pentru interogatorii doi irakieni. Până şi programa fusese pusă sub observaţie, căci profesorul Maerlis, ajutat cu competenţă de dr. Board, înaintase un raport în care condamna seminariile de Teorii ale Revoluţiilor şi ale Schimbării Sociale, afirmând fără reţinere că erau subversive şi incitau la violenţă. Iar dr. Board sperase că-l poate dezvinovăţi pe Wilt.

— Dacă ţinem cont de ticniţii politici cu care are de-a face în departamentul lui, e de mirare că Wilt n-a ajuns un fascist fanatic. Să-l luăm, de exemplu, pe Bilger. Îi spuse el ofiţerului de la Serviciile Speciale care primise sarcina să se ocupe de investigaţii.

Ofiţerul îl ridicase pe Bilger. De asemenea, vizionase şi filmul şi, urmărindu-l, nu-i venise să creadă.

— Dacă îi încurajaţi pe profesorii dumneavoastră să producă asemenea mizerii, să mă ia dracu’ dacă e de mirare că ţara a ajuns în haosul în care e, îi spuse el directorului, care încercă imediat să arunce vina pe Wilt.

— Eu am spus întotdeauna despre chestia aia că e infamantă, zise Wilt, iar dacă veţi verifica procesele verbale ale întâlnirilor Comitetului pentru Educaţie, veţi vedea că am vrut să supun problema dezbaterii publice. Eu sunt de părere că părinţii au dreptul să ştie atunci când copiii lor sunt îndoctrinaţi politic.

Iar procesele verbale dovediră că Wilt avea dreptate. Din momentul acela Wilt a fost scos basma curată. Oficial.

Dar pe frontul de acasă încă mai plutea suspiciunea. Eva luase decizia să-l trezească pe Wilt în toiul nopţii ca să-l pună să-i dovedească într-un fel că o iubeşte.

— Sigur că te iubesc, fir-ar a dracului! mârâia Wilt. De câte ori trebuie să ţi-o spun?

— Faptele sunt mai bune decât vorbele, îi replică Eva, cuibărindu-se la pieptul lui.

— O. În ordine, zise Wilt.

Iar practica asta îi prinse bine. Acum spre Colegiul Tehnic o pornea sprinten pe jos un Wilt mai suplu şi mai sănătos, iar cunoaşterea faptului că nu va mai trebui s-o apuce niciodată pe drumul acela îi sporea buna dispoziţie. Se mutau de pe Willington Road. Când el pleca de la şcoală, camionul pentru mobilă era deja sosit, iar în după-amiaza aceasta casa la care se va întoarce va fi pe Oakhurst Avenue, la nr. 45. Eva fusese cea care alesese noua casă. Era cu câteva trepte mai jos pe scara socială decât locuinţa de pe Willington Road, dar casa aceea mare îi transmitea acum vibraţii negative. Wilt nu era de acord cu expresia, dar o aproba. Întotdeauna îi displăcuseră aerele celor din vecinătate, iar Oakhurst Avenue se afla într-un anonimat plăcut.

— Cel puţin o să fim departe de universitarii ţâfnoşi şi de relicvele aroganţei imperiale, îi spuse el lui Peter Braintree pe când stăteau la Porcul la Frigare, după discursul vioi al directorului colegiului.

Nu pomenise nimic despre oribila experienţă trăită de Wilt, iar cei doi prieteni sărbătoreau.

— Şi mai e şi un birt micuţ şi drăguţ chiar după colţ, aşa că n-o să mai fiu nevoit să-mi fac singur poşircă.

— Slavă cerurilor pentru asta! Dar Evei – o să-i fie dor de grămada de compost şi de tot restul?

Wilt sorbi plin de veselie din bere.

— Trebuie să vezi efectele educative ale exploziei containerelor septice ca să poţi înţelege, îi zise el. Probabil că aş merge prea departe dacă aş spune că explozia de la noi a dezvăluit lipsurile fundamentale ale Societăţii Alternative, dar în mod cert a pus-o serios pe gânduri pe Eva. Am observat că acum a dezvoltat o pasiune pentru hârtia igienică medicinală şi n-aş fi deloc surprins să aflu că face ceaiul cu apă distilată.

— Dar o să trebuiască să găsească ceva ca să-şi consume energia.

Wilt dădu din cap aprobator.

— A găsit deja. Fetiţele. E hotărâtă să aibă grijă ca fetiţele să nu devină asemenea lui Gudrun Schautz. După cum gândesc eu, e-o bătălie pierdută, dar cel puţin am izbutit s-o îndepărtez de ideea de a le trimite la mănăstire. E remarcabil că în ultima vreme limbajul lor s-a îmbunătăţit foarte mult. Şi, în general, am vaga senzaţie că de-acum înainte traiul nostru o să curgă mai tihnit.

Dar, ca în cazul atâtor multe alte preziceri ale lui Wilt, şi aceasta se dovedi prematură. După ce pierdu o oră făcându-şi curăţenie în birou, o porni mulţumit şi în pas lejer spre Oakhurst Avenue, însă, odată ajuns acolo, descoperi că noua lor casă are luminile stinse şi e goală. Nu se vedea nici urmă de Eva, de fetiţe sau de camion cu mobilă. Wilt aşteptă cam o oră, după care sună de la un telefon public. La celălalt capăt al firului Eva explodă.

— Să nu dai vina pe mine, îi zise ea, dar să ştii că oamenii de la mutări au fost siliţi să descarce camionul.

— Să descarce camionul? Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că Josephine s-a ascuns în dulapul de haine şi ăla a fost primul pe care l-au urcat în camion, de-aia!

— Dar nu trebuia să descarce camionul din cauza asta, zise Wilt. Nu s-ar fi sufocat şi pe deasupra i-ar fi fost şi învăţătură de minte.

— Dar cu pisica doamnei de Frackas, cu pudelul familiei Balls şi cei patru iepuri ai lui Jennifer Willis.?

— Ce-i cu ei? întrebă Wilt.

— Josephine s-a jucat cu ei de-a ostaticii! zbieră Eva..

Dar moneda vârâtă în aparatul telefonic se consumă aici. Wilt nu se mai obosi să introducă încă una. O porni agale de-a lungul străzii, întrebându-se ce avea căsătoria lui cu Eva, de transforma evenimentele cotidiene în catastrofe mărunte. Nu era în stare să priceapă ce fel de distracţie găsise Josephine înăuntrul dulapului de haine. Şi să mai vorbeşti despre traume. Ei, da, nimic nu se compară cu experienţa directă! Şi, în timp ce traversa Oakhurst Avenue, îndreptându-se spre birt, Wilt simţi brusc cum îl cuprinde mila faţă de noii lui vecini. Ei încă n-aveau habar ce urma să le pice pe cap.

SFÂRŞIT

[1] „Aruncătoare de flăcări!” (germ.)

[2] Un tânăr sau o tânără de altă naţionalitate, care locuieşte împreună cu o familie şi se ocupă de treburile casei, având asigurate cazarea şi masa, precum şi posibilitatea de a învăţa limba ţării.

[3] Membru într-o organizaţie de gherilă urbană marxistă din Uruguay-ul anilor 1960-l970.

[4] Digital Media Technology – aprox. Tehnici Media Digitale.

[5] Council for National Academic Awards (CNAA).

[6] De la numele psihologului şi filosofului elveţian Jean Piaget (1896-l980), care a studiat în mod special abilităţile intelectuale şi comunicaţionale ale copiilor.

[7] Dame Margot Fonteyn (1919-l991), balerină britanică faimoasă, care a făcut la un moment dat o pereche excelentă cu balerinul de origine rusă Rudolf Nureev.

[8] Vorbe de duh (în fr. În orig.).

[9] Tată (în germ. În orig.).

[10] Noul val (în fr. În orig.).

[11] Roman de James Joyce, cu o structură extrem de complicată şi încărcat de trimiteri intertextuale şi interlingvistice, fapt care îl face aproape imposibil de tradus într-o altă limbă.

[12] Cuvinte provenite din limbile populaţiilor incluse în Imperiul Britanic. Curry este un fel de mâncare indiană pe bază de legume, servită cu orez şi foarte condimentată. Baksheesh (cuvânt de origine arabă) este, desigur, „bacşiş”. Pukka e un adjectiv provenit din hindi şi înseamnă „excelent” sau „veritabil”, „adevărat”. Posh, cuvânt argotic, înseamnă „elegant”, „stilat” sau „din înalta societate”, polo (termen ce porneşte de la cuvântul „minge” în Bălti, un dialect tibetan) e sportul

binecunoscut, iar thug (aprox. Ucigaş plătit, membru al unei confrerii de ucigaşi) tot un termen hindi.

[13] Soţia lui Hawley Harvey Crippen (1862-l910), ucigaş britanic de origine americană, cunoscut sub numele de dr. Crippen. Crippen şi-a otrăvit nevasta în Londra şi a fugit în Canada cu fosta lui secretară. După ce a fost prins, a fost condamnat la moarte prin spânzurare.

[14] Robert Seymour Bridges (1844-l930), poet şi critic englez. Testamentul frumuseţii (1929), un lung poem filosofic scris în stil victorian, a fost faimos în epocă.

[15] În 1975 prim-ministrul Indiei, Indira Gandhi, îl convinge pe preşedintele ţării să instituie starea de urgenţă, dată fiind situaţia dezastruoasă a ţării, iar printre măsurile impuse cu această ocazie s-a numărat şi sterilizarea bărbaţilor din cuplurile cu mai mult de doi copii. La început, pentru a încuraja acceptarea măsurii, celor care se prezentau de bunăvoie la sterilizare li se făcea cadou un aparat de radio.

[16] Autorul se referă la evenimente şi personaje din volumul anterior al ciclului, Wilt (Editura Polirom, 2005).

[17] Oxfam (Oxford Committee for Famine Relief) – organizaţie umanitară britanică având ca scop ajutorarea comunităţilor sărace, lovite de foamete sau de alte dezastre.

[18] Distinguished Service Order, decoraţie militară britanică prestigioasă, instituită în anul 1886.

[19] Sunet şi lumină (în fr. În orig.).

[20] Sudul Armagh-ului (unul din cele şase districte ale Irlandei de Nord) a fost la originea multora dintre conflictele religioase violente din această ţară.

[21] Nostalgia mâlului (în fr. În orig.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

Table of Contents

1	2
2	12
3	22
4	33
5	49
6	58
7	74
8	85
9	97
10	108
11	123
12	136
13	149
14	160
15	175
16	188
17	202
18	214
19	227
20	241
21	250
22	263
23	273